Omraam Mikhaël Aivanhov

BALANŢA COSMICĂ – NUMĂRUL 2

Cap. 1 – Balanţa cosmică – Numărul 2

Soarele intră în semnul Berbecului pe 21 martie. Este echinocţiul de primăvară. Ziua este egală cu noaptea. După odihna din timpul iernii, natura se trezeşte: seminţele încep să încolţească, mugurii apar în pomi. Iar în timp ce soarele îşi urmează drumul străbătând semnul Taurului, al Gemenilor, al Racului, al Leului, al Fecioarei, observăm cum pământul se acoperă de frunze, de flori şi fructe. Pe 23 septembrie, atunci când soarele intră în semnul Balanţei, este echinocţiul de toamnă. Din nou durata zilelor este egală cu cea a nopţilor. Dar acum a venit vremea recoltelor, a culesului fructelor, după care natura va intra în repaus. După faza ascendentă (de la Berbec la Fecioară) începe faza descendentă (de la Balanţă la Peşti).

Balanţa este cel de-al şaptelea semn al cercului zodiacal. De ce există o balanţă pe cer şi ce ne învaţă ea? în mijlocul acestei succesiuni de creaturi însufleţite, fiinţe umane şi animale, care reprezintă zodiacul, balanţa luată separat este un obiect, şi mai exact un instrument de măsurare a greutăţii, ca şi cum, cu cele două talere ale sale, ar ţine în echilibru puterile luminii şi ale întunericului, puterile vieţii şi ale morţii. Balanţa este precedată de Fecioară, o tânără fată care poartă spice de grâu, şi urmată de Scorpion, animal cu înţepătura veninoasă ce poate provoca moartea. Această opoziţie este subliniată şi de faptul că Balanţa este dominată de Venus, în timp ce Saturn se află în exaltare. Ce asociaţie există între Venus şi Saturn! Venus, o tânără fată care încarnează gingăşia, schimburile armonioase, plăcerile, iar Saturn, un bătrân aspru care se complace în singurătate şi, înarmat cu o coasă, scurtează viaţa creaturilor.

Balanţa din zodiac este o reflectare a Balanţei cosmice, este echilibrul dintre două principii opuse dar complementare, datorită cărora universul a apărut şi continuă să existe.

Stă scris în prima carte a Zoharului: „Cu două mii de ani înainte de creaţia lumii, literele erau ascunse, iar Dumnezeu, binecuvântat să fie, le contempla desfătându-se cu ele. Atunci când a dorit să creeze lumea, toate literele, dar în ordine inversă, s-au prezentat în faţa Sa.”..

Astfel Tav, Şin, Reş, Qof, Ţade, Pe, Ain, Sameş, Nun, Mem... se înfăţişează una după alta în faţa Creatorului şi îi expun calităţile ce le fac demne să devină instrumentele creaţiei sale. Dar Dumnezeu le trimite înapoi. Lamed, Kaf, Iod, Tet, Het, Zain, Vau, He, Dalet, Ghimel se prezintă la rândul lor, dar Domnul le trimite şi pe ele înapoi. În sfârşit, se prezintă litera Bet, a doua literă a alfabetului, iar Dumnezeu îi spuse: „De tine mă voi folosi cu adevărat ca să zămislesc lumea şi tu vei fi astfel baza operei creaţiei". De aceea primele două cuvinte ale Facerii, „Bereşit Bara", încep cu litera Bet.

Veţi spune: „Dar litera Alef? De ce nu o menţionaţi?" Ah, Dumnezeu i-a conferit literei Alef un destin special. „Litera Alef, spune Zoharul, va rămâne la locul ei fără să se arate. Dumnezeu, binecuvântat să fie, îi spuse: „Alef, Alef, de ce nu te-ai arătat înaintea mea, împreună cu celelalte litere?" Ea răspunse: „Stăpân al Universului, văzând toate literele arătându-se înaintea ta fără folos, ce rost ar fi avut să mă arăt şi eu? Apoi, văzând că i-ai acordat lui Bet acest dar preţios, am înţeles că nu se cade ca împăratul Cerurilor să îi ia darul făcut unuia dintre servitori săi, pentru a-l da altuia". Dumnezeu, binecuvântat să fie, îi răspunse: „Ah, Alef, Alef, chiar dacă mă folosesc de litera Bet ca să realizez creaţia lumii, vei avea şi tu ceva în schimb, fiindcă vei fi prima dintre toate literele, iar eu îmi voi găsi unitatea numai în tine; vei sta la baza tuturor calculelor şi a faptelor din lume, iar unitatea nu se va găsi decât în litera Alef". Alef, prima literă a alfabetului, reprezintă numărul 1, unitatea lui Dumnezeu.

Din moment ce în alfabetul ebraic literele reprezintă deopotrivă şi numerele, a doua literă, Bet, reprezintă deci numărul 2. Astfel, creaţia este opera lui 2. Or, ce reprezintă 2? Este 1 polarizat în pozitiv şi negativ, în masculin şi feminin, în activ şi pasiv. De îndată ce există manifestare, apare şi împărţirea, diviziunea. Unitatea este privilegiul lui Dumnezeu însuşi, domeniul său exclusiv. Pentru a putea crea, Dumnezeu, 1, a trebuit să devină 2. În 1 nu poate exista creaţie pentru că nu pot exista schimburi. Dumnezeu s-a proiectat deci în afara Lui, polarizându-se, iar universul s-a născut din aceşti doi poli. Polul pozitiv exercită o atracţie asupra polului negativ şi invers. Tocmai acest mecanism de acţiune şi reacţiune reciprocă este acela ce declanşează şi întreţine mişcarea vieţii. Oprirea acestei mişcări antrenează stagnarea şi moartea, întoarcerea la starea de nediferenţiere primară. Primele fraze ale Facerii ne arată că realizarea

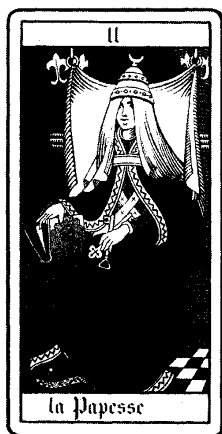
creaţiei s-a făcut prin diviziuni succesive. În prima zi a creaţiei, Dumnezeu a separat lumina de întuneric. În a doua zi, El a separat apele din înalt de cele de jos. În ziua a treia, a separat apele de pământ. Iar cealaltă extremitate a creaţiei, celula, cel mai mic element din toate organismele vii, se reproduce prin dedublare, prin diviziunea în 2.

Este o entitate închisă în ea însăşi. Pentru a ieşi, trebuie să devină 2. În Ştiinţa Iniţiaţilor, 2 nu reprezintă 1+1 ca în aritmetică, ci 1 care, pentru a crea, s-a polarizat în pozitiv şi negativ. Numai că, pentru a înţelege termenii „pozitiv41 şi „negativ" atunci când este vorba despre două principii, nu trebuie să le acordăm acestora o semnificaţie psihologică sau morală (pozitiv fiind ceea ce este bun, constructiv, iar negativ, ceea ce este rău, distructiv). Trebuie să îi interpretăm amintindu-ne că aceşti termeni aparţin mai întâi vocabularului ştiinţelor fizice în care cele două mari forţe sunt electricitatea şi magnetismul. În amândouă cazurile, întâlnim polarizarea în pozitiv şi negativ, adică în emisiv şi receptiv: o priză electrică are doi poli; la fel şi un magnet. Atunci când aceşti termeni sunt transpuşi din domeniul forţelor naturii, în planul fizic sau spiritual, se aplică caracterul pozitiv sau emisiv principiului masculin, şi caracterul negativ sau receptiv principiului feminin.

În Arborele Sefirotic (vezi pag. 18), Hohmah, înţelepciunea, este cel de-al doilea sefirot. Kether, 1, s-a divizat în pozitiv şi negativ. În Hohmah numele Domnului este Iah fiind alcătuit din două litere, Iod (principiul masculin) şi He (principiul feminin) care au generat universul.

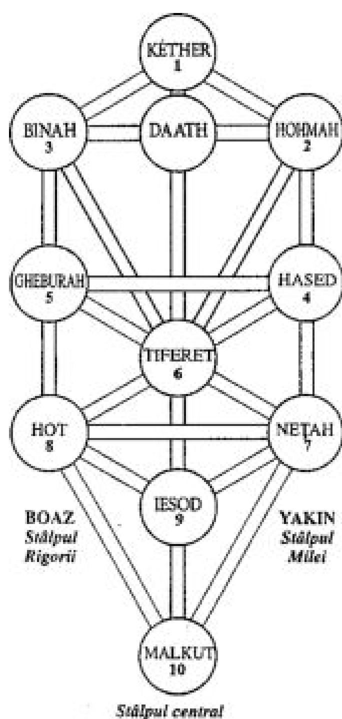
Celei de-a doua litere a alfabetului ebraic, Bet, îi corespunde cea de-a doua carte a Tarotului: Papesa. Printre alte detalii interesante, descoperim faptul că ea este coafată cu o tiară pe care se află o semilună a cărei formă se apropie de aceea a unei balanţe, iar ea este aşezată în faţa unor coloane între care este întins un văl. Aceste două coloane reprezintă, în mod simbolic, cei doi stâlpi ai Templului lui Solomon: Yakin şi Boaz. Yakin se află la dreapta, iar Boaz la stânga. Unul este albastru iar celălalt este roşu, ceea ce arată că sunt de naturi diferite. În zilele noastre cărţile Taratului sunt considerate mai ales ca un joc în care unii încearcă să citească viitorul. Dar Iniţiaţii din trecut, care le-au creat, au aşezat în aceste cărţi o mare parte a ştiinţei lor sub forma simbolurilor. Aceia care ştiu să interpreteze aceste simboluri văd cum se deschide în faţa lor un câmp imens de reflecţii şi

descoperiri.

a 2-a carte a Tarotului
(Oswald Wirth: „Tarot – stampă din Evul Mediu”)

Cele două coloane sunt deci de culori diferite, albastru şi roşu, ce exprimă opoziţia dintre masculin şi feminin. Regăsim aceeaşi idee în Arborele Sefirotic cu cei doi stâlpi ai Milei şi Rigorii situaţi de o parte şi de alta a stâlpului central, stâlpul Echilibrului. Pe stâlpul Milei, sefiroţii Hohmah, Hased şi Neţah reprezintă puterile masculine, iar pe stâlpul Rigori i, sefiroţii Binah, Gheburah şi Hod reprezintă puterile feminine; iar ei nu pot lucra armonios împreună decât atunci când sunt susţinuţi de această instanţă superioară ce este reprezentată de stâlpul central: sefiroţii Malkut, Iesod, Tiferet, Daath şi Kether. Sunt aceste două forţe antagoniste, dar complementare, controlate de aceea care le domină pe toate, Kether, Coroana, pe care cabaliştii o numesc Balanţa cosmică.

Una dintre cărţile Zoharului, Sifra Ţeniuta (adică Cartea Secretă) începe prin aceste cuvinte: „Am învăţat despre Cartea Secretă că se referă la echilibrul balanţei. Înainte de a exista balanţa, om nu se vedea cu om iar primii regi au pierit lipsiţi de hrană”. Aceşti regi sunt evident simbolici. Ei sunt în egală măsură menţionaţi spre sfârşitul cărţii ca „cei şapte regi ai ţinutului Edom care sunt cojile căzute în lumea de jos“. Or, cuvântul „coajă” reprezintă traducerea literară a cuvântului ebraic „clifot“. Clifoţii sunt reflectările inversate, întunecate, ale sefiroţilor divini. Ei reprezintă deci energii, entităţi, creaturi care nu respectă echilibrul balanţei. De aceea se spune că regii au pierit din lipsa hranei: ei nu au putut fi alimentaţi de marile lumini ce vin din Capul Sublim din înalt, Kether.

Simbolul balanţei domină întreaga creaţie. Am văzut deja că Arborele Sefirotic este împărţit de cabalişti în patru regiuni (A se vedea „De la om la Dumnezeu”, Izvor 236, capitolul II: Prezentarea Arborelui Sefirotic.):

— Olam Aţilut sau lumea emanaţiilor formată din sefiroţii: Kether, Hohmah şi Binah.

— Olam Briah sau lumea creaţiei, formată din sefiroţii: Hased,

Gheburah, Tiferet.

— Olam Ieţirah sau lumea formării, compusă din sefiroţii Neţah, Hot, Iesod.

— Olam Asiah sau lumea acţiunii: Malkut.

În fiecare lume, un sefirot central echilibrează alţi doi:

— în Olam Aţilut, Kether îi echilibrează pe Hohmah şi Binah.

— în Olam Briah, Tiferet îi echilibrează pe Hased şi Gheburah.

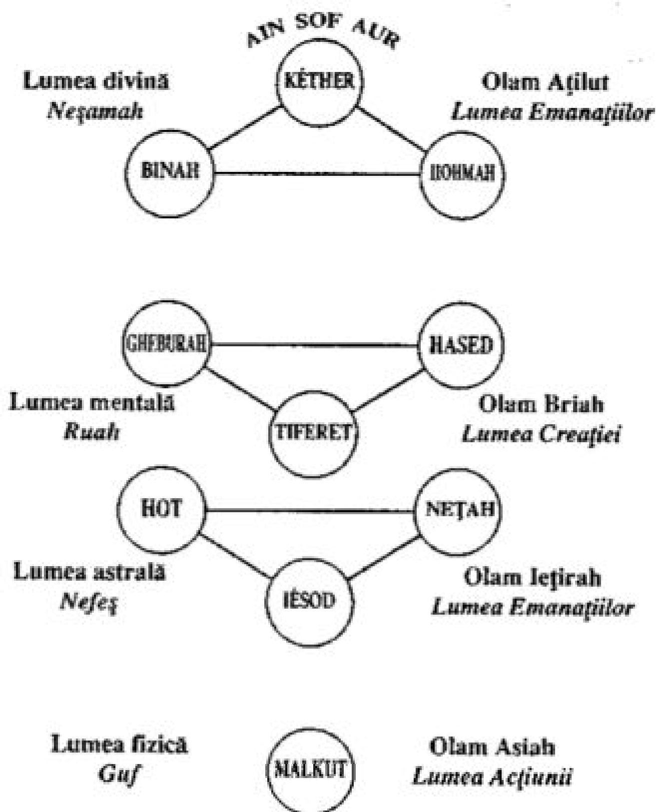
— în Olam Ieţirah, Iesod îi echilibrează pe Neţah şi Hot.

— în Olam Asiah, Malkut echilibrează întreg edificiul.

Balanţa există deci în toate cele patru lumi. Şi din moment ce omul este o reflectare a universului, balanţa există şi în el în cele patru lumi.

— în Olam Aţilut ce reprezintă lumea divină a sufletului şi spiritului: Neşamah.

— în Olam Briah, care reprezintă lumea mentală, intelectul: Ruah.

În Olam Ieţirah, lumea astrală, inima: Nefeş în Olam Asiah, lumea fizică, corpul: Guf. Deoarece ştiinţa balanţei este deopotrivă şi ştiinţa omului, trebuie să ştim că regii din Edom se află în egală măsură şi în sinea sa: ei reprezintă cele şapte păcate capitale; iar dacă omul le lasă să se manifeste fără control în el, apar imediat dezordinea şi anarhia. Dar cum Inteligenţa Cosmică nu acceptă anarhia, toate fiinţele care rămân în afara ordinii create de ea sunt distruse: ele dispar de asemenea din lipsa hranei. Din contră, acela care caută să realizeze echilibrul balanţei construieşte în sine Templul Domnului.

Toate aceste idei sunt cu siguranţă încă confuze pentru voi, dar să nu vă descurajaţi. Dacă nutriţi cu adevărat dorinţa să înţelegeţi şi să realizaţi în voi echilibrul balanţei, datorită căruia veţi ajunge să armonizaţi pozitivul şi negativul, masculinul şi femininul, rigoarea şi mila, veţi primi iluminări. În timpul meditaţiilor voastre şi chiar noaptea, în timpul somnului, alte fiinţe în afară de mine, vă vor da

explicaţii. Ştiinţa Iniţiatică are menirea să ne facă cunoscută originea lucrurilor. Iar originea lucrurilor este lumea ideilor, a principiilor, a numerelor. Creaţia şi întreaga multitudine a evenimentelor ce se produc se pot reduce la numere, iar Ştiinţa Iniţiatică ne arată cum aceste numere se pun în mişcare ca să acţioneze. Numărul este ideea, iar cifra este haina sa, manifestarea sa. Cifra este chipul numărului. Dacă vom reuşi să însufleţim numerele, să înţelegem cum lucrează, ce rol joacă, vom vedea că acestea sunt forţe care acţionează în natură, iar îmbinările, separările, multiplicările, diviziunile lor generează forme şi mişcări. Cum să nu admirăm lucrarea numerelor atunci când privim cochilia unui melc sau structura unui cristal? Toate principiile aritmeticii se regăsesc în pietre, în plante, în animale, în stele, în corpul oamenilor, în viaţa lor psihică şi chiar în destinul lor.

Să studiem acum numărul 2. De unde provine forma cifrei sale? La origini el nu se scria aşa cum îl cunoaştem astăzi. Bucla de la început a-apărut mai târziu. La început, el se prezenta ca două linii paralele legate printr-un semn: Z. Acest semn ce leagă cele două linii este foarte important. El ne arată că cei doi curenţi nu sunt nici separaţi, nici contrari, fiind vorba în realitate de acelaşi curent care circulă în două planuri diferite. Totul se petrece ca în cazul curenţilor de aer de convecţie care circulă între pământ şi straturile atmosferice: partea de curent ce suflă la baza solului se îndreaptă într-un sens, iar cealaltă care suflă la altitudine se îndreaptă în sens invers. Ne dăm seama de toate acestea atunci când observăm direcţia norilor şi aceea a vântului la sol.

Să privim deopotrivă şi nişte oameni ce învârt o roată împingând-o la fiecare extremitate cu o bară de lemn. Unii par că merg într-un sens, alţii în sens invers, dar în realitate, învârtindu-se, ei se îndreaptă în acelaşi sens, iar eforturile lor se adună. Dar ca să poţi face această constatare trebuie să te afli deasupra lor. Dacă rămâneţi la nivelul lor, veţi avea mereu impresia că ei se îndreaptă în două direcţii opuse. Învârtitul roţii este asigurat prin lucrarea acestor două mişcări, în aparenţă contrare. Este interesant de studiat această imagine: ea ne arată că, dacă cei doi curenţi aparent contrari participă în realitate la realizarea aceluiaşi scop, înseamnă că ei sunt legaţi de centru. Iar în univers acest centru este Dumnezeu. Trebuie să păstrăm această idee în minte atunci când studiem numărul 2.

Toate aspectele vieţii sunt dirijate de numărul 2, fie că este

vorba despre creaţie sau despre creaturi. Dar îl putem înţelege pe 2 numai dacă păstrăm conştiinţa lui 1. Există o realitate unică, dar 1 se polarizează şi tot restul decurge din această polarizare. Pentru noi este esenţial să înţelegem natura acestor doi poli, şi felul în care ei lucrează împreună. Dacă legăturile lor sunt armonioase, putem spune că există efectiv o polarizare, acest fapt fiind analog cu semnele de prietenie pe care anumite persoane şi le trimit de aproape sau de departe. Altminteri, nu mai putem vorbi despre polarizare, ci despre diviziune, despre confruntare. În loc să împlinească o lucrare în înţelegere, în armonie, cele două părţi se opun şi sfârşesc prin a se distruge.

În realitate, diviziunea poate duce de pildă la încolţirea unei seminţe. De exemplu, pentru ca un grăunte de grâu să încolţească, trebuie ca să se divizeze. Înainte de încolţire, grăuntele este 1, dar semănat în pământ el devine 2. Apare şi 3, germenele ce era conţinut în el; atunci când iese din pământ, el începe să-şi extragă forţe din cele două părţi ale grăuntelui. Cele două principii îl hrănesc pe al treilea care creşte. În grăunte există deci diviziune, apoi fermentaţie, iar grăuntele însuşi dispare. Asistăm la moartea sa, dar această moarte are de jucat rolul ei nu numai în natură, ci şi în viaţa interioară. Datorită acestei morţi omul se va trezi la o nouă viaţă. Iisus a spus: „Dacă grăuntele de grâu, când cade în pământ, nu va muri, rămâne singur; iar dacă va muri, aduce multă roadă”.

Numărul 2 este acela al iniţierii. Toate problemele cele mai profunde, cele mai complexe, cele mai periculoase, se găsesc aici în 2 care conţine chiar secretul existenţei Diavolului. Tot ceea ce are legătură cu 2 este dificil. Dumnezeu nu a spus despre cea de-a doua zi a Creaţiei că este bună. Se spune despre toate celelalte zile: „şi a văzut Dumnezeu că este bine”. Dar despre cea de-a doua zi nu se spune nimic. Dumnezeu nu s-a pronunţat despre această zi. Numărul 2 este cel mai redutabil, fiindcă în el se găsesc toate posibilităţile de divizare, de bifurcare. Aici începe deci răul.

Nu este dat tuturor să se adâncească în acest studiu şi să aprofundeze misterul lui 2. Atunci când îl înţelegem şi când suntem în stare să lucrăm cu el, el devine numărul ordinii, al armoniei, al construcţiei, dar este şi numărul opoziţiei şi al distrugerii pentru acela care nu posedă înţelepciune. Deci totul depinde de noi, de capacitatea noastră de a studia şi a înţelege. În funcţie de înţelegerea şi comportamentul nostru, binele sau răul va fi acela care va ieşi din

întâlnirea celor două forţe.

Papesa reprezentată pe cea de-a doua carte a Taratului este aşezată în faţa celor două coloane ale Templului, iar între aceste două coloane este întins un văl mare ce ascunde şi interzice intrarea. Papesa ţine mâna sa dreaptă pe o carte întredeschisă (aceasta fiind de altfel singura carte a Taratului în care apare o carte) iar în mâna stângă ţine două chei. Aceste simboluri ne arată că trebuie să ne instruim ca să obţinem cheile ce permit îndepărtarea vălului şi accesul la Mistere. Cartea semnifică 2 şi cheile sunt tot 2. Numărul 2 reprezintă intrarea în sanctuar. Pătrunzând prin această poartă, ne găsim în faţa unui drum straniu şi misterios. Nu putem şti ce vom întâlni urmându-l, dar este sigur că vom face mari descoperiri. Papesa ne spune: „Instruieşte-te, copilul meu, şi vei vedea cum totul în univers a fost aranjat minunat de Creator. Dacă nu vei studia, nu vei avea o viziune corectă a lucrurilor, nu vei fi în stare să faci legătura potrivită între elementele lui 2, vei întâlni opoziţii şi duşmani, şi vei afla realitatea numărului 2 în luptă şi nenorociri”.

Nu există decât un singur lucru de înţeles, unul singur: „2, existenţa a două principii pozitiv şi negativ, masculin şi feminin. Universul a fost creat de cele două principii, deci el nu va supravieţui iar omenirea nu va continua să supravieţuiască şi să progreseze decât datorită lucrării celor două principii. Veţi spune: „Ce simplu este? Ne-aţi spus că este greu!” Da, este foarte simplu, de ce să căutăm complicaţii? Complicaţiile apar numai din incapacitatea oamenilor de a înţelege şi a folosi diferitele manifestări ale acestei polarităţi. Cele două principii stau la baza vieţii şi le regăsim în toate fenomenele vieţii, fie ele fizice, psihice sau spirituale.

Cap. 2 – Oscilaţiile balanţei

Atunci când un copil învaţă să citească, începe prin a descoperi literele alfabetului. De îndată ce le-a învăţat aşa cum trebuie, el este încet-încet în stare să le recunoască în cuvintele întâlnite, până în ziua în care ajunge să citească fraze întregi. La fel, pe parcursul Iniţierii, discipolul străbate numeroase etape de-a lungul cărora el vede cum se conturează şi se asamblează încet-încet literele marii cărţi cosmice care sunt elementele creaţiei. Iar când la începutul Evangheliei sale, Ioan scrie: „La început era Cuvântul şi Cuvântul era la Dumnezeu şi

Dumnezeu era Cuvântul... Toate prin El s-au făcut... “ aceasta înseamnă că la început toate principiile alfabetului divin au intrat în acţiune; din înaltul creaţiei până la bazele ei, şi până în planul fizic, ele au reprodus aceleaşi structuri ce le creaseră în înalt. Tot ceea ce există în planul fizic poate fi considerat drept cuvinte, fraze, poeme formate plecând de la diferitele elemente ale Cuvântului.

Pentru un profan, natura apare la prima vedere ca o imensă neorânduială, o adevărată încăpere ticsită cu lucruri în dezordine, şi chiar dacă oamenii de ştiinţă au încercat să facă anumite clasificări ca să limpezească puţin lucrurile, foarte puţini sunt capabili să descopere legăturile secrete ce există între toate elementele creaţiei şi să observe că aceste elemente, aparent separate, formează în realitate un întreg. Numai viziunea întregului ne descoperă armonia principiilor care, la prima vedere, par să se opună (masculinul şi femininul, activul şi pasivul, pozitivul şi negativul, lumina şi întunericul, căldura şi frigul, binele şi răul) cât şi armonia fenomenelor ce decurg de aici. Pentru acela care vede clar, există balanţa, adică echilibrul. El însuşi se află în balanţă, nu mai părăseşte echilibrul. Dar echilibrul nu înseamnă sfârşitul oscilaţiilor, imobilitatea. Absenţa oscilaţiilor atrage după sine stagnarea.

Atunci când Zoharul vorbeşte despre echilibrul balanţei, nu este vorba despre o stare în care cele două talere ar rămâne complet nemişcate. Echilibrul perfect ar însemna reîntoarcerea la nediferenţierea originară dinaintea creaţiei. Atunci când Dumnezeu s-a polarizat ca să creeze, balanţa s-a pus în mişcare, a început să oscileze. De altfel, după anumite tradiţii, creaţia lumii nu a început cu constelaţia Berbecului ci cu aceea a Balanţei ce îi este opusă pe cercul zodiacal.

Semiluna plasată deasupra capului Papesei explică bine şi ea această idee a oscilaţiei balanţei. Deşi în anumite perioade o vedem sub aceeaşi formă circulară ca a soarelui, luna este reprezentată în mod simbolic de o semilună, adică având 2 coame. Da, nu se vorbeşte din întâmplare despre „coamele” lunii şi în anumite mitologii divinităţile feminine erau reprezentate prin animale cu coame. Femeia – aici, Papesa – care este simbolul viu al naturii create de Dumnezeu, este plasată sub semnul balanţei, adică al fluxului şi al refluxului: după lumină, întuneric, şi apoi din nou lumină... după muncă, odihnă, şi din nou muncă...

Atâta vreme cât creaţia nu va fi desăvârşită, balanţa va continua să oscileze. Echilibrul absolut este sinonim cu perfecţiunea, şi oare ce mai poate exista dincolo de perfecţiune? Nimic, totul se opreşte. Oscilaţia balanţei ne arată că această creaţie este mereu în devenire: ea tinde spre echilibrul absolut, deci spre imobilitate, fără să îl atingă niciodată. În ziua în care îl va atinge, ea va reveni în sânul Domnului. Evoluţia presupune o continuă oscilaţie a talerelor balanţei. Iată încă o lecţie a numărului 2. Dacă mişcarea se opreşte, survine moartea, fiindcă echilibrul perfect împiedică schimburile. Or, viaţa nu este făcută decât din schimburi. Aceste schimburi sunt ca firele ce se ţes între creaturi, cât şi între creaturi şi lucruri. În acelaşi timp, această mişcare trebuie să fie măsurată, fiindcă dacă unul dintre talere se ridică prea sus, celălalt va coborî prea jos şi urmează căderea: şi în acest caz oscilaţia se opreşte, nu mai există viaţă. Ceea ce noi numim echilibru este în realitate un anumit dezechilibru. Dar acest dezechilibru trebuie să rămână limitat şi temporar: echilibrul este provizoriu rupt ca să fie restabilit imediat. Din această ruptură de nivel ţâşnesc forţe ce trebuie repede să fie prinse din nou într-o mişcare contrară astfel ca să poată fi stăpânite. Deci această oscilaţie generează viaţa, şi putem spune că viaţa este un dezechilibru reechilibrat fără încetare.

Acţiunea de a merge ilustrează perfect acest fenomen. Noi mergem avansând alternativ un picior, apoi celălalt. În momentul în care avansăm un picior, corpul nostru se găseşte într-un uşor dezechilibru pe care îl reparăm avansând celălalt picior. Observaţi cât de uşor este să ne pierdem echilibrul şi să cădem: cel mai mic obstacol, o piatră poate provoca căderea. Să nu mai vorbim despre acela care şi-a prelungit şederea în viile Domnului: oscilaţia mersului său ia proporţii spectaculoase!

Fiecare element, fiecare obiect, fiecare situaţie, fiecare creatură este o sursă de energii, dar pentru ca aceste energii să se exprime, trebuie să le plasăm într-o stare de dezechilibru, adică pe o pantă. Să considerăm apa pusă pe o suprafaţă plană: ea se răspândeşte ca într-o întindere de apă calmă: nu există vreo pantă, ea nu poate circula. Dar daţi-i acestei ape o anumită înclinaţie, puterea ei va creşte, iar dacă este în cantitate mare va produce o energie capabilă să pună în mişcare uzine întregi.

La fel stau lucrurile şi în cazul omului. Există în el o pantă pe

care forţele nu încetează să coboare în cascadă, şi este nevoie ca acestea să fie canalizate ca să producă o lucrare folositoare. Numărul 2 este cea mai mare pantă pe care Dumnezeu a dat-o omului; trebuie numai ca această pantă să fie reechilibrată fără încetare, fiindcă un exces într-un sens poate produce un exces invers. Este ceea ce observăm de exemplu la persoanele la care stările de surescitare şi de tristeţe alternează. Viaţa noastră psihică este bazată pe un anumit dezechilibru, iar acest dezechilibru, atunci când este stăpânit, aduce bogăţie, creaţie. De exemplu, geniile nu sunt fiinţe echilibrate în sensul obişnuit al cuvântului (acest tip de echilibru nu generează adesea decât mediocritate). Dimpotrivă chiar: geniile sunt adesea fiinţe care, simţindu-se ameninţate de puteri obscure, încearcă să le stăpânească prin muncă, prin creaţie, şi ajung să realizeze astfel opere măreţe. În timp ce altele, mult mai „echilibrate", neavând de făcut mari eforturi ca să trăiască şi să se simtă bine, rămân neînsemnate, şterse.

Un anumit dezechilibru este necesar pentru avansarea noastră, dar cu condiţia să ştim să ne supraveghem, să ne analizăm şi să ne îndreptăm atunci când talerele balanţei arată un prea mare dezechilibru. A şti să-ţi echilibrezi forţele îţi oferă o putere magică asupra ta însuţi şi asupra naturii, dar trebuie totodată să te supraveghezi ca să păstrezi o anumită oscilaţie. Fiindcă în ziua în care talerele sunt perfect echilibrate, nimic nu mai avansează, moartea fiind aceea care se instalează. Moartea este echilibrul perfect! Este ceea ce observăm la anumite persoane: le vedem vorbind, mergând, trebăluind, şi totuşi ne dau senzaţia că sunt moarte fiindcă stagnează. Zi după zi le regăsim mereu asemănătoare cu ele însele ca şi cum un arc interior s-ar fi destins: ele au acelaşi chip împietrit, inexpresiv, repetă faptele şi cuvintele din ajun etc. Putem numi acest fapt echilibru, dacă dorim, dar ce plictiseală este pentru anturajul lor! Simţi nevoia să o iei razna!

Există deci mereu câte ceva de îndreptat în tine însuţi. Dar există lucruri de îndreptat şi în judecăţile ce le avem despre alţii şi în atitudinea ce trebuie să o avem în ceea ce îi priveşte. Ceea ce numim dreptate nu este în realitate decât un şir de îndreptări de situaţie (de altfel, observaţi că dreptate-îndreptare au aceeaşi rădăcină), de aceea este atât de greu să fii drept! Iată o noţiune de care adulţii – părinţi şi educatori – trebuie să ţină seama atunci când trebuie să se pronunţe asupra copiilor şi să vegheze asupra evoluţiei lor. În faţa aceluia care

este cuminte, ascultător, ei au tendinţa să gândească: „Oh, ce drăguţ, ce adorabil este!” Desigur, este mai uşor să ai de a face cu un copil care rămâne liniştit atunci când i se spune să nu se mişte, care nu vorbeşte atunci când i se spune să tacă. Dar ce va face mai târziu acest copil atât de drăguţ şi cuminte? Cu siguranţă, nu mare lucru, el va rămâne neînsemnat, în vreme ce despre un copil autoritar, nedisciplinat, punând probleme anturajului, părinţilor, vecinilor săi, educatorii nu încetează să spună: „Oh, el exagerează, priviţi câte prostii a mai făcut!“ Da, dar acest copil care oboseşte şi deranjează pe toată lumea are mai multe posibilităţi de a deveni cineva. Pentru moment se spune că exagerează, ceea ce înseamnă că talerele balanţei sale sunt prost echilibrate, dar atunci când va înţelege să-şi canalizeze energiile, se va distinge prin caracterul şi talentul său. Iar sarcina părinţilor şi a educatorilor este aceea de a-l ajuta să o facă.

Oamenii sunt obligaţi să progreseze de asemenea şi în dezechilibrele existenţei: boli, încercări... De exemplu, ce este un război? O pantă vertiginoasă. În acest dezechilibru, cei buni găsesc condiţii să devină şi mai buni, iar cei răi vor deveni şi mai răi... Viaţa creează perturbaţii ca să îi pună pe oameni în acea stare de dezechilibru ce îi obligă să se dezvolte, să se transforme, sau, cel puţin, să se descopere şi să se cunoască pe ei înşişi. Câţi nu vor descoperi ceea ce sunt dacă nu vor întâlni încercări sau pericole! Astfel unii, care par neînsemnaţi, se manifestă ca nişte eroi, în vreme ce alţii care păreau capabili, inteligenţi, cinstiţi, se prăbuşesc imediat sau sunt antrenaţi să comită fapte mişeleşti, criminale. În câte domenii nu se mai poate verifica faptul că viaţa este creată de această oscilaţie dintre forţe sau situaţii contrare! întreaga abundenţă şi diversitate a bogăţiilor ce apar la suprafaţa planetei noastre vin din faptul că această suprafaţă nu este plană, ci că există nivele diferite, de la vârfurile înalte până la adâncurile terestre şi marine. Diversitatea climei, a florei, a faunei, de unde provine în parte şi diversitatea civilizaţiilor, apare din faptul că suprafaţa pământului nu este nivelată, şi acest lucru este minunat!

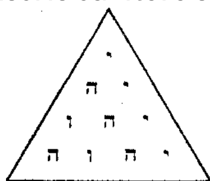
Nici oamenii nu trebuie să fie nivelaţi. De ce? Pentru ca să existe schimburi fructuoase între ei, o întreagă circulaţie. Singurul punct pe care trebuie să îl aibă în comun este acela al unui înalt ideal, al dorinţei de a progresa mereu în iubire şi lumină. În rest, ei pot fi diferiţi! Tocmai această diferenţă face ca viaţa lor să fie îmbelşugată şi

frumoasă.

Cap. **3 – 1 şi 0**

I.

Cabaliştii dau mai multe reprezentări numelui Domnului, Iod He Vau He m H Una dintre acestea este un triunghi în care acest nume este înscris cu litere strălucitoare:

Acestei forme piramidale îi corespund cele patru planuri ale universului:

— Lui Iod י îi corespunde lumea Aţilut a emanaţiilor, planul divin (Amintim că ebraica se citeşte de la dreapta la stânga). Lui Iod He ה י îi corespunde lumea Briah a creaţiei, planul spiritual.

— Lui Iod He Vau ו ה י îi corespunde lumea Ieţirah a formării, planul psihic.

— Lui Iod He Vau He ה ו ה י îi corespunde lumea Asiah a acţiunii, planul fizic.

Fiecare nouă literă reprezintă un grad în plus în coborârea spiritului în sânul materiei. Iod are ca valoare numerică 10; He 5; Vau 6. Suma literelor înscrise în triunghi este deci 72, iar 72 este „Şem hameforaş” (literal: „numele în detaliu”), adică cele 72 de genii care conduc universul.

Iod, care este din punct de vedere grafic cea mai mică literă a alfabetului, puţin mai mare decât un punct, simbolizează Spiritul Cosmic, pe 1; dar dezvoltat în planul fizic el devine 10, universul. Fiindcă, pentru Ştiinţa Iniţiatică, la fel cum 2 nu este 1+1,10 nu este suma a 10 unităţi. Pentru a înţelege numărul 10, care este atât de bogat în semnificaţii, trebuie să îi studiem pe 1 şi pe 0 din care este compus, şi să vedem că fiecare are natura sa, activitatea sa, şi că au de făcut o lucrare împreună. Iar pentru a înţelege această lucrare, trebuie să considerăm nu numai că 1 şi 0 sunt juxtapuse, dar că 1 pătrunde în 0 ca să-l însufleţească, să-î pună în mişcare. Aceasta se poate exprima şi prin desenul cercului cu un punct în centru A.

Este scris la începutul cărţii Facerea: „La început a făcut Dumnezeu cerul şi pământul. Şi pământul era netocmit şi gol. Întuneric era deasupra adâncului şi Duhul lui Dumnezeu Se purta pe deasupra apelor. “ Duhul lui Dumnezeu este principiul masculin care acoperea materia – simbolizată aici prin apă – ca să o facă să rodească. Apa este cercul, 0, iar Duhul lui Dumnezeu este punctul, 1. Fără spiritul care să o însufleţească, materia rămâne „tohu vabohu“: lipsită de formă şi vidă. Dar atunci când este atinsă uşor, lucrată de spirit, toate posibilităţile pe care ea le conţine încep să se manifeste, ea devine un univers cu sori, constelaţii, nebuloase. Universul nostru este deci 0, materia care a fost deja lucrată, însufleţită şi organizată de spirit, 1.

Tot ceea ce vedem în univers este produs de 1 şi 0, de 1 ce îl pătrunde pe 0 ca să-l însufleţească. Este un principiu al mecanicii: pistonul trebuie să intre în mişcare în interiorul cilindrului ca să acţioneze motorul. Nimic nu merge fără această mişcare. Şi roata, ce este? Un 0 (cercul) ce se învârte în jurul unui ax central (1). Roata ne arată pe 1 la lucru în 0, spiritul care pune materia în mişcare. Iar pământul are şi el o axă în jurul căreia masa sa, 0, se roteşte continuu.

Acela care cunoaşte metoda de a studia numerele vede cum acestea devin semnificative, vii, active. Ca să formăm numărul 10, trebuie ca 1 şi 0 să fie legate şi mobile. Dar oamenii nu cunosc această realitate decât în domeniul mecanicii şi al sexualităţii, dar şi aici mai există încă atâta ignoranţă! Pentru a „cunoaşte” femeia (termen folosit în Biblie) bărbatul trebuie să o pătrundă, iar rezultatul acestei cunoaşteri va fi un copil. Dar cum a fost conceput acest copil?... 1 se scufundă în 0 ca să-l studieze, dar o face fără lumină, în noaptea gândului său, şi de aceea rezultatele nu sunt deosebite. În felul lor de a lucra cu 10, oamenii se aseamănă cu pescarul care găseşte în vârful undiţei sale un pantof vechi scâlcit şi acoperit de noroi. Ei ar fi putut obţine aur, pietre preţioase, dar iată că nu pescuiesc decât nişte pantofi vechi!

Orice act ce contribuie la întreţinerea vieţii în noi corespunde numărului 10. A mânca înseamnă a deschide gura, 0, ca să introducem hrana, pe 1, iar această întâlnire produce o energie. Şi ce observăm? Acţiunea luminii, 1, ce atinge ochiul, pe 0. Acelaşi fenomen există şi în cazul sunetului ce ne ajunge la ureche. Cât despre cap, care este de formă sferică, este şi el un 0, şi deasupra acestui 0 trebuie să coboare Spiritul. Atât timp cât nu a primit spiritul, capul nostru care este un 0,

nu produce decât prostii. Dar în ziua în care este vizitat de raza celestă, el aduce pe lume un copil divin şi noi devenim 10. Până aici nu suntem decât 0. Veţi spune: „Ce interpretare!” Ei bine, da, sunt interpretări...

Numărul 10 înseamnă că un purtător de lumină străbate obscuritatea materiei şi o luminează pentru a o studia. Este speologul care coboară în întunericul unei peşteri înarmat cu o torţă. Este vânătorul care intră într-o pădure, fiindcă în mod simbolic vânătoarea reprezintă altceva decât urmărirea unui cerb sau a unui mistreţ: în viaţa spirituală există un alt vânat de urmărit, alte comori de descoperit.

Numărul 10 se află deopotrivă şi în noi înşine; este intelectul, 1, şi inima, 0. Cu ajutorul intelectului trebuie să pătrundem în inimă (a noastră şi a celorlalţi) ca să o luminăm şi să facem o lucrare cu ea. Asemenea pistonului, intelectul trebuie să pătrundă şi să iasă din inimă. Acela care nu-şi foloseşte în acest fel intelectul nu este în stare să înţeleagă nimic, şi mai ales este incapabil să se cunoască. Putem spune că numărul 10 reprezintă „Cunoaşte-te pe tine însuţi”. Pătrunzând cu lumina sa adâncurile profunde ale inimii, înţelepciunea îi va cunoaşte comorile, filoanele ascunse ale unor pietre, metale şi lichide preţioase. În această fântână întunecoasă a inimii, intelectul coboară şi urcă; el coboară şi urcă pentru a scoate din fântână apa valoroasă. Numărul 10 reprezintă deci lucrarea intelectului asupra inimii, dar şi aceea a spiritului asupra sufletului. În sensul său cel mai înalt, 10 reprezintă omul al cărui spirit se cufundă în adâncurile Sufletului Cosmic pentru a scoate la iveală misterele, şi care se întoarce de acolo pe deplin iluminat.

Trebuie să ajungem să îl cunoaştem pe 10 în planurile superioare. În orice creatură există o latură feminină care este obscuritatea şi o latură masculină care aduce lumina. Descoperim aceste două aspecte dezvoltate cu precădere la toţi oamenii care au fost mari creatori. 10 fără lumină este un 10 situat în lumea cu două dimensiuni; în lumea cu trei dimensiuni 10 se află în acţiune în sânul luminii. Este ceea ce ne mai învaţă cele patru litere ale numelui Domnului. Iod י tatăl, He ה: mama, Vau ו: fiul şi He ה: fiica, corespunzând celor patru principii din om: spiritul, 1, sufletul, 2, intelectul, 3, şi inima, 4. Adunaţi 1+2+3+4, şi obţineţi 10. Este bogăţia! A trăi în 10, înseamnă a avea o inimă pură, un intelect luminos, un suflet nemărginit ca universul şi un spirit puternic care depăşeşte

toate obstacolele.

Numărul 10, la fel ca toate celelalte numere, ne dă o metodă de lucru. Picioarele şi mâinile noastre sunt instrumente ale realizării, fiindcă cu ajutorul picioarelor ne deplasăm şi cu ajutorul mâinilor acţionăm. V-aţi întrebat de ce degetele de la picioare şi de la mâini sunt fiecare în număr de 10? Atunci când unele persoane se reunesc pentru o lucrare, ele formează un 10. Când strângeţi mâna cuiva, este tot un 10. Acest gest nu este rezultatul întâmplării. Numeroase gesturi, ce ne sunt atât de obişnuite încât au devenit automate, au în realitate un sens foarte profund. Trebuie să întâlniţi pe cineva pentru a vorbi, pentru a lua masa împreună sau pentru a stabili o lucrare: veţi începe prin a-i strânge mâna şi astfel creaţi o legătură. Una dintre mâini reprezintă întotdeauna 1 iar cealaltă 0. Dacă faceţi amândoi acest gest în mod conştient, fiecare mână îşi joacă rolul ei şi rezultă astfel o armonie eficace.

Două persoane care îşi strâng mâna arată că doresc să se înţeleagă pentru a merge apoi pe acelaşi drum. Da, dar cu condiţia ca una dintre cele două mâini să posede o energie pozitivă şi cealaltă una negativă. Dacă ambele mâini îl reprezintă pe 0 sau pe 1, acest lucru nu mai este valabil. Două mâini active, pozitive, provoacă conflicte. Două mâini pasive, negative, rămân inerte, ineficiente. Gestul de a strânge mâna presupune întotdeauna realizarea lui 10, adică o activitate ordonată, fiecare mână reprezentând pe 5. A-ţi strânge mâna înseamnă: „Doresc să fac schimburi cu tine şi vreau să văd dacă putem colabora.41 Dar oare câţi oameni sunt preocupaţi să înţeleagă limbajul mâinilor? Ei se asociază fără să caute învăţământul lor şi aceasta poate produce multe lovituri şi deziluzii.

Iată încă un exemplu din domeniul pedagogiei. Aveţi un fiu şi doriţi să îl educaţi. Ei bine, este imposibil dacă nu descoperiţi mai întâi ceea ce îl poată face să lucreze, adică ceea ce reprezintă pentru el 0 din sinea sa, 0 din 1-ul său. Fără a cunoaşte acel 0 din cineva, nu putem face nimic pentru el. Acest 0 poate fi o ştiinţă, o artă, un prieten, o ambiţie, o virtute. Părinţii care reuşesc să cunoască acel 0 al copiilor lor le pot oferi acestora condiţiile pentru a pune 1 în acţiune, obţinându-l astfel pe 10. De aceea este bine să le propunem oamenilor cât mai multe activităţi. Aceste activităţi constituie atâţia de 0 unde pot ei să pătrundă, unde pot acţiona, şi care vor acţiona în schimb asupra lor.

Numărul 10 ne învaţă să lucrăm în acelaşi timp cu principiul masculin şi cu principiul feminin, să fim în acelaşi timp bărbat şi femeie, dar şi copil şi bătrân. Bătrânul reprezintă intelectul; copilul, inima. A reuni aceste două stări înseamnă deopotrivă a realiza numărul 10. Copilul nu este ca un 0? El este suplu, se rostogoleşte peste tot ca o bilă, face tumbe. Bătrânul este 1, rigid, implacabil. La ora actuală, oamenii refuză să fie asemenea copiilor ca să-şi poată păstra autoritatea, prestigiul, şi numai aceste lucruri contează pentru ei. Dar pentru a atrage iubirea, trebuie să devii un copil. Iar pentru a avea cu ceilalţi legături echilibrate, trebuie să fii în acelaşi timp şi copil şi bătrân: trebuie să fii un 10 în acţiune.

Trebuie să studiem numerele pentru a descoperi în ele metode de lucru. Da, numerele sunt capabile să ne ajute, iar noi trebuie să învăţăm să le folosim. Acela care ştie să lucreze cu 10 se simte bogat, împlinit, fiindcă 10 este cifra căsătoriei. Acea căsătorie la care oamenii aspiră atât de mult, acea dorinţă de a întâlni o fiinţă care să le fie complementară, trebuie să o realizeze fiecare în sinea sa. Cum să te căsătoreşti în interior pentru a forma un 10? Cu ce şi cu cine să te căsătoreşti? Iată esenţialul. Toată lumea trebuie să se căsătorească, nu trebuie să rămână nici măcar un singur celibatar! Iar această căsătorie la care trebuie să aspirăm, este aceea a materiei şi a Domnului în noi înşine, căsătoria corpului nostru şi a spiritului nostru.

II.

Cum a creat principiul masculin, 1, principiul feminin, O, materia? Curbându-se şi unindu-şi ambele extremităţi. În acel moment, cercul s-a format, acel cerc ce reprezenta materia, întreg universul.

Dar câte lucruri nu se mai pot spune despre 1 şi 0! Priviţi: putem pune 1 înaintea lui 0, sau pe 0 înaintea lui 1. Punându-l pe 1 înaintea lui 0, îi creştem acestuia de 10 ori puterea: 1 devine 10. Dar dacă facem invers, 01, diminuăm de 10 ori forţa sa, valoarea sa.

Să transpunem acum acest fenomen în viaţa interioară: dacă îl puneţi pe 0, adică pe voi, pe primul loc, şi pe 1, principiul divin, pe locul doi, în urma voastră, vă diminuaţi calităţile şi posibilităţile de a avansa. În timp ce, dacă spuneţi: „Doamne, numai Tu eşti cu adevărat mare, puternic şi înţelept; Te voi aşeza înaintea mea, Doamne, mereu pe primul loc şi Te voi urma”, vă veţi mări capacităţile, veţi deveni 10. Iată atitudinea adevăratului spiritualist: el îi dăruieşte primul loc

Domnului pentru a fi bine sfătuit, bine îndrumat. Aceasta este adevărata umilinţă pe care ne-o învaţă ştiinţa Iniţiatică.

Adevărata umilinţă nu constă, aşa cum mulţi au crezut, în a te înjosi până la distrugere, petrecându-ţi vremea spunând: „Eu nu sunt nimic, nu valorez nimic”. Adevărata umilinţă înseamnă a oferi în sine primul loc Divinităţii ca să poţi beneficia de toate calităţile acesteia: în acel moment, toţi acei 0 pe care îi aveţi în voi se vor situa în spatele lui 1 devenind tot atâtea bogăţii. Dar câţi oameni sunt capabili să înţeleagă acest adevăr? Ideile care circulă la ora actuală îi împing dimpotrivă să se plaseze înaintea Domnului, şi chiar în locul Domnului! Astfel ei degenerează, se micşorează şi se sting până la dispariţie. Ei au adunat prea mulţi de 0 pe primul loc.

Unii vor spune: „Am înţeles, şi fiindcă 0 nu este atât de cunoscut, ne vom descotorosi de el şi îl vom păstra numai pe l”. Ei nu, şi în acest caz este vorba despre o înţelegere greşită. Acest 0 este necesar, nu trebuie suprimat; dacă nu îl veţi mai avea pe 0, nu veţi mai avea deloc materie asupra căreia să lucraţi şi veţi deveni ineficienţi. Vegheaţi numai să îl aşezaţi pe 1 înaintea lui O, adică să nu acordaţi mereu primul loc intereselor şi calculelor voastre personale, egoiste. Puneţi toate acestea undeva mai în spate, şi vă veţi simţi mai luminaţi, mai bine călăuziţi, mai protejaţi.

Măreţia acestei creaturi atât de imperfecte care este fiinţa umană constă în înţelegerea faptului că, în pofida lacunelor sale, ea poate face minuni cu condiţia ca să-l aşeze pe Domnul pe primul loc în mintea şi inima sa. Fără Dumnezeu, omul nu va ajunge prea departe; orice ar face, ar fi uman, mediocru. Iată ceea ce trebuie el să înţeleagă, şi să facă totul ca Domnul să pătrundă în fiinţa sa, să se exprime prin el şi să-l ia în slujba sa. Tot acest demers interior este rezumat în numerele 1 şi 0. Acela care a înţeles toate acestea devine 10. Oamenii care spun: „Noi nu avem nevoie de Domnul, suntem inteligenţi şi universul ne aparţine”, sunt acele fiinţe care l-au pus pe 1 din ce în ce mai departe, la coadă, după o serie întreagă de 0, iar aceasta este cea mai proastă filosofie. 0 este foarte important, indispensabil, fiindcă este suportul lui 1, dar în urma sa.

Această problemă a lui 1 şi 0 este inepuizabilă, iar eu vă mai pot oferi încă o interpretare. Să presupunem că aţi pus pe primul loc sentimentul iar gândirea după aceea: vă veţi lăsa conduşi de reacţiile, de impresiile voastre, fără să judecaţi, fără să chibzuiţi. Ei bine, acest

fapt va diminua valoarea activităţii voastre şi veţi risca chiar să vă spargeţi capul. Aceasta nu vrea să însemne că trebuie să suprimaţi sentimentul, nu, fiindcă aţi fi lipsiţi de imensele bogăţii ale materiei asupra căreia gândul trebuie să lucreze. Puneţi numai gândul pe primul loc ca să găsiţi totdeauna soluţiile adecvate, cel mai bun comportament. Iată ceea ce ne învaţă 10: că trebuie să aşezăm gândul înaintea sentimentului.

Nu trebuie să-l suprimăm pe 0, el este extrem de util fiindcă măreşte valoarea lui 1. Dar 0 înseamnă rezervele, iar rezervele trebuie să se mulţumească să succeadă!

Cap. **4** – Locul masculinului **şi** al femininului

I. Adam **şi** Eva: spiritul **şi** materia

Cele două principii masculin şi feminin se găsesc la originea Creaţiei. Nicio creaţie, de orice fel ar fi, nu este posibilă numai cu un singur principiu: trebuie ca acestea să fie împreună şi unite. Aceste două principii există mai întâi în înalt, Tatăl Celest şi Mama Divină, şi nu încetează să genereze lumi populate cu mulţimi nenumărate de creaturi. În planul fizic masculinul are o existenţă distinctă de cea a femininului, dar în înalt masculinul şi femininul sunt un întreg.

Este scris în cartea Facerea: „Şi a făcut Dumnezeu pe om după chipul său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; a făcut bărbat şi femeie". Ceea ce înseamnă, potrivit Zoharului, că Dumnezeu l-a creat pe Adam, omul primordial, ca bărbat şi femeie, adică în posesia celor două principii. Veţi spune: „Dar Eva? Este scris imediat că Dumnezeu a creat-o şi pe Eva". Da, Dumnezeu a zămislit principiul feminin din principiul masculin, El l-a obiectivat în faţa lui. Tocmai sensul acestei imagini i-a preocupat atât de mult pe teologi: Dumnezeu scoţând-o pe Eva din coasta lui Adam.

Adam şi Eva nu sunt un bărbat şi o femeie, ci nişte simboluri. Adam este principiul masculin care i-a dat naştere Evei, principiul feminin. Ce înseamnă aceasta? Că primul principiu a ieşit din starea sa de maximă subtilitate ca să se condenseze, şi condensându-se a creat un alt principiu: Eva. Dacă în cartea Facerea se spune că Adam a fost creat înaintea Evei, înseamnă că Moise, care era un Iniţiat, ştia că principiul masculin este mereu cel dintâi. Şi este cel dintâi fiindcă este principul creator, el se află la originea creaţiei, deci a materiei. Materia

este un produs al spiritului, ceea ce Moise a reprezentat prin imaginea Evei scoasă din coasta lui Adam. Materia este o condensare a forţelor spiritului, de aceea în chip simbolic principiul feminin apare mereu după principiul masculin. Este ceea ce exprimă primele două litere ale Numelui Domnului: Iod He ה י.

Literei Iod י simbol al principiului masculin, îi urmează litera He ה, simbol al principiului feminin. Priviţi cât de expresivă este forma lor: He este ca un receptacul, o cupă, dar inversată. Iod este cea mai mică literă a alfabetului ebraic, ea se aseamănă cu un punct, sau mai exact cu un germen, care este elementul prim al uni fiinţe vii. În momentul concepţiei, ovulul mamei, ce este ca o cupă, primeşte germenele, şi apare o nouă viaţă.

La început există Iod; la fel, la început există punctul. Punctul nu are dimensiune şi ne este aproape imposibil să-l definim; dar punctul în mişcare generează linia, iar linia în mişcare dă naştere suprafeţei, apoi suprafaţa care se mişcă generează volumul, adică spaţiul cu trei dimensiuni. Linia, suprafaţa, volumul, toate s-au născut din mişcarea punctului. Acum, plecând de la punctul care a generat-o, dacă veţi imprima unei linii o mişcare ce se roteşte în jurul acestui punct, veţi obţine un cerc. Cercul şi raza sa reprezintă uniunea liniei drepte şi a liniei curbe. Punctul este deci generatorul tuturor figurilor, iar punctul în cerc simbolizează Spiritul Cosmic însufleţind materia universului. Este ceea ce vor să exprime cabaliştii atunci când îl înscriu pe Iod în He.

Înţelegeţi acum mai bine în ce sens se spune că Eva a fost scoasă din coasta lui Adam. Spiritul, Adam, a generat materia, pe Eva. Apoi Adam şi Eva au lucrat împreună ca să creeze copii, adică tot ceea ce vedem în natură şi care nu este decât reflectarea a celor două mari principii din înalt. Un arbore se reflectă în apă: dacă putem să îi vedem reflectarea jos, înseamnă că arborele există în înalt. Această imagine foarte simplă ne permite să înţelegem problema evoluţiei.

Ceea ce ştiinţa denumeşte „evoluţia speciilor” a fost neapărat precedată de o mişcare de involuţie, fiindcă nimic nu se poate ridica fără ca ceva să fi fost mai înainte coborât. Ca să putem urca la cer, trebuie mai întâi să fi coborât din cer unde totul îşi are originea. Este valabil pentru materie, ; este valabil şi pentru om cât şi pentru tot ceea ce există. Teoria evoluţiei a lui Lamarck şi Darwin nu acoperă decât cincizeci la sută din realitate. Înaintea evoluţiei materiei, a existat

involuţia spiritului. Evoluţioniştii au observat lucrurile numai din exterior, din punct de vedere al organizării materiei, Iară să ţină cont de forţele invizibile ce au lucrat înainte asupra lor. Evoluţia nu reprezintă decât jumătatea unui proces de manifestare. Observând-o izolat, o desprindem de adevărul vieţi, şi ea nu-şi găseşte locul în natură. Nu veţi putea să-mi dovediţi că evoluţia este posibilă fără ca vreun impuls prealabil să o fi declanşat şi continuă să o întreţină. Iar acest impuls vine din înalt.

Mai întâi a coborât spiritul, iar dacă observăm că materia evoluează, înseamnă că ea este antrenată de mişcarea ascendentă a spiritului ce o face să întoarcă spre locul ei de origine.

Principiul masculin este deci primul şi trebuie să rămână primul. Dar bărbaţii nu trebuie să se umfle în pene şi nici femeile să fie ofensate: eu am spus „principul masculin" şi nu bărbatul. Aici este vorba numai despre principii, şi tot principii trebuie să observăm în mitul păcatului originar, şi nu un bărbat şi o femeie.

Dumnezeu l-a creat pe bărbat, Adam, după chipul său: El reprezenta un ideal pentru acesta. Apoi Dumnezeu a luat o coastă din Adam ca s- o creeze femeia, pe Eva, iar bărbatul a devenit atunci un ideal pentru femeie. Bărbatul care se găsea mai aproape de Dumnezeu, de esenţa sa, de lumina sa, putea transmite femeii forţe pe care aceasta nu le putea capta direct. Or, Eva a făcut atâtea eforturi ca să-l atragă pe Adam la ea, încât acesta a uitat celălalt centru, Dumnezeu, şi întorcându-şi astfel privirea de la Dumnezeu ei au căzut împreună. Atât timp cât Adam l-a pus pe Dumnezeu în centrul existenţei sale, el era fericit, liber, el se instruia, şi datorită lui se instruia şi Eva. şi cum Adam îi transmitea Evei ceea ce învăţa de la Dumnezeu, tot aşa şi Eva transmitea ceea ce învăţa de la Adam altor creaturi: animalelor, plantelor şi spiritelor situate mai jos pe scara evoluţiei. Atunci când Adam şi-a întors privirea de la Dumnezeu spre Eva, a venit catastrofa, fiindcă nu numai că ei s-au pierdut, dar toate fiinţele instruite de Eva au fost antrenate în căderea lor (A se vedea „Limbajul simbolic, limbaj al naturii" (Vol. 8 din Opere Complete) capitolul: „De ce omul a antrenat animalele în cădere).

Toate nenorocirile oamenilor vin de la refuzul lor de a accepta ierarhia universului. Mai putem exprima această idee spunând că ordinea succesiunii literelor din numele Domnului a fost inversată. He a trecut în faţa lui Iod, sau altfel spus, principiul feminin, materia, a fost

plasată înaintea principiului masculin, spiritul. Or, contrar a ceea ce mulţi îşi închipuie, ei nu vor rezolva mai bine problemele materiale punând materia pe primul plan.

Iată cum trebuie să înţelegem povestea păcatului originar. Nu este istoria unei femei, numită Eva, care l-a sedus, prin tot felul de tertipuri, pe un sărman nefericit pe nume Adam (cu atât mai rău pentru aceia pe care această poveste îi avantajează fiindcă le permite să-şi justifice dispreţul şi respingerea femeii!), este cazul unei inversiuni în ordinea celor două principii.

II. Adam şi Eva: înţelepciunea şi iubirea

Este spus în cartea Facerea că Adam şi Eva n-au ascultat de ordinele primite şi au gustat din fructul interzis. Prin această nesupunere ei se îndepărtară de Creatorul lor, iar acum trebuie să regăsească calea spre casă. Fiind vorba despre o povestire simbolică, îi putem da diferite interpretări, ele vor fi întotdeauna corecte cu condiţia ca să respectăm regulile limbajului simbolic. Dar înainte de toate, trebuie să păstrăm în minte ideea că eu vă vorbesc aici despre principii, şi nu despre două persoane numite Adam şi Eva.

Eu v-am spus deja că entitatea pe care o numim Dumnezeu este deopotrivă masculină şi feminină: Tatăl Celest şi Mama Divină. Şi tot la fel, fiinţa umană creată după chipul Domnului este polarizată în masculin (reprezentată de Adam) şi feminin (reprezentată de Eva). Încarnându-se, ea părăseşte neapărat pe Tatăl şi Mama sa celeşti. Dar chiar dacă este obligată să îi părăsească, nu trebuie să taie legătura care îi uneşte cu ei. Tatăl ei şi Mama sa nu au lăsat-o să plece oricum, singură şi lipsită de mijloace, Ei i-au dat posibilităţi să rămână în contact cu ei, acestea fiind sufletul (feminin) şi spiritul (masculin). Da, sufletul şi spiritul sunt entităţi vii, nu sunt obiecte inerte, ca o frânghie sau un lanţ, iar ca să rămâne legată de Tatăl Celest şi Mama Divină, fiinţa umană are o lucrare de îndeplinit cu înţelepciunea (principiul masculin) şi iubirea (principiul feminin) care sunt cele două atribute ale Domnului de unde decurg toate celelalte. Iar cum atracţia nu se produce decât între doi poli opuşi, sufletul trebuie să se lege de Tatăl Celest lucrând cu înţelepciunea, iar spiritul să se lege de Mama Divină lucrând cu iubirea.

Spiritul nostru trebuie deci să păstreze legătura cu mama sa, prin iubire, iar sufletul nostru să păstreze legătura cu Tatăl său, prin

înţelepciune. Astfel ei transmit lumina lor intelectului şi inimii noastre. Altminteri, lipsiţi de această lumină, intelectul şi inima repetă greşeala lui Adam şi a Evei din Rai. La fel cum Eva a ascultat promisiunile înşelătoare ale şarpelui, animal terestru, şi l-a antrenat şi pe Adam care era mai slab ca ea, tot aşa şi inima înşelată de promisiunile de satisfacţii materiale, antrenează intelectul ce este mai slab decât ea. Da, inima oamenilor este totdeauna mai puternică decât intelectul lor.

Adam şi Eva din noi nu se pot asocia ca să facă o lucrare bună decât cu condiţia ca să rămână fideli Tatălui şi Mamei lor, înţelepciunii şi iubirii. Altminteri, ce s-ar întâmpla? După tradiţia cabalistică, şarpele din cartea Facerea era demonul Samael. Eva l-a ascultat pe Samael, urmându-l, şi şi-a părăsit Tatăl, înţelepciunea. Atunci, Adam a imitat-o pe Eva şi şi-a părăsit Mama, iubirea, legându-se de Lilith, un demon femeie. Această poveste este de asemenea simbolică: ea ne arată că, în momentul în care inima şi intelectul nu mai primesc adevărata înţelepciune şi adevărata iubire prin intermediul spiritului şi al sufletului, ele se vor afla la cheremul puterilor întunericului.

Lecţia pe care trebuie să o tragem din această poveste simbolică este aceea că oamenii nu trebuie să îşi părăsească cerul interior unde trăiesc părinţii lor. Ei trebuie să rămână credincioşi Tatălui şi Mamei celeşti, să nu coboare pe pământ, adică să nu se mărginească, în frigul, în întunericul care înghit totul. Cerul simbolizează tot ceea ce izvorăşte, înfloreşte, se pârguieşte neîncetat. Atunci când îţi părăseşti Tatăl şi Mama ta celeşti crezând că vei găsi în altă parte fericirea, izvorul seacă şi apare seceta, lipsa de armonie, discuţiile, pentru că ai trădat. Ţi-ai părăsit Tatăl, gândirea corectă, înţelepciunea, sau ţi-ai părăsit Mama, sentimentele de iubire pură, pentru a le înlocui cu o soţie sau un soţ obişnuit, adică tentaţiile materiei, gustul plăcerilor, ambiţia socială şi toate compromisurile care eşti gata să le faci căutând tot felul de înlesniri.

De câte ori în viaţă nu repetăm păcatul lui Adam şi al Evei! Inima şi intelectul, în loc să fie inspirate de suflet şi de spirit, se sprijină reciproc în lucrări ce nu sunt inspirate nici de înţelepciune, nici de adevărata iubire, antrenându-i pe oameni în aventuri jalnice. Îi vedem pierduţi, descumpăniţi şi cerând ajutor precum copiii care, rătăciţi în mulţime, se plâng: „Mi-am pierdut mama, mi-am pierdut tatăl”. Ei da, câţi nu sunt încă în acest stadiu!

Iată deci povestea lui Adam şi a Evei. Adam nu este un bărbat,

nici Eva o femeie, deci nu trebuie să îi asimilăm pe toţi bărbaţii cu Adam şi pe toate femeile cu Eva. Povestea lui Adam şi a Evei este o descriere a proceselor psihice ce se desfăşoară în fiecare dintre noi, fie că suntem bărbaţi sau femei. Atunci când nu ne mai legăm intelectul şi inima de sufletul şi spiritul nostru care sunt reflectări ale Spiritului Cosmic şi ale Sufletului Universal, vom fi atraşi de regiunile inferioare şi ne vom prăbuşi. Aceasta este „căderea". Noi suntem deci aceia care trebuie să ne străduim să nu părăsim Cerul, grădina Raiului. Dacă nu ne vom lega puternic de lumea din înalt, lumea de jos ne va înghiţi.

Unii vor spune că toate acestea sunt foarte complicate. Dimpotrivă, sunt lucruri foarte simple, foarte clare. Ei consideră că sunt complicate, fiindcă nu sunt încă obişnuiţi să reflecteze şi să judece conform marilor simboluri universale. Dacă ei preferă acum să păstreze această poveste a unui bărbat şi a unei femei aflaţi într-o grădină unde se mai găseau un şarpe şi un pom, dacă consideră acest lucru mai clar şi mai bun pentru evoluţia lor, eu nu am nimic împotrivă, sunt liberi să o facă!

III. Planul mental **şi** planul astral.

Aţi înţeles acum că principiul masculin îl precede mereu pe cel feminin. De aceea, în om regiunea intelectului, planul mental, care este masculin, este plasată deasupra regiunii inimii, planul astral, care este feminin. Pentru ca acei curenţi care alimentează universul să poată circula în mod armonios în noi, trebuie deci ca planul mental, intelectul nostru, să fie orientat spre lumea divină, iar planul astral, inima noastră, spre planul mental. Atunci când mentalul se îndepărtează de lumea divină ca să se ataşeze de manifestările planului astral, el nu respectă ordinea universului şi circulaţia nu se mai face corect.

În toate circumstanţele, inteligenţa, gândul, trebuie să o ia înaintea sentimentului, a senzaţiei. Iată încă o aplicaţie a acestei reguli. De ce există atâtea persoane care suferă de dezechilibre psihice? Fiindcă sunt prea receptive. Ele sunt deschise la toate influenţele, atât bune cât şi rele, şi după un timp oarecare nu mai ştiu unde se află. Ele trebuie deci să judece, să studieze, să analizeze efectele acestor influenţe asupra vieţii lor interioare, şi să nu le accepte decât pe acelea ce se arată benefice, respingându-le pe celelalte. Iată încă un caz în care principiul masculin trebuie să fie primul. Este ceea ce ar fi trebuit să înveţe persoanele care doresc să dezvolte facultăţi mediumnice,

activitate ce este tipic feminină în măsura în care ea presupune receptivitatea. Iar globul de cristal folosit de mediumi ca suport al clarvederii lor, este echivalentul principiului feminin în natură: apa. A fi medium presupune a fi receptiv la spiritele şi curenţii lumii invizibile. Dar aceste spirite şi aceşti curenţi nu sunt toţi luminoşi, puri, binefăcători; iar dacă nu te-ai exersat în prealabil să studiezi, să simţi natura acestor influenţe, dacă nu ţi-ai dezvoltat voinţa ca să fii capabil să respingi entităţile întunecoase, vei deveni victima lor.

Trebuie să fiţi foarte prudenţi atunci când abordaţi acest domeniu al realităţilor invizibile, şi nu numai că trebuie să fiţi prudenţi, dar trebuie să posedaţi şi un mental solid. Acum când ştiinţele oculte încep să se răspândească, există tot mai mulţi oameni care aud vorbindu-se despre magia neagră, şi fiindcă aud vorbindu-se despre ea, văd peste tot numai magie neagră. De îndată ce întâlnesc ceva dificil sau dureros, ei găsesc explicaţiile în magia neagră: li s-a făcut magie neagră! Dar cine se cred ei? Ca şi cum ar reprezenta ceva atât de puternic, atât de redutabil încât întreaga lume ar trebui să se coalizeze ca să îi suprime! Adevărul este că sunt mai ales nişte neştiutori şi slabi. Ei au dezvoltat într-atât latura receptivă din sinea lor, s-au obişnuit atât de mult să se bălăcească în planul astral, în senzaţii, în emoţii, încât în loc să conştientizeze faptul că ei sunt responsabili de ceea ce li se întâmplă, îi acuză în schimb pe alţii. În vreme ce, există oameni care nu se gândesc niciodată la magia neagră, nu cred că aceasta poate exista, şi chiar glumesc pe socoteala ei. Bineînţeles, ei nu au dreptate dacă nu cred, dar cel puţin, atunci când întâmpină greutăţi, ei reacţionează, sunt dinamici, nu le este frică.

Din nefericire, magia neagă există, dar este preferabil să vă situaţi deasupra acestei temeri ca să nu vă lăsaţi slăbiţi, paralizaţi. Dacă vă inoculaţi în voi senzaţia că vi se poate face magie neagră, atrageţi deja asupra voastră curenţi negativi. Da, din moment ce sunteţi slabi, atrageţi curenţi răi şi toate lucrurile întunecate ce plutesc în atmosferă. Este ca în cazul epidemiilor: dacă sunteţi fragili, receptivi, luaţi toţi microbii de la oamenii pe care îi întâlniţi; dar dacă sunteţi robuşti, rezistenţi, emisivi, aceştia nu vă ating.

Nu trebuie deci să vă faceţi griji în privinţa magiei negre, întăriţi-vă, gândiţi-vă la lumină, lucraţi cu lumina, şi lumina din voi va alunga tot ceea ce este negativ. O roată ce se învârte foarte repede aruncă tot noroiul, dar imediat ce îşi micşorează viteza, toate

murdăriile se lipesc de ea. Izvorul care ţâşneşte cu forţă aruncă frunzele şi micile ramuri ce l-ar putea bloca. Asemănaţi-vă deci cu izvorul, nu vă lăsaţi într-o lene psihică. De ce se adăpostesc oamenii în slăbiciune, în sentimentalitate? Ei ar trebui mai degrabă să reacţioneze judecând, reflectând, căutând soluţii, în loc să adopte o atitudine pasivă: ei se plâng şi fac totul ca să fie compătimiţi: „Ah, eu te înţeleg, cât eşti de nefericit!“ şi se vaită de două ori mai mult. Asemenea copiilor. Un copil cade şi începe să plângă. Dacă îi spuneţi: „Oh, dragul meu, este îngrozitor cum te-ai lovit”, plânsul i se va accentua. Dar dacă îi spuneţi: „Priveşte, nu e nimic grav, n-ai păţit nimic, te poţi juca în continuare”, el îşi şterge lacrimile şi uită imediat.

Trebuie să fiţi inteligenţi atunci când vreţi să îi ajutaţi pe oameni, altminteri îi veţi adânci în slăbiciunile lor. Câţi adulţi nu sunt asemenea copiilor! Ei se vaită veşnic şi alţii, neştiutori, crezând că le fac bine, îi consolează şi ei la nesfârşit. De acum înainte, trebuie să acţionaţi altfel şi să faceţi apel la principiul masculin, planul mental, gândul.

Eu vă sfătuiesc pe toţi să nu vă mai preocupaţi de magia neagră, şi mai ales să nu credeţi că ea vă poate atinge cu atâta uşurinţă. Dacă veţi face o lucrare cu ajutorul gândului astfel ca să vă legaţi de entităţile celeste, de lumină, veţi fi la adăpost. Şi admiţând chiar faptul că există persoane care doresc să vă facă rău prin magie, aceasta se va întoarce împotriva lor: ele vor fi expuse legii reculului. Fiindcă răul nu poate pătrunde într-o fiinţă ce este ocupată de Domnul, de îngeri: el va fi alungat şi va cădea pe capul aceluia care l-a trimis. Agăţaţi-vă de acest gând, şi veţi fi deja la adăpost. Dar dacă vă veţi simţi mereu slabi, vulnerabili, lipsiţi de protecţie, atunci veţi fi cu siguranţă expuşi, Iată încă o aplicaţie a legii celor două principii: când să fii receptiv, când să fii emisiv, şi de ce.

IV. Bărbatul şi femeia

Atunci când studiem numele Domnului, Iod, He, Vau, He י ה ו ה constatăm că atât principiul masculin cât şi cel feminin sunt conţinute în mod egal în el. Aceasta arată că cele două principii sunt egale. Dar este o altă problemă felul cum oamenii sunt preocupaţi mereu să deformeze realitatea divină. Veţi spune: „Dar nu este adevărat, cele două principii nu sunt egale, fiindcă unul trebuie neapărat să-l preceadă pe celălalt”. Nu, ceea ce voi trebuie să înţelegeţi este faptul că

valoarea reprezintă un lucru, iar locul un altul. Locul este o noţiune de ordin material, iar valoarea este o noţiune de ordin spiritual. În planul material, chiar dacă unele persoane sunt de valori egale, nu li se poate acorda tuturor primul loc, fiindcă nu există decât un singur loc întâi.

Să luăm nişte exemple. Mai multe persoane trebuie să urce pe o scară: pe fiecare treaptă nu se poate afla decât o singură persoană, şi chiar dacă ele sunt la fel de importante, nu vor putea urca decât una după cealaltă. Dacă vor începe să se certe dorind fiecare să treacă prima, vor rămâne toate jos. Dacă trebuie să trimiteţi o scrisoare unui cuplu, trebuie neapărat, scriind adresa, să menţionaţi numele bărbatului şi al femeii: „Domnului şi Doamnei X... " sau „Doamnei şi Domnului X... " Iar dacă fiecare va fi nemulţumit, simţindu-se jignit că nu a fost menţionat primul, ei nu vor primi niciodată scrisoarea.

Dacă bărbaţii şi femeile se confruntă pentru o chestiune de poziţie, înseamnă că ei nu ştiu să pună corect problema. Femeile se plâng că bărbaţii au ocupat primul loc, ele considerând nedreaptă această situaţie. Şi este adevărat, este nedrept, în măsura în care locul şi valoarea au fost confundate. Dar dacă ele nu au ca soluţie decât să ocupe, la rândul lor, acest prim loc, va fi deopotrivă nedrept. Chestiunea locului este secundară, valoarea este aceea care trebuie să fie considerată şi respectată. Două persoane, două obiecte pot avea aceeaşi valoarea fără să ocupe acelaşi loc. Trebuie deci să acceptaţi ca o persoană să se situeze înaintea voastră sau deasupra voastră, chiar dacă nu are o valoare superioară vouă. Dacă Iniţiaţii au aşezat principiul masculin înaintea principiului feminin, ei nu au făcut-o gândindu-se că principiul masculin este mai important decât principiul feminin, ci pentru că ei se înclină în faţa simbolismului cosmic. În mod simbolic, principiul masculin reprezintă spiritul; iar principiul feminin, materia: spiritul care este subtil, volatil, are tendinţa să se ridice spre înălţimi, în vreme ce materia, mai greoaie, tinde mai degrabă în jos. Dar fiecare are nevoie de celălalt: spiritul are nevoie de materie ca să se încarneze, iar materia are nevoie de spirit ca să fie însufleţită. Creaţia nu este decât rezultatul acestei întâlniri dintre spirit şi materie. Nu putem spune că într-o familie rolul sau responsabilitatea tatălui sunt superioare sau inferioare acelora ale mamei. Amândouă au aceeaşi valoare, aceeaşi importanţă, fiindcă amândouă sunt necesare ca să creeze un copil. Iar spiritualiştii care nu ţin cont de materie sunt la fel de handicapaţi ca materialiştii care nu ţin cont de spirit.

Principiul masculin este definit ca activ, iar principiul feminin ca pasiv, dar pasivitatea are un rol la fel de important ca şi activitatea. Iar dacă principiul masculin aduce conţinutul, principiu feminin aduce ceea ce conţine, forma, iar forma este dotată cu o putere formidabilă de atracţie. Principiul feminin este definit drept pasiv pentru a-l opune principiului masculin, activ. În realitate, principiul feminin nu este inactiv, el exercită o acţiune, iar această acţiune, ce ia aspectul pasivităţii, este extrem de eficace, în loc să se avânte ca principiul masculin, principiul feminin atrage spre el. Aceasta este activitatea sa, iar acela care nu îi opune o adevărată rezistenţă va fi absorbit. Activitatea masculină este mai vizibilă, dar nu este mai puternică. Putem spune că a fi activ înseamnă să mergi de la centru spre periferie, iar a fi pasiv înseamnă să atragi elementele periferiei către centru. Şi chiar dacă această atracţie nu este atât de vizibilă, ea este reală, ea acţionează.

Locul ce se cuvine masculinului şi femininului... ar trebui bine înţeles într-o bună zi de acei bărbaţi şi femei ce şi-l dispută fără încetare, întorcându-se unii împotriva celorlalţi. Timp de secole, de milenii, bărbatul şi-a accentuat dominaţia sa asupra femeii, iar acum începem să observăm o situaţie inversă: femeia devine îndrăzneaţă, nu mai acceptă să fie supusa bărbatului, ea doreşte să aibă aceleaşi drepturi ca el, este gata chiar să joace rolul lui, să-i ia locul. Este normal, este legea compensaţiei. Bărbatul a mers prea departe. În loc să fie un model de cinste, de bunătate, de dreptate ca să obţină stima şi admiraţia femeii, el a abuzat de autoritatea şi de superioritatea sa fizică asupra ei, şi-a adjudecat toate drepturile, impunându-i femeii numai servituţi. Cum putea el spera ca această situaţie să dureze o veşnicie?

în realitate, femeia simte o nevoie naturală de a-l admira pe bărbat, de a-i recunoaşte autoritatea, forţa sa. Dar dacă el se compromite, cum poate ea să îi mai recunoască o oarecare superioritate? Vreme de secole, revolta ei a rămas interioară, dar acum condiţiile s-au schimbat, bărbatul a devenit mai slab, a pierdut câteva poziţii strategice, iar femeia s-a înarmat, a pus stăpânire pe aceste poziţii, arătându-se din ce în ce mai capabilă, manifestându-şi calităţi de decizie, de inteligenţă, de curaj, de ce trebuie să mai păstreze o poziţie subalternă? Dacă bărbatul nu se va corecta, dacă nu va depune

eforturi, dacă nu se va îndrepta, femeia îi va da o asemenea lecţie încât el îşi va aduce aminte de ea mii şi mii de ani.

Iar dacă, la rândul ei, femeia va depăşi limitele, dacă va comite acelaşi gen de greşeli ca şi bărbatul, poate că va reuşi pe moment, îşi va da cu părerea peste tot, se va amesteca peste tot , va dirija totul, dar va sfârşi prin a pierde şi ea avan ta- jele ce le dobândise. Vor exista răsturnări de situaţii, bărbaţii se vor trezi, vor reacţiona, vor relua puterea. Şi aceeaşi comedie va reîncepe... Până când? Până când înţelepciunea va veni la unii şi la alţii, şi atunci ei se vor considera cu adevărat egali, nu egali în aceleaşi regiuni, ci egali prin importanţa funcţiilor ce le deţin.

Femeia este mai aproape de materie, este mai realistă, mai concretă, are mai mult bun simţ. În timp ce bărbatul, care se simte mai în largul său în planul gândului şi al abstracţiei, are tendinţa de a se pierde în teorii ce sfârşesc prin a nu avea prea multe raporturi cu realităţile vieţii cotidiene. El ţine discursuri, îşi clădeşte planuri, dar adesea discursurile sale nu rămân decât cuvinte, iar planurile sale nu sunt viabile. De aceea, atunci când aude absurdităţile bărbatului, femeia se plictiseşte deseori sau îşi bate joc de acesta.

Comportamentul, atitudinea femeii este în raport cu aptitudinile ei faţă de maternitate, şi chiar dacă nu are copii, ea manifestă calităţi materne: devotamentul, compasiunea, solicitudinea în faţa fiinţelor mai slabe decât ea şi a tuturor creaturilor vii. Priviţi: cât timp îi trebuie bărbatului ca să participe la conceperea unui copil? Câteva clipe, apoi el poate să nu se mai preocupe, să uite că a făcut un copil, sau chiar nici măcar să nu afle! în vreme ce o femeie, cum ar putea să nu ştie sau să uite că poartă sau a purtat în pântece un copii? Iar când acesta s-a născut, cum să nu se ocupe de această fiinţă plăpândă şi delicată? în vreme ce, deseori bărbatul a plecat deja în altă parte... Fie că dorim sau nu, rolul bărbatului şi al femeii în acest act atât de fundamental al perpetuării vieţii le influenţează temperamentul şi maniera lor de a considera lucrurile.

Nici bărbatul şi nici femeia nu trebuie să domine, dar fiecare dintre ei trebuie să se străduiască să-şi domine propriul domeniu. Este normal ca femeile să-şi dorească să cucerească o libertate şi drepturi de care bărbaţii au privat- o, dar ele trebuie să încerce să ajungă la acestea aprofundând bogăţiile propriei lor naturi şi nu încercând să îi imite pe bărbaţi în modul lor de viaţă, în comportament, în felul lor de

a fi etc. Fiindcă aceasta dovedeşte o neînţelegere a adevărurilor veşnice, şi ele vor trebui să o plătească foarte scump.

Echilibrul vieţii este bazat pe polarizare, adică pe existenţa a doi poli de natură diferită astfel ca schimburile să se poată face între ei. Dacă există o uniformizare a acestor poli. schimburile nu se vor putea face, aceste schimburi minunate ce sunt o sursă de bucurie şi de inspiraţie. Atunci când au pierdut sensul vieţii ce se află în aceste schimburi dintre cei doi poli, bărbaţii şi femeile vor căuta remedii în farmacii sau la psihanalişti; dar nu există niciun remediu pentru aceia care nu înţeleg. Singurul remediu se găseşte în înţelegere. Dispariţia totală a polarităţii înseamnă moartea unei generaţii. Nu poate exista nicio scânteie, nu poate exista viaţă dacă cei doi poli, cei doi electrozi, nu sunt în mod clar diferiţi.

În orice domeniu, echilibrul vine din faptul că există două forţe complementare. Soluţia nu constă în realizarea unei nivelări între bărbaţi şi femei: femeile să meargă la război iar bărbaţii să dea cu biberonul. Este normal ca femeia să-şi dorească să aibă aceleaşi libertăţi ca bărbatul şi să facă dovada aceleiaşi iniţiative, dar ea poate să reuşească fără să-l imite pe bărbat, fără să-şi dorească să-l înlocuiască sau chiar să-l elimine. Libertatea, îndrăzneala, spiritul de iniţiativă sunt calităţi pe care femeile le pot dezvolta, dar aprofundând ceea ce face esenţa principiului feminin.

Cap. 5 – Dumnezeu dincolo de bine şi rău

Am văzut că, în cazul Ştiinţei Iniţiatice, 2 este rezultatul polarizării lui 1, ceea ce înseamnă că cei doi poli, pe care îi considerăm ca opuşi, sunt în realitate conţinuţi în 1. Îi denumim masculin şi feminin, pozitiv şi negativ, dar îi putem numi totodată şi binele şi răul, cu menţiunea că trebuie să păstrăm foarte clar prezent în minte că ei sunt expresia lui 1 care este Dumnezeu, fiindcă au aceeaşi origine.

O tradiţie ne spune că Lucifer, arhanghelul care s-a revoltat împotriva Domnului, este fratele lui Hristos. Tot ea ne spune că atunci când Lucifer a fost izgonit din înaltul cerului, el îşi pierdu în cădere smaraldul ce îi împodobea fruntea şi din acest smarald s-a făcut cupa din care Iosif din Arimateea a cules sângele lui Iisus în momentul crucificării sale. Această cupă a devenit Sfântul Graal, simbol ce a jucat un foarte mare rol în istoria creştinătăţii. Iniţiaţii care au stabilit

această legătură între Lucifer şi Hristos au dorit să ne facă să înţelegem că binele şi răul sunt doi poli opuşi ai unei singure şi aceleaşi realităţi.

Existenţa noastră pământeană este în întregime condiţionată de alternanţa zilelor şi nopţilor. Veţi spune că aceasta apare din faptul că pământul este rotund şi se învârte în jurul axei sale. Da, dar oricare ar fi motivul, această alternanţă a zilei şi a nopţii ce reglează viaţa întregii naturi, reglează totodată atât viaţa noastră fizică cât şi cea psihică. Nu am fi ştiut ceea ce este lumina dacă întunericul nu ar fi existat, nici ceea ce sunt înţelepciunea, dreptatea, frumuseţea, bucuria, dacă nu am fi fost obligaţi să ne lovim de prostie, de nedreptate, de urâţenie şi de tristeţe, înţelegerea se găseşte în comparaţii şi în confruntări. Dacă nu ar fi existat contrariile, am fi trăit într-o nediferenţiere.

Nu trebuie să fim preocupaţi de faptul că există frumuseţe şi urâţenie, virtuţi şi vicii, slăbiciune şi forţă. Important este să învăţăm cum să ne comportăm în faţa celor doi poli ai unităţii, în loc de aceasta, oamenii nu încetează să ne întrebe de ce Dumnezeu permite existenţa răului. Trebuie să încetaţi să vă mai puneţi acest gen de întrebare. Binele şi răul sunt amestecate în mod intim; ca poli complementari, ei au de lucru împreună, şi este preferabil să nu vă amestecaţi între cei doi sau să încercaţi să îi separaţi. Este ca şi cum v-aţi amesteca în problemele unui cuplu. Când un bărbat sau o femeie sunt ataşaţi unul de celălalt, oricare ar fi părerea voastră asupra legăturii lor, să nu încercaţi să îi separaţi. Iar atunci când se înfruntă, să nu vă postaţi între ei, ţineţi-vă la distanţă.

Maşinile circulă pe şoşele unele într-un sens, celelalte în sens opus. Totul este în regulă dacă şoseaua este largă şi dacă maşinile sunt aliniate corespunzător pe sensul respectiv. Aceste maşini circulă în sens contrar, dar oare putem spune că un sens de mers reprezintă binele şi celălalt răul? Nu, răul apare dacă nu există distanţă suficientă între cele două sensuri: atunci se produce coliziunea.

În absolut, nimic nu este bun şi nimic nu este rău, totul depinde de punctul de vedere în care ne plasăm. Să luăm exemplul apei şi al focului; dacă nu ştim cum să le folosim, putem provoca inundaţii şi incendii; dar este o binecuvântare dacă ştim cum să le folosim! Ceea ce este rău este ignoranţa ce ne împiedică să ne folosim aşa cum trebuie de unul sau de celălalt. Sau să ne folosim de amândouă împreună, iar atunci trebuie să păstrăm distanţa corespunzătoare, altminteri focul se va stinge iar apa se va evapora. Uneori, această distanţă ia forma unei

oale... şi astfel putem fierbe apa pentru cafea!

Încă un exemplu. În măsura în care organismul nostru produce resturi, putem vedea în aceasta o manifestare a răului; dar în măsura în care el are mijloacele necesare pentru a le elimina, în ce constă răul? Răul începe în momentul în care sistemul eliminator nu mai funcţionează. Sănătatea nu înseamnă că organismul nostru nu trebuie să producă deşeuri, ci să aibă mijloacele necesare pentru a le elimina. Binele, adevăratul bine reprezintă o coexistenţă armonioasă între două procese contrare. Binele, adevăratul bine este această Inteligenţă care a ştiut să conceapă felul în care cele două procese ar participa la conservarea vieţii. Vedeţi deci că răspunsurile la întrebările cele mai arzătoare le găsim în Cartea Naturii.

Binele este susţinut datorită răului, iar binele la rândul său, fără să ştie, susţine deseori răul. Amândouă sunt înhămate la roata vieţii fă-când-o să se învârtă. Răul în sine nu există. Răul este un bine pe care nu am ştiut să-l înţelegem. Chiar şi ceea ce este foarte bun poate deveni rău atunci când nu există înţelegerea corespunzătoare. Din contră, acela care înţelege infernul şi diavolul reuşeşte să îi facă pe aceştia să lucreze în scopul binelui. Trebuie să ştii să te foloseşti de cei răi, fiindcă ei sunt rezistenţi, neobosiţi. Nimic nu s-ar mişca pe pământ dacă ar exista doar oameni de bine. Totul este util, dar trebuie să găsiţi combinaţiile convenabile. Aceia care nu au înţeles acest lucru îşi petrec timpul luptând împotriva a ceea ce ei numesc rău, fără să ştie că atunci când răul se manifestă, binele devine la rândul său mai puternic, iar dacă ar fi reuşit să elimine răul, ar fi suprimat totodată şi binele.

Răul nu există decât în lipsa luminii, a inteligenţei şi a forţei, ce ne face să devenim astfel prada lui. Dar răul este servitorul lui Dumnezeu, are rolul lui dejucat pe pământ şi trebuie să înţelegem acest lucru. Aţi citit în Biblie Cartea lui Iov? Acolo este scris: „într-o zi îngerii lui Dumnezeu s-au înfăţişat înaintea Domnului şi Satan a venit şi el printre ei". Vă daţi seama, Satan era în mijlocul lor! Putea sta în spate, într-o parte, dar nu se afla printre ei ca şi cum ar fi ocupat acelaşi rang ca spiritele luminii. El apare deci aici ca un fiu al Domnului, iar Dumnezeu i se adresează numai lui chiar, şi ce conversaţie au! „Şi atunci Domnul a zis către Satan: „De unde vii?" Iar Satan a răspuns: „Am dat târcoale pe pământ şi m-am plimbat în sus şi în jos" Şi Domnul a zis către Satan: „Te-ai uitat la robul meu Iov, căci nu este niciunul ca el pe pământ fără prihană şi drept şi temător de

Dumnezeu şi care să se ferească de ce este rău?“ Dar Satan a răspuns Domnului şi a zis: „Oare degeaba se teme Iov de Dumnezeu? N-ai făcut Tu gard în jurul lui şi în jurul casei lui şi în jurul a tot ce este a lui, în toate părţile şi ai binecuvântat lucrul mâinilor lui şi turmele lui au umplut pământul? Dar ia întinde mâna Ta şi atinge-Te de tot ce este a lui, să vedem dacă nu Te va blestema în faţă. Atunci Domnul a zis către Satan: „Iată, tot ce are el este în puterea ta; numai asupra lui să nu întinzi mâna ta. Şi Satan a pierit din faţa lui Dumnezeu”. Continuarea poveștii arată cum Dumnezeu l-a folosit pe Satan pentru evoluţia, înălţarea lui Iov. Cât despre Satan, el i se supune lui Dumnezeu, nu face decât ceea ce Dumnezeu îi permite. Acela care a scris acest text a înţeles că binele şi răul se supun unei instanţe superioare, că sunt două curente legate de Tronul lui Dumnezeu.

Tronul lui Dumnezeu este simbolizat în Arborele Sefirotic de sefirotul Kether. Puterea care domneşte în sefirotul Kether conduce universul cu ajutorul acestor doi curenţi opuşi pe care îi numim binele şi răul. Binele şi răul sunt ca cele două mâini şi uneori o mână o lovește pe cealaltă... Problema binelui şi a răului nu vor putea fi niciodată rezolvate în planul fizic, deoarece originea a ceea ce uneşte aceste forţe contrarii se află în înalt. Privind aceste forţe din planul în care ne aflăm, vedem doar că ele se află în opoziţie, şi nu înţelegem de ce. Lucrarea noastră este deci aceea de a ne ridica până la cea de-a treia instanţă care ştie să le folosească pe celelalte două, într-un scop pe care acestea două nu îl cunosc. Da, binele nu ştie totul şi evident nici răul nu-l ştie. Acela care cunoaşte totul se găseşte deasupra binelui şi al răului. Este Domnul. Atunci adresaţi-vă Lui spunându-I: „Doamne, Tu care ai creat multe lucruri atât de vaste şi de profunde, mă vezi pierdut în mijlocul lor. Eu nu pot vedea clar cu ajutorul inteligenţei mele limitate. Trimite-mi îngerii tăi ca să-mi spună cum să înţeleg şi cum să acţionez”.

Acela care a apelat la Dumnezeu se leagă de cea de-a treia instanţă. De ce religia nu menţionează niciodată cea de-a treia instanţă? Ea prezintă întotdeauna binele ca pe un echivalent al Domnului. Nu, binele ca şi răul nu este decât un servitor al Domnului. Pentru că ştim câte ceva despre bine ne imaginăm că îl cunoaștem pe Dumnezeu. Dar Dumnezeu este mai mult decât binele. Eu vă spun că Dumnezeu se află dincolo de bine şi de rău. La fel cum forţa mentală şi cea sexuală sunt polarizarea unei aceeaşi forţe, binele şi răul sunt la

rândul lor polarizarea unei aceeaşi forţe. Veţi spune: „Cum, forţa mentală şi cea sexuală reprezintă o aceeaşi forţă? Aceeaşi forţă împinge o brută să se arunce asupra unei femei pentru a abuza de ea şi inspiră cele mai înalte capodopere ale gândirii?” Da. Dacă spuneţi că aceste lucruri vă deranjează fiindcă sunt aşa, eu vă voi răspunde că Dumnezeu nu a făcut lucrurile ca să ne convină nouă, El le-a făcut pentru ca noi să putem lucra.

Eu simt cât de greu vă este să mă înţelegeţi în privinţa acestui subiect, fiindcă el răstoarnă toate concepţiile pe care oamenii şi le fac în general despre bine şi rău. S-ar spune că aceste concepţii sunt înscrise în carnea lor şi este imposibil să le înlăturăm. Dar atât timp cât nu îşi vor schimba punctul de vedere, ei nu vor putea pătrunde în Templul Domnului. Cum arată intrarea într-un templu? Ea este formată din doi stâlpi uniţi printr-un fronton şi acest fronton face legătura între stâlpul din dreapta şi cel din stânga. Simbolic, frontonul este cea de-a treia forţă ce lucrează cu celelalte două. În acelaşi fel, existenţa noastră este aşezată pe doi stâlpi, iar aceşti doi stâlpi oricât de distincţi ar fi nu trebuie să fie separaţi, ci dominaţi de un al treilea principiu ce face legătura între ei. Frontonul este într-un fel echivalentul lui Kether şi al stâlpului central din Arborele Sefirotic. Regăsim aceeaşi semnificaţie în bagheta caduceului lui Hermes; chiar dacă aparenţa materială este diferită, bagheta, în centru, joacă acelaşi rol.

Răul constă în dorinţa de a separa polarităţile, dar putem spune în egală măsură că răul poate fi şi dorinţa de a le asocia. La fel de rău este şi să le apropiem prea mult decât să le separăm; o anumită distanţă trebuie să rămână între ele. Templul se prăbuşeşte dacă dorim să unim şi să sudăm cei doi stâlpi. El se prăbuşeşte şi dacă îi îndepărtăm prea mult pe unul de celălalt sau dacă vrem să păstrăm doar unul dintre cei doi stâlpi. Un spiritualist care doreşte să alunge din el tot ceea ce este inferior pentru a fi complet luminos şi pur ca să se apropie de Dumnezeu, atrage asupra sa toate catastrofele interioare şi exterioare.

Cele mai mari tragedii ale omenirii nu au ca origine un rău în sine ce a apărut de undeva, ci lipsa de înţelegere a oamenilor care au hotărât să denumească anumite lucruri ca „bine“ pentru că le convin şi pe altele ca „rele“ pentru că îi deranjează, şi cum ceea ce le convine unora îi deranjează deseori pe ceilalţi, şi invers, problema nu este

niciodată rezolvată. Nu vom putea niciodată să punem de acord întreaga lume despre ceea ce reprezintă cu adevărat binele şi răul.

La fel cum binele nu este Dumnezeu însuşi, calităţile şi virtuţile nu au o valoare absolută. Câţi oameni posedă mari virtuţi! Ei bine, da, dar ce fac cu ele? Nimic. În timp ce alţii care au tot felul de defecte, dar doresc să se îndrepte lucrând zilnic asupra lor, devin capabili să îndeplinească lucruri importante. Dacă nu ar avea aceste defecte, poate că nu ar face nimic. Da, s-au văzut oameni realizând fapte vitejești lucrând asupra propriilor defecte, în timp ce alţii, mulţumiţi de calităţile lor, nu făceau nimic. Ei bine, trebuie să ştiţi că Cerul nu dă doi bani pe ceea ce sunteţi, el nu ia în consideraţie decât ceea ce realizaţi cu ceea ce sunteţi. Este deci necesară, deasupra, o a treia instanţă care să ştie la fel de bine cum să folosească atât calităţile cât şi defectele. Iar această a treia instanţă se află în noi, este Eul nostru Superior. Ceea ce contează este numai lucrarea pe care o facem asupra noastră înşine, ca să ne punem atât defectele cât şi calităţile în slujba unui înalt ideal. Câţi oameni nu se plâng că natura umană este păcătoasă şi purtătoare a germenilor răului! Dar nu trebuie să ne lamentăm, trebuie numai să lucrăm. Fie că este vorba despre vanitate, orgoliu, furie, gelozie, senzualitate, toate defectele trebuie puse la lucru. Iată singurul punct de vedere bun, singura soluţie bună.

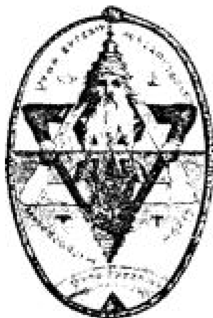
Munca este aceea care contează, de restul nu vă ocupaţi; calităţile, defectele voastre sunt lucruri secundare. Atunci când aţi descoperit care este cea mai bună lucrare şi v-aţi decis să vă consacraţi ei cu sinceritate, unii şi alţii vă vor deveni cei mai buni servitori. Să luăm un exemplu foarte simplu. Vreţi să ridicaţi o greutate. Toate energiile conţinute ca putere în corpul vostru fizic sunt gata să vă dea o mână de ajutor: muşchii, inima, plămânii şi chiar creierul participă la această acţiune. Dar dacă nu aveţi dorinţa de a face ceva, toate organele voastre sunt demobilizate. Munca este aceea ce vă mobilizează întreg potenţialul. Prin muncă, un criminal poate să îi depăşească în generozitate, răbdare şi bunătate, pe oamenii cei mai virtuoşi. În vreme ce aceia care sunt consideraţi cei mai buni capitulează, fiindcă nu se gândesc să lucreze.

Deci, eu vă repet: trebuie să încetaţi să vă întrebaţi de ce permite Cerul ca răul să existe. Spuneţi-vă mai bine că Cerul permite totul; şi el permite totul pentru că foloseşte totul. Iar voi, la rândul vostru, trebuie să înţelegeţi cum să folosiţi aceste două aspecte,

„binele“ şi „răul”, în lucrările voastre, exact ca un chimist care nu aruncă nimic pentru că ştie să utilizeze toate produsele existente în laboratorul său, chiar şi otrăvurile, fiindcă este nevoie de tot într-un laborator. Chimistul trebuie să fie pentru noi un model: din moment ce în laboratorul nostru interior posedăm puritatea şi impuritatea, lumina şi întunericul, ceea ce ne atrage spre înalt şi ceea ce ne împinge în jos, trebuie să învăţam să folosim toiul pentru a realiza planurile Domnului. Deci, nu distrugeţi nimic în voi, ci mulţumiţi Cerului că v-a creat aşa cum sunteţi, şi continuaţi să lucraţi!

Cap. 6 – Capul alb şi capul negru

I.

Un pasaj din Zohar îl descrie pe Dumnezeu ca un cap foarte frumos, foarte nobil, cu o barbă şi păr lung şi alb. Dedesubt, un cap negru, care se strâmbă, se reflectă într-o întindere de ape, ca şi cum ar fi imaginea sa inversată.

Marele Simbol al lui Solomon
(Eliphas Levi: „Dogmă şi Ritual de Magie înaltă“)

Ce ne arată acest desen? Faptul că ceea ce numim răul, diavolul, nu este decât reflectarea, umbra Domnului în materie. De aceea, atunci când anumite religii îl prezintă pe diavol ca un adversar al Domnului, un adversar împotriva căruia El trebuie să lupte fără încetare, ele se înşeală. Dumnezeu nu luptă împotriva diavolului, aceasta ar însemna că El ar lupta împotriva Sa însuşi.

Cum se explică faptul că anumite religii ce se pretind monoteiste

au teorii şi un comportament ce contrazice chiar bazele lor? Ele îi opun Domnului un duşman, Diavolul, la fel de puternic ca El, ca şi cum Dumnezeu nu ar fi fost singurul Stăpân. Dar ce reprezintă aceste religii în care Dumnezeu are un duşman pe care nu ajunge deloc să-l doboare? Iar oamenii sunt aceia care, atât de slabi şi firavi, trebuie să îi sară în ajutor! Oare astfel înţelegem măreţia şi atotputernicia Domnului? Aceste religii îl subapreciază pe Dumnezeu prezentându-L ca incapabil să-şi învingă adversarul. V-aţi gândit oare la toate acestea?

Din nefericire, înţelegerea lor greşită nu se opreşte numai aici. Ele îl văd pe acest adversar al Domnului peste tot, gata să pătrundă în oameni sub tot felul de forme. Dar ce se întâmplă? Ele încearcă să îi combată în oameni, considerându-i pe aceştia vânduţi diavolului, fii ai lui Satan, neîncetând să îi masacreze şi atrăgând asupra lor blestemul veşnic. Aceşti neştiutori ar trebui să înveţe că nu există blestem veşnic, cel puţin aşa cum şi-l închipuie ei.

Atunci când o fiinţă se complace în rău şi se încăpăţânează să lucreze conştient împotriva proiectelor Domnului, împotriva luminii, ea se împovărează atât de mult, se întunecă atât de mult încât se produce finalmente o separare între, sufletul ei omenesc şi sufletul ei divin: sufletul divin, sub forma unei scântei, o părăseşte şi se reîntoarce în oceanul luminii originare. Lipsit de această scânteie, sufletul omenesc se descompune şi dispare. Altminteri, oricare ar fi păcatele şi încălcările de legi comise, sufletul omenesc (dar ceea ce denumim „suflet“ este compus în realitate din mai multe suflete (A se vedea în: „Viaţa psihică: elemente şi structuri” (Colecţia Izvor nr. 222) Cap. 3: „Mai multe suflete şi mai multe corpuri”)) se poate purifica datorită sufletului divin care este legat de el şi care caută mereu să îl antreneze spre lumină. Cât priveşte pe aceia care îi persecută pe alţii sub pretextul că se află de partea Domnului, ei se transformă în realitate în nişte unelte ale diavolului pe care nu încetează să îl întărească. De ce trebuie să te războieşti cu diavolul? Eu v- am spus-o, diavolul este un servitor al Domnului, el are un rol de jucat, Dumnezeu se serveşte de el ca să îi stimuleze pe oameni, să îi facă să avanseze; El nu are nevoie de ajutorul oamenilor ca să îl combată, El ştie foarte bine să se descurce singur, El îl foloseşte. Asemenea câinelui ciobanului care trebuie să ducă vacile pe pajiştea lor, diavolul trebuie să ne conducă în grădinile Domnului; trebuie să cunoaştem toate acestea, şi chiar atunci când îl întâlnim, trebuie să îi mulţumim. A venit vremea ca

toţi aceşti mari „soldaţi ai Domnului“ să-şi schimbe concepţiile asupra lucrurilor: în ziua în care vor înţelege că diavolul este unealta Domnului, ei înşişi nu vor mai deveni uneltele diavolului!

Prima religie monoteistă a fost cea ebraică. Moise a dorit să formeze un popor care să cunoască acest adevăr al unui Dumnezeu unic. Chiar în Iniţierile unor religii politeiste se învăţa despre existenţa unui singur Dumnezeu, ceilalţi zei fiind prezentaţi ca personificări ale forţelor naturii. În afara unui singur Dumnezeu, totul devine lipsit de sens, totul se prăbuşeşte. Nimic nu se poate explica în afara unităţii.

Veţi spune: „Cum aşa, diavolul nu există deloc?“ Aceasta depinde de realitatea ce o înţelegem prin cuvântul „diavol “. Diavolul nu există ca entitate individuală, care se opune Domnului ca un egal. Aceia care pretind că le-a apărut nu au făcut decât să-şi închipuie acest lucru. Aşa cum există spirite luminoase, există şi spirite ale întunericului, iar această colectivitate de spirite întunecoase poartă numele de diavol. Capul Alb şi reflectarea sa obscură reprezintă în realitate două lumi populate de creaturi. Dar diavolul nu există ca o entitate separată de Dumnezeu şi care I s-ar opune, diavolul este o forţă colectivă ce este hrănită, întărită de gândurile, de sentimentele şi faptele negative ale oamenilor. Diavolul este un produs al oamenilor care nu au înţeles problema binelui şi răului.

Se mai poate spune şi că diavolul este o parte a omului însuşi, eul său inferior. Cum s-a format acesta? Omul a fost acela care, de-a lungul reîncarnărilor sale, nu a încetat să-l alimenteze prin slăbiciunile şi viciile sale, blocându-şi astfel calea spre Cer. Dar în om există totodată şi o entitate luminoasă, Eul său Superior, pe care el a format-o datorită gândurilor, sentimentelor şi faptelor sale inspirate de bunătate, de generozitate, de iubire, de sacrificiu. Dacă oamenii s-ar strădui să pună ordine în viaţa lor interioară, diavolul ar dispărea, n-ar mai rămâne decât cele două forţe antagoniste ale pozitivului şi negativului, ale masculinului şi femininului, cele două talere ale balanţei cosmice cu care ei trebuie să înveţe să lucreze.

Răul, adevăratul rău, este ignoranţa oamenilor, lipsa lor de iubire, de bunătate, şi totodată faptul de a nu considera ca utile toate forţele care circulă în univers. Diavolul este o creaţie a oamenilor neştiutori, şi este o creaţie cu atât mai îngrozitoare cu cât ei sunt mai neştiutori. Binele şi răul sunt forţe create de Dumnezeu, iar dacă răul reprezintă pentru noi diavolul, înseamnă că nu ştim cum să acţionăm

împotriva lui.

Veţi spune: „Dar oferiţi-ne cel puţin o metodă ca să ştim cum să acţionăm împotriva răului”. Vă voi spune o poveste. Un înţelept se găsea în grădina sa culegând cireşe. (De ce un înţelept n-ar culege cireşe? Maestrul Peter Deunov spunea într-o zi că acesta este singurul pom de pe pământ ce se găsea în Paradis). Deodată, aude un zgomot şi vede un om alergând: „Unde fugi. aşa? îl întreabă el. — Vecinul meu mă urmăreşte cu o puşcă: el pretinde că i-am pus foc în hambar. — Ascunde-te repede, voi aranja eu lucrurile.” Apare şi celălalt om: „Unde alergi aşa? îl întrebă înţeleptul, de abia îţi mai tragi sufletul. Nu vrei să te odihneşti puţin lângă mine? Priveşte aceste cireşe, sunt gustoase, serveşte-te”. Omul se aşează şi gustă cireşele, în timp ce înţeleptul îi arată florile din grădină, albastrul cerului etc. Această mică oprire i-a schimbat dispoziţia, el renunţând să-şi mai urmărească vecinul, propunându-i înţeleptului chiar să-l ajute la culesul cireşelor.

Îmi veţi replica că este o poveste de necrezut. Luaţi-o în serios şi gândiţi-vă la ea. Înţeleptul ştia că se punea de-a curmezişul spunându-i omului furios: „Opreşte-te!”, celălalt l-ar fi bruscat fără să asculte nimic, iar el ar fi fost nevoit să folosească forţa, Iată răul. Dar ce a făcut el? I-a distras atenţia, oferindu-i cireşe, Iată binele. Aceste cireşe nu reprezintă evident decât o imagine, ar fi putut fi alune, un pahar de vin bun, sau altceva. Aceasta înseamnă că, pentru a-i împiedica pe oameni să facă rău, este mai bine să le îndrepţi în altă parte energia decât să li te opui. Sunt metode pe care pedagogii adevăraţi ştiu să le imprime copiilor. Există însă şi metode pe care le puteţi folosi pentru voi înşivă: atunci când vă simţiţi împinşi într-un sens periculos, încercaţi să vă orientaţi atenţia şi energiile într-o direcţie mai favorabilă. Există mereu impulsuri „nu totdeauna foarte catolice“ care vă vor vizita, dar depinde de voi dacă ştiţi să le dirijaţi într-o altă direcţie.

Credeţi-mă, este posibil să faceţi diavolul să dispară printr-o mai bună înţelegere a lucrurilor şi printr-o viaţă în acord cu această înţelegere. Din clipa în care diavolul a dispărut, oare ce vor deveni binele şi răul? Vor dăinui, în om şi în afara lui, ca două forţe complementare ce lucrează împreună fiindcă sunt polarizarea lui Dumnezeu însuşi.

Păstraţi prezentă în voi imaginea Capului Alb, despre care Cabala ne spune că fiecare fir de păr, fiecare fir de barbă reprezintă o virtute, cât şi reflectarea sa întunecoasă, ştiind că această reflectare nu

poate fi cu adevărat ostilă fiindcă nu este o realitate, ci o iluzie, o umbră ce există datorită luminii şi care dovedeşte realitatea luminii. Cum să ieşim atunci din domeniul reflecţiilor, al iluziilor? înălţându-ne cu ajutorul gândului până la Capul Alb al Domnului. Imediat ce ne îndepărtăm de acest Cap Alb ca să coborâm în reflectarea sa întunecoasă, schimbăm starea de conştiinţă şi suntem siliţi să trăim experienţa răului, a suferinţelor şi... a diavolului!

Datorită acestei înţelegeri a lucrurilor Iisus a putut spune: „Fericiţi cei ce plângeţi acum, că veţi râde". El a mai spus: „Celui ce te loveşte peste obraz, întoarce-i şi pe celălalt41 şi „Pe cel ce-ţi ia haina, nu-l împiedica să-ţi ia şi cămaşa". Da, cuvintele cele mai deosebite par ridicole aceluia care este lipsit de lumina Iniţierii. Dar dacă Iisus a rostit aceste cuvinte, înseamnă că el se baza pe unitate, pe Capul Alb al Cabalei, Capul Domnului. Atunci când vom cunoaşte acest principiu unic, nicio contradicţie nu va mai exista, iar eu vă îndrum tocmai spre această unitate.

II.

Acela care a înţeles cât de important este să-şi pună ca ideal în viaţa sa unitatea, simte că prietenii săi luminoşi din lumea invizibilă încep să vină să-i şoptească: „Este bine, mergi înainte aşa, noi vrem să te ajutăm". Aceasta nu vrea să însemne că entităţi întunecoase nu se vor apropia ca să-l tenteze, dar trebuie ca el să ştie să le răspundă.

Aduceţi-vă aminte cum a răspuns Iisus diavolului. „Şi apropiindu-se, ispititorul a zis către El: De eşti Tu Fiul lui Dumnezeu, zi ca pietrele acestea să se facă pâini. Iar El răspunzând, a zis: Scris este: „Nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu tot cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu". Atunci diavolul L-a dus în sfânta cetate, L-a pus pe aripa templului, şi I-a zis: „Dacă Tu eşti Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos, că scris este: „îngerilor Săi va porunci pentru Tine şi Te vor ridica pe mâini, ca nu cumva să izbeşti de piatră piciorul Tău". Iisus i-a răspuns: „Iarăşi este scris. „Să nu ispiteşti pe Domnul Dumnezeul tău". Din nou diavolul L-a dus pe un munte foarte înalt şi I-a arătat toate împărăţiile lumii şi slava lor. şi i-a zis Lui: Acestea toate Ţi le voi da ţie, dacă vei cădea înaintea mea şi Te vei închina mie. Atunci Iisus i-a zis: „Piei satano, căci scris este: „Domnului Dumnezeului tău să te închini şi Lui singur să-I slujeşti". Atunci L-a lăsat diavolul şi iată îngerii, venind la El, II slujeau".

Există multe de remarcat despre acest citat (A se vedea în „Pomul cunoaşterii binelui şi răului” (Col. Izvor 210) capitolul VI: „Cele trei mari tentaţii”). De ce Iisus nu l-a alungat pe diavol rostind nişte invective? Fiindcă el cunoştea legile. El ştia că răspunzând răului prin violenţă, nu făcea decât să-l întărească pe acesta. Chiar şi spiritele rele se arată prudente şi politicoase unele faţă de celelalte atunci când se întâlnesc, cu atât mai mult un spirit al luminii atunci când întâlneşte un spirit al întunericului.

Se povesteşte că discipolii sfântului Anton s-au întâlnit într-o zi cu un magician negru foarte puternic, şi nu numai că au refuzat să îl salute dar i-au adresat chiar injurii. Magicianul furios a ripostat şi au existat prejudicii. Ce credeţi că a făcut sfântul Anton când a auzit toate acestea? El şi-a certat discipolii. Cât despre magicianul care a venit să-i spună că i-a ocărât, el îl felicită: „Ai procedat bine, ei meritau o lecţie”.

Ce a făcut deci Iisus? El a răspuns punct cu punct la fiecare sugestie a ispititorului, iar cuvintele sale l-au făcut pe acesta să dea înapoi. În faţa răspunsurilor lui Iisus, el nu a mai insistat. Textul Evangheliilor spune: „Atunci L-a lăsat Diavolul”. Vă gândiţi că nu aşa se rezolvă problemele voastre în viaţa de zi cu zi: dacă sunteţi tentaţi, o mică discuţie cu diavolul nu este de ajuns! Această conversaţie este evident simbolică. Este ca şi cum diavolul a pus anumite avantaje pe un taler al balanţei, iar ca răspuns Iisus a pus altele pe celălalt taler. Pe balanţa cosmică a luminii şi a întunericului, diavolul a pus bunurile materiale iar Iisus a pus bunurile spirituale. El a răspuns exact, şi fiindcă a făcut ca balanţa să se încline de partea spiritului, îngerii au venit să îl servească.

Şi voi trebuie să ştiţi să răspundeţi spiritelor care doresc să vă îndepărteze de adevăr. Spune- ţi-le că sunteţi încântaţi de venirea lor, dar aduceţi lumină când le primiţi, aprindeţi toate lămpile voastre interioare: aceşti vizitatori vor pleca pentru că sunt urâţi, prost îmbrăcaţi şi nu doresc să fie văzuţi. Atunci, ca şi Iisus, veţi rămâne numai cu îngerii care vor continua să vă instruiască în filosofia unităţii. Îngerii sunt prezenţi de fiecare dată când omul obţine o victorie interioară. De fiecare dată când sunteţi mai puternici decât tentaţia, primiţi un supliment de forţă şi de lumină. Pentru că aţi repurtat o victorie asupra unei tentaţii inspirate de natura voastră inferioară, în zilele următoare veţi dispune de o nouă forţă.

Ceea ce este greu, desigur, este să păstraţi această stare de

graţie. Atât timp cât ne găsim pe pământ, nu ne putem menţine vreme îndelungată pe vârfurile pe care am ajuns să ne înălţăm. Trebuie să luptăm de fiecare dată ca să le recucerim. Atunci când părăsim lumea fizică ca să mergem în lumea spirituală, nu mai avem nevoie să luptăm, fiindcă nu vom mai fi supuşi tentaţiilor. Dar atât timp cât ne aflăm pe pământ, trebuie să lucrăm până în ultima clipă. La fel ca şi în cazul nutriţiei şi al respiraţiei. Ne-am hrănit astăzi, trebuie să o facem şi mâine. Am respirat, dar trebuie să mai respirăm încă. O experienţă ne-a făcut să înţelegem sensul vieţii, dar ca să nu-l pierdem, trebuie să facem o alta, şi apoi încă una... Am învins o tentaţie, vom fi din nou tentaţi, şi din nou vom încerca să obţinem victoria. În lumea polarizării, nimic nu este niciodată definitiv.

Cap. 7 – Alternanţe şi opoziţii: legea contrariilor

Masculinul atrage femininul, iar femininul atrage masculinul. Pozitivul atrage negativul şi negativul atrage pozitivul. De aceea întreaga viaţă se supune legii alternanţei, care este legea contrariilor. Dimineaţa, lumina alungă umbrele nopţii şi seara umbrele sunt acelea care recâştigă teren... Putem spune oare în acest caz că noaptea se opune zilei şi ziua nopţii? Da şi nu. Da, pentru că lumina este contrariul întunericului şi nu pentru că ziua şi noaptea lucrează împreună pentru a crea şi a întreţine viaţa. Priviţi: înainte de a veni pe lume, copilul petrece nouă luni ascuns în pântecele mamei sale... Pentru a germina, seminţele trebuie să rămână o perioadă de timp sub pământ... Albinele îşi tapetează stupul cu ceară pentru că au nevoie de întuneric ca să fabrice mierea etc. Câte lucrări nu încep să se facă în întuneric înainte de a ieşi la lumină! Lumina şi întunericul reprezintă entităţi, curenţi, energii pe care natura le foloseşte în lucrarea sa.

Polii contrari se atrag. Tocmai de aceea viciilor le plac virtuţile şi invers. Nu fiţi şocaţi! De ce coboară îngerii pe pământ? Pentru a-i ajuta pe aceşti sărmani oameni care au atâta nevoie de ei! Sfinţii nu se iubesc prea mult între ei, dar se înţeleg foarte bine cu păcătoşii. Nici savanţii nu se iubesc prea mult între ei, îi preferă pe neştiutorii care cad în admiraţie faţă de ştiinţa lor. Aşa sunt făcute lucrurile şi nu trebuie să vă bateţi prea mult capul pentru a cunoaşte motivele. Ceea ce contează este comportamentul ce trebuie adoptat în funcţie de diferitele condiţii ale vieţii.

Peste tot, în toate domeniile, contrariile se succed constant. Şi în noi, stările opuse se succed deopotrivă: somnul şi veghea, munca şi odihna, sănătatea şi boala, slăbiciunea şi forţa, tristeţea şi bucuria, toate aceste stări şi energii contrare sunt stări şi energii necesare. Noi definim un lucru ca „bine“ şi pe altul ca „rău“, dar acel bine şi acel rău sunt prieteni. Trebuie numai să fim atenţi şi să ne supraveghem ştiind că după bucurie va veni şi necazul, după speranţă descurajarea, şi invers.

Aţi avut un moment de mare bucurie? Ar trebui să vă aşteptaţi să primiţi ceva neplăcut din partea acestor evenimente sau a anturajului vostru, sau chiar de la voi înşivă pentru că nu ştiţi cum să menţineţi această stare. Da, trebuie să vă aşteptaţi la acest lucru pentru că dacă deveniţi nepăsători, veţi fi luaţi prin surprindere. Când aveţi momente de fericire, nu adormiţi, fiţi vigilenţi, pentru că şi extrema cealaltă este prezentă aşteptând să se manifeste în voi şi dacă vă lăsaţi surprinşi, puteţi pierde orice avantaj pe care l-aţi cucerit. Este o lege: totul este legat şi o mişcare produsă într-o regiune declanşează o altă mişcare în regiunea opusă.

Latura bună a acestei legi este că atunci când sunteţi nefericiţi, descurajaţi, binele se pregăteşte să vă viziteze. Veţi spune: „Aha! Ei bine, atunci nu trebuie decât să aşteptăm.” Da, dar există mai multe modalităţi de a aştepta. Putem aştepta în mod pasiv dar putem aştepta fiind activi, căci este posibil să folosim aceste stări ca surse de energie. De ce nu faceţi şi voi ceea ce fac eu?... Sunteţi uimiţi: „Cum? Vi se întâmplă şi dumneavoastră să resimţiţi tristeţea şi descurajarea?” Bineînţeles, ce aţi fi crezut? Ca toată lumea, mi se întâmplă şi mie să fiu obosit, trist, dezamăgit; diferenţa este că eu ştiu cum să folosesc aceste stări. De exemplu: ultimele zile ale lunii descrescătoare sunt pentru mine o perioadă dificilă, mă simt mai puţin bine dispus din punct de vedere fizic şi psihic. Eu ştiu toate acestea, mă aştept la ele, şi când încep să resimt această stare, nici măcar nu încerc să o alung imediat, o flatez puţin spunându-i: „Ah! Iată-te, ne regăsim” şi o folosesc, fiindcă această stare poate fi comparată cu un pământ roditor sau chiar cu bălegarul pe care îl punem la tulpina unei flori sau a unui arbust pentru a le face să devină mai viguroase, mai frumoase.

Spuneţi-vă că decepţiile, tristeţile pot fi precum pământul roditor ce face să crească în voi florile cele mai colorate, mai parfumate. Da, şi în acest caz există o analogie cu planul fizic. Sunt

experienţe pe care eu le-am făcut. Întreaga viaţă am făcut asemenea experienţe pentru că am înţeles cât este de important să ştii cum reacţionează psihismul nostru la una sau alta dintre solicitări astfel ca să găsesc mereu cele mai bune metode de a progresa. Eu ştiu de multă vreme că este posibil să extragem energii din stările noastre interioare, chiar şi din cele negative.

Numai că trebuie să mă înţelegeţi bine, a folosi stările negative nu înseamnă să vă cufundaţi sau să vă complăceţi în ele. La Bonfin, eu am vorbit într-o vară despre acest lucru într-o conferinţă... Într-o zi, am remarcat că un frate tânăr a cărui faţă era de obicei deschisă şi zâmbitoare, avea o figură tristă, plouată. Îl chem şi îl întreb ce i s-a întâmplat. „Eu sunt foarte dezamăgit, logodnica mea care trebuia să vină să mă întâlnească zilele acestea mi-a telefonat că este reţinută la serviciu. —Ah, da, şi când va putea veni? — Peste trei săptămâni. — Şi de aceea de câteva zile aveţi această înfăţişare? — Dar Maestre, acum câteva zile într-o conferinţă aţi spus că atunci când avem o supărare, nu trebuie să încercăm să scăpăm de ea imediat... “ Doamne, cum sunt înţeles! Sunt momente în care într- adevăr mă iau cu mâinile de cap...

Dar acest frate era tânăr şi i-am explicat: „Eu nu am spus că trebuie să ne cufundăm în necazurile noastre şi să le prelungim, ci să le folosim pentru o lucrare spirituală. Să luăm cazul tău: afli că logodnica nu poate veni atât de repede pe cât sperai, şi eşti dezamăgit. Pentru a depăşi această dezamăgire poţi încerca să-ţi spui: „Nu-i nimic, îmi este egal“, şi să găseşti câteva distracţii pentru a uita, dar aceasta nu este cea mai bună atitudine. Îţi mai poţi folosi decepţia gândind, de exemplu: „Circumstanţele îi întârzie venirea, dar pentru a nu-i simţi lipsa, mă voi gândi la ea trimiţându-i mai multă lumină, mai multă iubire.

Dimineaţa, la răsăritul soarelui, îmi voi imagina că este aşezată alături de mine şi că ne îndreptăm împreună spre soare”. Tu trebuie să găseşti imaginile, gândurile care îţi vor face bine. Acţionând astfel, creezi ceva frumos, solid, şi când vă veţi întâlni, veţi avea amândoi sentimentul că nu v-aţi părăsit nicio clipă. Dar dacă continui să întreţii această stare negativă, îţi faci rău, iar când logodnica ta va veni şi îţi va vedea acest chip îngrozitor, nu va dori decât să plece”. Şi bineînţeles, tânărului frate i-a revenit imediat zâmbetul.

Ceea ce lipseşte cel mai mult oamenilor este cunoaşterea subtilităţilor vieţii interioare. Or, eu v-am mai spus, noi posedăm un

întreg laborator, şi depinde deci de noi să căutăm aici elementele ce ne vor permite să adoptăm cea mai bună atitudine. Este imposibil să descriem aceste elemente în mod teoretic, fiecare dintre noi trebuie să le găsească pentru sine însuşi reflectând la toate evenimentele vieţii sale zilnice.

Să revenim însă la legea contrariilor: ea se verifică atât în viaţa exterioară cât şi în viaţa interioară. Sunteţi capabili, inteligenţi, obţineţi succese? Aşteptaţi-vă la atacuri. Dacă vreţi să nu fiţi criticaţi, ridiculizaţi, treceţi neobservaţi. Nu faceţi nimic şi veţi fi lăsaţi în pace. Imediat ce apare cineva care se distinge prin bogăţia sa, frumuseţea sa, inteligenţa sa, tot atunci o mulţime de oameni se aruncă asupra sa ca să-l sfâşie. Iar dacă doriţi triumful luminii, trebuie să vă aşteptaţi să provocaţi întunericul. Dar şi situaţia inversă se verifică: manifestarea lumii întunericului trezeşte lumina. Câte fiinţe nu s-au ridicat ca să facă auzită vocea dreptăţii şi a binelui atunci când puterile răului se dezlănţuiau! Dacă aceste evenimente nu s-ar fi produs, acele fiinţe nu ar fi avut ocazia să se exprime într-o asemenea manieră excepţională. Suntem deci obligaţi să concluzionăm că dacă nu vom avea duşmani, nu vom ajunge prea departe.

Opoziţia este aceea care ne obligă să luptăm, să ne străduim şi să descoperim unde se află adevărata noastră valoare. Veţi spune că este greu. Evident, dar este singura modalitate de a rezolva problemele. Atunci, în loc să vă plângeţi şi să vă revoltaţi, spuneţi: „îţi mulţumesc Doamne, datorită acestor greutăţi mă voi întări şi voi deveni cineva. “ Răul este ceva ce îl obligă pe om să lucreze. Trebuie să lupţi ca să ajungi să te îndrepţi, să te orientezi, să te armonizezi.

Dar există două feluri de luptă: aceea în care vă suprimaţi duşmanul şi aceea în care îl cruţaţi.

Dacă vă veţi suprima adversarul, nu veţi mai avea de luptat... şi va fi o catastrofă, nu veţi mai progresa deloc! Dacă îl veţi cruţa ca să luptaţi întreaga viaţă împotriva lui, veţi deveni puternici. Câţi oameni nu încearcă să se descotorosească de duşmanii lor! Ce se întâmplă însă în ziua în care reuşesc? Ei nu se simt mai fericiţi, au impresia că le lipseşte ceva, fiindcă aveau nevoie de aceşti adversari ca să se măsoare cu ei. Nu trebuie deci să ne suprimăm adversarii, ci să ştim cum să acţionăm ca să ne întărim, să ne îndreptăm... şi să-i îndreptăm şi pe ei cu acest prilej! Dar vom reuşi cu condiţia să nu-i considerăm ca un pe un rău.

De altfel, realitatea constă în faptul că nu ne putem cu adevărat pronunţa niciodată asupra binelui şi răului, fiindcă nimic nu este în totalitate bine, şi nici rău. Chiar şi cele mai bune lucruri din lume îşi au inconvenientele lor. Să luăm exemplul venirii primăverii. Dintr-un punct de vedere, este minunat, lumina, căldura, totul înfloreşte, dar apar şi insectele: viespile, muştele, omizile... păduchii, ţânţarii... Deci, oricare ar fi condiţiile, trebuie să ne luăm anumite precauţii. Neştiutorii se prăbuşesc în orice condiţii, în vreme ce înţelepţii, dimpotrivă, ştiu cum să lucreze şi progresează în cele mai dure încercări. Mai putem observa încă: binele şi răul sunt atât de legate încât adesea unul ne conduce la celălalt. De exemplu, progresul tehnic este oare un bine sau un rău? Câte descoperiri care au început prin a fi un bine au sfârşit prin a produce catastrofe. Nu vă mai dau alte exemple, le veţi găsi voi înşivă judecând puţin.

Când faceţi proiecte pentru o călătorie, o asociaţie, o schimbare de domiciliu, chiar dacă aceste proiecte vi se prezintă sub o aparenţă favorabilă, există în realitate ceva ce vă va scapă întotdeauna: consecinţele îndepărtate ale acţiunii voastre. Sau doriţi să distrugeţi pe cineva pe care îl consideraţi ca pe un concurent, un rival, un adversar şi chiar reuşiţi. În realitate, nu puteţi şti dacă i-aţi făcut cu adevărat un rău. Se întâmplă astfel pentru că alte fiinţe, din lumea invizibilă, supraveghează ceea ce se întâmplă; ele ar putea împiedica oamenii să acţioneze, iar dacă nu o fac, este deseori pentru că ştiu că vor putea deturna acţiunile lor.

Binele şi răul... trebuie să aşteptăm ca să ne pronunţăm; timpul ne va spune dacă este vorba într-adevăr despre un bine sau un rău. Nu putem înţelege această problemă decât studiind exemple din propria noastră viaţă şi din istoria umanităţii. În orice caz, multe persoane pe care unii au încercat să le distrugă au reuşit, prin printr-un şir de circumstanţe, să întâlnească, din contră, succesul şi fericirea!

Gândiţi-vă la povestea lui Iosif şi a fraţilor săi din Vechiul Testament. Din gelozie, fraţii lui Iosif au hotărât să scape de el, şi într-o zi când au plecat cu turmele la păscut, l-au vândut unor negustori care mergeau spre Egipt. Ajunşi în Egipt, negustorii l-au vândut la rândul lor lui Putifar, un slujbaş al faraonului care, impresionat de calităţile lui Iosif, l-a numit intendent al casei sale. În acest post l-au regăsit fraţii săi după anii de zile. Ce surpriză şi câte remuşcări pentru ei care au dorit să-l vadă mort! Dar cum s-a purtat Iosif? El le-a spus: „ Eu sunt

Iosif, fratele vostru pe care voi l-aţi vândut în Egipt. Acum însă să nu vă întristaţi, nici să vă pară rău că m-aţi vândut aici, că Dumnezeu m-a trimis înaintea voastră pentru păstrarea vieţii voastre. Că iată, doi ani sunt de când foametea bântuie în această ţară şi mai sunt încă cinci ani, în care nu va fi nici arătură, nici seceriş. Căci Dumnezeu m-a trimis înaintea voastră, ca să păstrez o rămăşiţă în ţara voastră şi să vă gătesc mijloc de trai în ţara aceasta şi să cruţe viaţa voastră printr-o slăvită izbăvire. Deci nu voi m-aţi trimis aici, ci Dumnezeu, care m-a făcut ca un tată lui Faraon, domn peste toată casa lui şi stăpân peste tot pământul Egiptului/4 Iosif le-a spus clar: Dumnezeu a folosit forţele răului pentru a face un bine. Fiindcă un rău nu reprezintă Răul, iar un bine nu este Binele.

Oare nu aţi observat şi voi evenimente ce păreau la început catastrofale iar la sfârşit s-au arătat benefice? Din păcate, am văzut şi invers: evenimente fericite ce s-au transformat în catastrofe, pentru că anumite persoane nu erau pregătite să facă faţă situaţiei.

Spuneţi-vă că, indiferent ce faceţi, există întotdeauna o forţă care vă împinge şi o alta care vă supraveghează şi face calcule. Dacă faceţi bine, înseamnă că binele v-a împins, dar răul vă supraveghează, aşteptând momentul să se manifeste şi el. Şi mai ales, dacă doriţi să mergeţi mai departe decât este necesar, trebuie să ştiţi că răul va roade surplusul, şi uneori chiar va înghiţi totul! De aceea, nici în bine nu trebuie depăşită măsura, altfel declanşăm forţe contrare. De ce spunem uneori „că mai binele este duşmanul binelui ?” Pentru că dorind să împingem binele mai departe decât ne-ar fi fost folositor, am provocat răul. Ei da, iată echilibrul balanţei.

Este esenţial să avem o conştiinţă trează, să fim vigilenţi. Trebuie nu numai să constatăm că există două forţe, dar să recurgem la o a treia, situată deasupra lor, ca să putem acţiona corect cu cele două. Atunci când veţi sesiza cu adevărat toate acestea, veţi înţelege de a vă înălţa până veţi găsi acel loc interior pe care schimbările nu-l ating. În acel loc veţi învăţa să lucraţi cu forţe contrare.

Cap. **8** – „Pentru **a** face minunile unui singur lucru“ simbolismul lui **8 şi** al crucii

Ca să înţelegem cum energiile psihice circulă şi lucrează în om, trebuie să observăm cum circulă şi lucrează ele în natură. Priviţi un

arbore: cu cât trunchiul şi ramurile sale sunt mai înalte, cu atât mai mult rădăcinile sale se afundă în pământ. Este un sistem de compensare pe care îl regăsim în toate planurile, fie că este vorba despre cel fizic, psihic sau spiritual. Deci, cu cât omul tinde să se înalţe în conştiinţa sa, cu atât mai mult coboară în subconştientul său. Fiecare nivel al conştiinţei reprezintă curenţi, forţe, entităţi, şi el trebuie să vegheze să ţină în echilibru aceste două lumi.

Cea mai mare greşeală a celor care se decid să îmbrăţişeze viaţa spirituală este aceea de a neglija realitatea lumii obscure pe care o poartă în sinea lor. Ei îşi închipuie că este de ajuns să doreşti să lucrezi pentru lumină, să vrei să devii înţelept, drept, dezinteresat, ca să le realizezi efectiv. Ei nu, din nefericire nu este aşa. Observăm cum anumite persoane vorbesc astfel despre iubirea spirituală, despre sentimente nobile şi dezinteresate, în timp ce ele trăiesc în senzualitatea şi dezordinea pasiunilor. Iar altele îşi închipuie că s-au consacrat unui ideal, în timp ce în realitate au dat frâu liber vanităţii lor, nevoii de a-i domina pe alţii etc. Veţi replica: „Dar de ce? Ele sunt ipocrite, sunt lipsite de sinceritate?” Nu, ele pot avea adevărate aspiraţii spirituale; numai că „a aspira” la ceva nu înseamnă şi a realiza! Iar dacă nu te străduieşti să pătrunzi în tine însuţi ca să înţelegi structurile şi mecanismele psihismului uman, te vei confrunta cu cele mai rele contradicţii. La fel cum în macrocosm, în univers, capul negru este reflectarea în apă a Capului Alb, în acest microcosmos reprezentat de om natura inferioară este reflectarea naturii superioare. Întinderea de ape este reprezentată în el de diafragma ce separă în mod simbolic natura superioară de natura inferioară. Şi la fel cum capul negru nu poate exista fură Capul Alb, invers, natura superioară şi natura inferioară din om nu pot exista una fără cealaltă.

Noi existăm datorită acestei legături a contrariilor: ceea ce este superior şi ceea ce este inferior, iar dacă dorim să păstrăm numai pe unul, vom muri. Corpul nostru fizic, cu creierul şi intestinele, constituie cea mai bună ilustrare. Această realitate este înscrisă în noi, ne însoţeşte pretutindeni. Fie că dorim sau nu, noi purtăm lumina şi întunericul, pe Sfântul sfinţilor şi mocirlele, viaţa şi moartea. Într-o bună zi spiritul nostru va părăsi corpul nostru fizic ca să se reîntoarcă în regiunile celeste, dar atât timp cât se găseşte în corpul nostru, vom fi supuşi tuturor contradicţiilor.

„Tot ceea ce este jos este la fel ca tot ceea ce se află în înalt iar

tot ceea ce se află în înalt este la fel ca ceea ce este jos” spune Hermes Trismegistul în Tabla de Smarald. Da, tot ceea ce este jos este la fel ca tot ceea ce este în înalt, dar inversat, aşa cum o arată această figură în care capul negru este reflectarea în apă a Capului Alb al Domnului. Şi Hermes Trismegistul mai adaugă... „pentru a face minunile unui singur lucru”. între lumea de sus şi cea de jos, între Cer şi infern, între Eul nostru Superior şi eul nostru inferior există o întreagă circulaţie; se fac schimburi continue şi trebuie să învăţăm să lucrăm cu aceşti doi curenţi.

Numai filosofia unităţii ne permite să vedem lucrurile aşa cum sunt ele în realitate. În Dumnezeu totul este 1, şi chiar dacă există 2, trebuie să-l înţelegem pe acest 2 din punctul de vedere al lui 1. Numărul 1 reprezintă totul şi conţine totul; universul există prin el, iar omul este reprezentat de acest număr 1. Există un Creator, un univers, şi nimic nu există în afara acestei unităţi. Nu trebuie deci să respingem nimic. Şi de altfel, chiar dacă am dori, nu am putea. Cea mai periculoasă dintre atitudini este aceea de a respinge natura inferioară din noi sau a refuza să o observăm. Ceea ce trebuie, este să înţelegem cum se aranjează lucrurile în interiorul acestei unităţi.

Meditaţi deci asupra acestei fraze din Tabla de Smarald: „Tot ceea ce este jos este la fel ca tot ceea ce se află în înalt, iar tot ceea ce se află în înalt este la fel ca ceea ce este jos pentru a face minunile unui singur lucru”. Nu aţi înţeles încă suficient aceste cuvinte semnificative, foarte semnificative. Cum se poate ca aceste două lucruri inferior şi superior să fie capabile să producă „minuni dintr-un singur lucru“? Pentru că sunt unite. Atât timp cât sunt divizate, nu vor reuşi să producă minuni. Sensul vieţii, înţelegerea vieţii se află în această legătură între înalt şi jos. Atât timp cât această legătură nu se face, înţelegerea noastră rămâne incompletă şi existenţa noastră este chiar mutilată.

Găsim o expresie a acestui adevăr în semnul cifrei 8. Schematic, cifra 8 este formată din două cercuri ce se ating într-un punct. Fiecare cerc reprezintă o lume: cercul superior reprezintă lumea din înalt, cercul inferior reprezintă lumea de jos, iar cele două lumi se ating. Ca şi în Tabla de Smarald, numărul 8 ne învaţă că tot ceea ce este jos este la fel ca ceea ce este în înalt şi tot ceea ce este în înalt este la fel ca ceea ce se află jos. Cercul care este jos este la fel ca cercul de sus, ele se ating într-un punct şi formează o unitate: 8. În numărul 8 regăsim ideea

conţinută în cuvintele lui Iisus: „ pe pământ ca şi în cer“. Cerul trebuie să coboare în noi, fiindcă pământul suntem şi noi, oamenii. Misiunea omului este aceea de a lega în el Cerul şi pământul, de a reflecta Cerul cu ajutorul pământului său, corpul său fizic, astfel ca să se manifeste în mod divin. Este de asemenea sensul acestui simbol străvechi al şarpelui care-şi muşcă coada.

Faceţi acest exerciţiu: desenaţi cifra 8 con- centrându-vă asupra semnului rămas. Începeţi de sus şi coborând desenaţi o curbă ce traversează o axă imaginară, ca un stâlp central de o parte şi de alta căruia circulă un curent. Formaţi bucla inferioară, treceţi din nou de cealaltă parte a acestei axe, urcaţi până reîntâlniţi curba descendentă, şi continuând ajungeţi la punctul de plecare. Plecaţi de sus şi vă reîntoarceţi sus. Tot ceea ce vine din Cer trebuie să se reîntoarcă la Cer. Iisus spunea că venea de la Tatăl şi se reîntorcea la Tatăl. O tradiţie spune că atunci când a părăsit pământul, înainte de a urca la Cer, el a coborât în Infern. De ce? A greşit şi trebuie să ispăşească? Veţi spune că aţi învăţat că el s-a dus ca să elibereze suflete. Este uimitor cum poate să explice Biserica lucrurile!

Câtă profunzime în numărul 8, acela al echilibrului perfect dintre lumea de sus şi cea de jos! Acum îl putem privi pe 8 şi orizontal: în acest caz el reprezintă balanţa cosmică. În matematică, acest semn este folosit ca simbol al infinitului. Iar dacă suprapuneţi un 8 în picioare peste un 8 culcat, obţineţi o cruce.

V-am vorbit deseori despre simbolul crucii care este unul dintre cele mai răspândite şi mai bogate în semnificaţii (A se vedea în „Limbajul figurilor geometrice” (Col. Izvor nr. 218) Cap. 6: „Crucea”) în spiritul creştinilor crucea este atât de legată de religia lor, şi mai ales de moartea lui Iisus, încât ei au uitat înţelesul şi universalitatea acestui simbol. Când eram în Quebec, mi s-a povestit despre cruce că exista încă înainte de apariţia creştinismului, fiind un simbol foarte răspândit printre indieni. Când misionarii au apărut, ei nu au acceptat ca populaţia pe care o considerau păgână, sau chiar sălbatică, să venereze o cruce care, evident, nu avea aceeaşi semnificaţie ca în creştinism, şi i-au persecutat pe aceşti indieni nefericiţi până când aceştia au renunţat la crucea lor. Câtă necunoaştere, ce punct de vedere îngust!

Schematic, o cruce nu este altceva decât o întâlnire dintre o linie verticală şi una orizontală, dar din această figură atât de simplă decurge un mare număr de aplicaţii. Ceea ce ne interesează cel mai

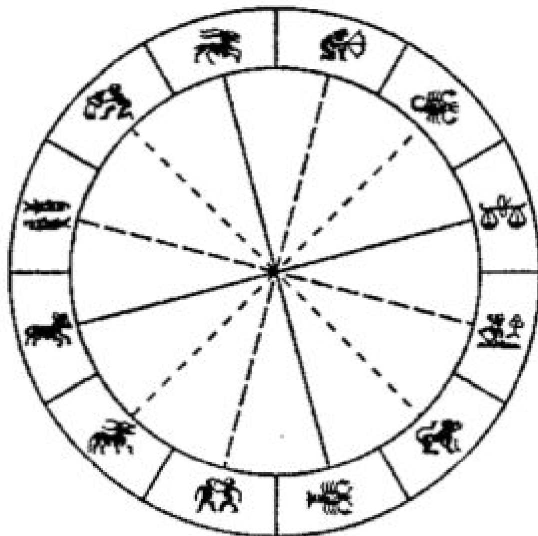
mult aici, sunt aceste două linii ce reprezintă două forţe, două direcţii opuse, dar care se întâlnesc pentru a produce uniunea celor două principii masculin (linia verticală) şi feminin (linia orizontală). Crucea este una dintre expresiile uniunii celor două principii. A înţelege crucea înseamnă să poţi pune în acţiune masculinul şi femininul, pozitivul şi negativul. Veţi spune: „Dar cum să le pui în acţiune? Este atât de neimportant?” La fel de important ca ştiinţa de a folosi apa şi focul. Imaginaţi-vă că nu ştiţi acest lucru... De câte posibilităţi nu sunteţi privaţi!

Gândiţi-vă la tot ceea ce putem face folosindu-ne de apă şi de foc. Uniunea celor două principii a creat mişcarea. Şi ce este cu adevărat o roată? O cruce în mişcare.

Să studiem acum crucea în spaţiu. Ea reprezintă universul ca verticalitate şi orizontalitate. Dar în realitate, aceste două direcţii se subdivizează: vertical în sus şi în jos, iar orizontal la dreapta şi la stânga. Sunt cele patru puncte cardinale. Cele patru puncte cardinale nu au numai rolul de a ne orienta pe pământ: toate fiinţele şi obiectele pot fi definite ca aparţinând unuia sau altuia dintre acești patru curenţi. Această idee are o aplicaţie foarte interesantă în domeniul vieţii interioare, fiindcă regăsim aici legăturile ce există între lumea superioară şi lumea inferioară. Putem spune că, în mod simbolic, calităţile, virtuţile se situează în partea superioară a liniei verticale, iar defectele, viciile, în partea inferioară. Fiecărei virtuţi îi corespunde un viciu, şi invers. Deci, acela care vrea să-şi dezvolte o virtute trebuie să fie vigilent astfel ca să înfrâneze trezirea viciului corespunzător.

Să mutăm acum problema în planul orizontal. Aici, în mod contrar planului vertical, nivelul rămâne acelaşi. Putem spune deci că fiecărei virtuţi îi corespunde simetric o altă virtute, sau fiecărui viciu un alt viciu. În planul orizontal, o virtute nu găseşte niciodată un defect de cealaltă parte, ci o altă virtute, şi la fel se întâmplă şi în cazul viciilor. Deci, pentru a te dezvolta armonios, trebuie să înveţi să lucrezi după cele două planuri, orizontal şi vertical. Iată un punct foarte important. Eu v-am mai spus, dacă vreţi să cultivaţi o virtute şi o faceţi urmând numai linia verticală, veţi trezi în voi defectul corespunzător. După câtva timp de străduinţă, veţi simţi cum acest defect se manifestă, şi apar decepţiile, descurajarea. Există oameni care nu au decât cuvântul „iubire” pe buze, dar când observăm modul lor de a gândi şi de a trăi cu alţii, vedem atâta intoleranţă, atâta duritate! Unde

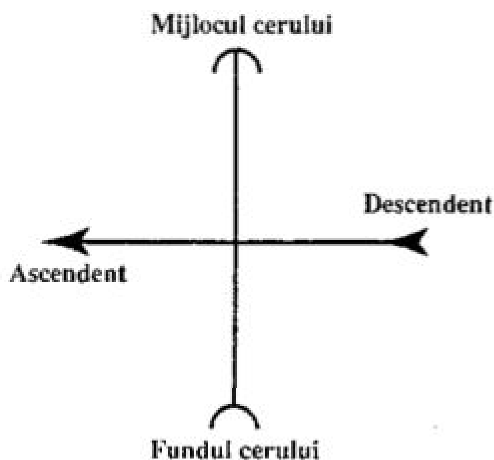
se află atunci iubirea? Ce se întâmplă oare în mintea şi în inima acelora care vorbesc numai despre puritate?... Trebuie deci să fim foarte prudenţi. Dacă vreţi cu adevărat să vă perfecţionaţi, încercaţi să vă luaţi anumite precauţii ca să evitaţi această cădere şi să învăţaţi să lucraţi după simbolul crucii. Depinde de voi ca să observaţi care sunt calităţile (răbdare, dezinteres, generozitate, umilinţă, veselie) ce vă vor ajuta să obţineţi virtutea asupra căreia v-aţi decis în special să lucraţi. Dacă nu veţi învăţa să lucraţi cu crucea, ea va fi aceea ce vă va îngreuna ca o povară. Ce este destinul? O cruce. De ce se spune despre cineva că-şi poartă crucea? Veţi spune că este o referinţă la patimile lui Iisus, aceasta însemnând: să-ţi suporţi încercările. Da, dar lucrurile merg mai departe. Destinul fiecărui om este înscris pe o cruce. Studiaţi zodiacul: cele douăsprezece semne se repartizează pe trei cruci: prima este formată din semnele Berbec – Balanţă, Rac – Capricorn; al doilea dintre semne Taur-Scorpion, Vărsător-Leu; al treilea dintre semne Gemeni – Săgetător, Fecioară – Peşti, în fiecare cruce, regăsim cele patru elemente grupate câte două: semnele focului şi aerului (masculin) şi semnele apei şi pământului (feminin). De exemplu, Berbec (foc); Balanţa

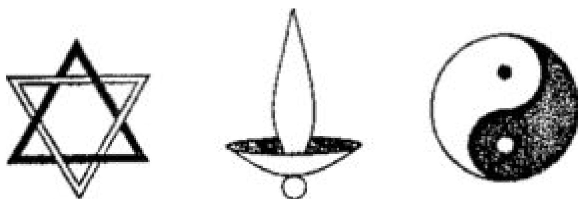
(aer), Rac (apa) şi Capricorn (pământ). Şi la fel pentru celelalte.

Regăsim crucea în horoscopul fiecărei fiinţe, cele patru puncte cardinale determinându-i destinul: Ascendent, Descendent, Mijlocul Cerului şi Fundul Cerului. În destinul nostru, ca şi în Cer, domnesc cele

două principii masculin şi feminin, şi ele formează în mod simbolic o cruce. Acela care nu a învăţat să lucreze cu cele două principii suferă consecinţele ignoranţei sale: el trebuie să-şi ducă crucea ca o povară, în vreme ce acela care ştie să lucreze cu cele două principii simte destinul ca un imens teren de descoperiri. Câţi creştini nu-şi închipuie că dacă poartă o cruce la gât vor fi protejaţi! Nu, nu este suficient să porţi o cruce. Numai înţelegerea crucii este singura ce ne poate proteja.

Uniunea celor două principii se regăseşte în figurile sau simbolurile esenţiale ale religiilor. Se poate cita în religia egipteană Sfinxul; în religia ebraică, crucea lui Solomon: cele două triunghiuri înlănţuite; în India este lingamul: un suport orizontal, principiul feminin, deasupra căruia se înalţă o tijă verticală, principiul masculin; la taoişti este cercul în care se înscriu cele două simboluri Yin (feminin, negru) şi Yang (masculin, alb) ce se întrepătrund.

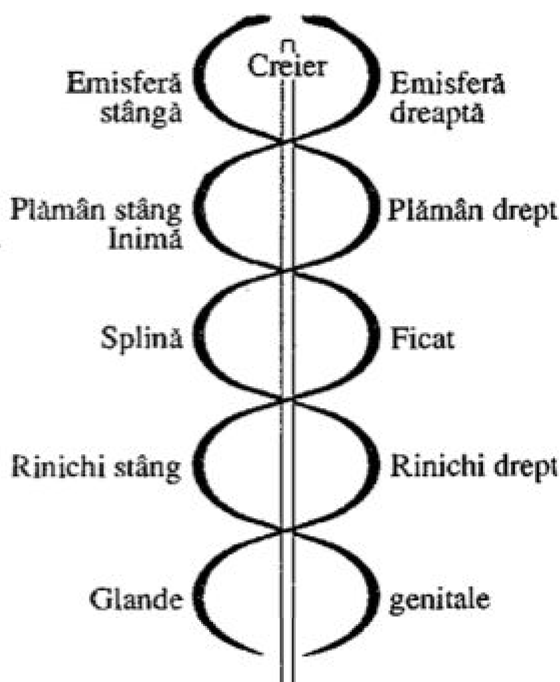
Crucea este o sinteză a tuturor fenomenelor vieţii. Adevărata cruce este fiinţa umană care a ştiut să dezvolte cele două principii, care a ştiut să-şi afâneze materia făcând-o demnă să primească Duhul Sfânt.

Această coborâre a Duhului Sfânt în om reprezintă fuziunea materiei şi a spiritului. Este spus în Evanghelii că în momentul botezului său, Iisus a primit Duhul Sfânt sub forma unui porumbel, şi a murit pe cruce. Câte simboluri de meditaţie! Catarii le-au reunit reprezentând un porumbel ce poartă o cruce în ciocul său.

Cap. 9 – Caduceul lui Hermes – şarpele astral

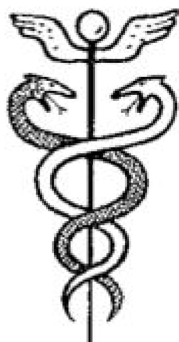
Corpul nostru fizic este construit simetric de o parte şi de alta a unei axe centrale, coloana vertebrală, şi în acest sens se poate spune că este guvernat de numărul 2. Avem 2 ochi, numărul urechilor este 2, iar creierul şi nasul, deşi sunt 1, sunt în realitate 2: numărul emisferelor este 2, al nărilor tot 2... Apoi, avem 2 plămâni, 2 rinichi, iar mai jos în cazul bărbatului numărul testiculelor este 2, iar la femeie ovarele sunt 2. În sfârşit, avem două braţe şi două picioare.

Chiar dacă această simetrie nu este absolută, fiindcă latura stângă a corpului nostru nu este niciodată perfect simetrică cu cea dreaptă, ea există în mod fizic. Dar din punct de vedere psihic, problema se prezintă complet diferit. Studiul creierului uman a revelat că funcţiile celor două emisfere nu sunt identice: emisfera stângă este sediul facultăţilor analitice (logica, judecata) pe care le putem considera masculine, iar emisfera dreaptă este sediul facultăţilor de sinteză (intuiţia, sensibilitatea) pe care le putem considera feminine. Astfel, cele două emisfere au activităţi complementare. Putem spune deci că trupul nostru fizic este construit pe bază de simetrie, în vreme ce psihismul nostru se bazează pe polarităţi le

masculină şi feminină, pozitivă şi negativă.

După Ştiinţa Iniţiatică, doi curenţi pleacă din emisferele dreaptă şi stângă ale creierului şi coboară trecând alternativ de o parte şi de alta a coloanei vertebrale. Curentul care pleacă din emisfera dreaptă a creierului trece prin plămânul stâng şi inimă, se îndreaptă spre ficat, trece apoi prin rinichiul stâng şi glanda genitală dreaptă, apoi ajunge în piciorul drept. Cel de-al doilea curent pleacă din emisfera stângă a creierului, se duce în plămânul drept, apoi în splină, de aici în rinichiul drept, apoi în glanda genitală stângă şi în piciorul stâng. Aceşti curenţi se încrucişează deci şi la fiecare încrucişare are loc trecerea de la pozitiv la negativ, de la masculin la feminin, şi invers.

Aceste alternanţe de polarizări pozitivă şi negativă sunt cele pe care le întâlnim în Arborele Sefirotic, care este de asemenea o reprezentare a omului. Arborele Sefirotic este construit pe trei stâlpi: o axă centrală, numită Stâlpul Echilibrului, iar de o parte şi de cealaltă, Stâlpul Milei (putere masculină, pozitivă) şi cel al Rigorii (putere feminină, negativă). Eu v-am arătat felul în care curentul ce emană din Kether coboară până la Malkut alternând polarităţi le masculină şi feminină.

Caduceul lui Hermes este o altă reprezentare a structurii omului: cei doi şerpi care se încrucişează de o parte şi de alta a baghetei centrale sunt cei doi curenţi ce şerpuiesc de o parte şi alta a coloanei vertebrale. Hinduşii îi numesc Ida şi Pingala, iar canalul central din interiorul coloanei vertebrale: Suşumna. Exerciţiile de respiraţie pe care le facem zilnic (A se vedea descrierea completă a acestor exerciţii în: „Fructele Pomului Vieţii" (Vol. 32 din Opere Complete) Cap. 16 „Respiraţie umană şi respiraţie cosmică") sunt în legătură cu polaritatea acestor 2 curenţi: astupând nara stângă inspirăm aerul prin nara dreaptă, apoi astupând nara dreaptă expirăm aerul prin nara stângă. Apoi invers: astupând nara dreaptă inspirăm prin nara stângă, apoi astupând nara stângă expirăm prin nara dreaptă. Aceste exerciţii de respiraţie contribuie la buna circulaţie a acestor 2 curenţi în noi.

Peste tot la medici, la farmacişti se poate observa caduceul, dar cine îi poate bănui cu adevărat bogăţia? Ce reprezintă aceşti doi şerpi? Tradiţia prezintă şarpele sub două aspecte opuse: benefic şi malefic. În cartea Facerea, Moise spune că era „cel mai şiret dintre toate fiarele de pe pământ". El este acela care, manifestându-se ca adversarul Domnului, i-a împins pe Adam şi pe Eva să nu îi mai asculte ordinele.

Dar în cartea Exodului este scris că Moise, la ordinul Domnului, a făcut un şarpe din bronz iar acela care îl privea se vindeca. Atunci când Iisus îşi trimite discipolii în misiune, el le spune: „Fiţi dar înţelepţi ca şerpii şi nevinovaţi ca porumbeii”. El face deci din şarpe un simbol al înţelepciunii. La fel, în India, înţelepţii sunt numiţi „nagui“: şerpi. Cum se explică faptul că acelaşi simbol este considerat când malefic, când benefic?

Să observăm puţin maniera în care şarpele se mişcă. El înaintează descriind o sinusoidă. Or, sinusoida este mişcarea luminii. De aceea, atunci când Iniţiaţii doresc să, explice ce este acest agent magic, acest medium universal datorită căruia undele se propagă prin spaţiu, pe care îl numesc lumina astrală, ei se folosesc de imaginea şarpe- lui. Acest agent, prin el însuşi, este neutru, el posedă numai o funcţie de transmisie, şi transmite binele la fel ca şi răul. Şarpele astral are deci o natură dublă, bună şi rea, iar pentru a exprima această natură Iniţiaţii au plasat doi şerpi în jurul caduceului. Ei reprezintă cei doi curenţi pozitiv şi negativ ai luminii astrale. Primul este luminos şi cald, al doilea este întunecos şi rece; unul este alb, celălalt negru. Tradiţia îi numeşte Od şi Ob. Sunt cei doi curenţi ai vieţii şi ai morţii, ai iubirii şi ai urii, adică ai atracţiei şi ai respingerii. Un al treilea curent care îi leagă este numit Aur: lumina. Acela care ştie să se folosească de cel de-al treilea curent îi poate comanda pe ceilalţi doi.

Fiindcă şarpele a fost acela care i-a împins pe Eva şi pe Adam să guste din fructul Pomului Cunoaşterii Binelui şi Răului, el a devenit un simbol al cunoaşterii. Or, cunoaşterea, asemenea şarpelui astral, este neutră. Ea este bună sau rea în funcţie de felul în care este folosită. Fiinţele cele mai instruite pot fi cei mai mari binefăcători ai omenirii sau cei mai mari criminali. Cunoaşterea conferă putere. Magii albi sunt aceia care îşi folosesc ştiinţa în slujba binelui şi sunt legaţi de şarpele luminii. Iar magii negri sunt aceia care o folosesc pentru rău şi sunt legaţi de şarpele întunericului. Dar şi unii şi ceilalţi se folosesc de acelaşi agent, de aceeaşi energie.

Şarpele posedă două aspecte, dar este unic. Trebuie să îi învingem aspectele negative, şi atunci când am reuşit să o facem, el se pune la dispoziţia noastră, ne dă energiile sale. Da, dar mai întâi trebuie să-l dominăm. Dacă el este acela care ne domină, vom fi pierduţi.

Dacă studiem legenda ghicitorului Tiresias, aşa cum ne-o

prezintă mitologia greacă, vom găsi lucruri foarte interesante privind simbolismul şarpelui.

După legendă, Tiresias era un tânăr grec, fiu al nimfei Chariclo, una dintre însoţitoarele zeiţei Atena. Tiresias le-a zărit într-o zi, atunci când acestea făceau baie goale într-un râu. Dar cum un muritor nu trebuie niciodată să surprindă un nemuritor, Atena îl pedepsi luându-i vederea. Chariclo a rămas neconsolată, iar Atena a dorit ca să compenseze această pierdere printr-o înzestrare minunată: ea scoase şarpele ce îl ţinea sub scut şi îi ordonă să purifice cu limba sa urechile lui Tiresias astfel ca acesta să poată auzi limbajul păsărilor profetice.

După o altă versiune, mai cunoscută, Tiresias se plimba într-o zi la munte când zări doi şerpi ce se împerecheau. El îi lovi cu toiagul ca să îi separe, şi omorî femela. Imediat a fost transformat într-o femeie. Şapte ani după aceea, revenind în acelaşi loc, el găsi încă doi şerpi împerecheaţi; din nou, el a vrut să îi despartă, dar de această dată omorî masculul şi îşi redobândi aspectul său de bărbat. Or, într-o zi, zeiţa Hera era pe cale să-i reproşeze lui Zeus, soţul ei, toate infidelităţile sale. Acesta îi răspunse că nu are de ce să se plângă atâta fiindcă, în iubire, femeia simte nevoia de mai multă plăcere decât bărbatul. Hera a protestat şi nu a fost de acord. S-a născut o dispută, şi la sfârşit ei au decis să-l consulte pe Tiresias fiindcă acesta trăise experienţa celor două condiţii masculină şi feminină, întrebat, Tiresias răspunse că femeia simte incontestabil mai multă plăcere. Hera furioasă îi luă vederea, dar Zeus îi acordă în compensaţie darul de profeţie şi o durată de viaţă ce se întindea pe şapte generaţii.

Ne va lua mult timp să studiem toate aspectele mitului lui Tiresias, dar fără să intrăm în detalii, putem nota bogăţia simbolismului şarpelui: de fapt, el atinge domeniul sexualităţii şi rolul celor două principii, domeniul cunoaşterii (claraudiţia şi clarvederea), şi în sfârşit pe acela al longevităţii, deci al medicinii. În mitul lui

Tiresias, ca şi pe caduceul lui Hermes, există 2 şerpi care reprezintă cei 2 poli masculin şi feminin, pozitiv şi negativ.

Caduceul lui Hermes nu este numai o imagine a structurii omului cu cei doi curenţi care circulă de o parte şi de alta a coloanei vertebrale, el este simbolul puterilor pe care Iniţiatul a ajuns să le dobândească lucrând cu cele două principii ca să acţioneze asupra naturii, asupra sa însuşi, şi asupra celorlalţi. De aceea s-a făcut din caduceu un simbol al medicinii. Caduceul lui Hermes reprezintă o

întreagă filosofie şi o disciplină de viaţă. El ne învaţă cum să lucrăm cu cei doi curenţi masculin şi feminin care circulă în univers. Un veritabil Iniţiat care lucrează cu cele două principii, care cunoaşte puterea celor două principii ca instrument, ca armă, ca medicament, posedă adevăratele puteri.

Cap. 10 – Principiul vieţii şi principiul morţii: Iona şi Horev

I.

Natura este teatrul unei lupte continue între principiu] vieţii şi principiul morţii. Primul uneşte şi organizează elementele peste tot unde pătrunde, în timp ce al doilea separă şi descompune aceleaşi elemente şi le retrimite în laboratoarele cosmice unde sunt preluate ca să fie folosite la creaţia noilor organisme. Aceste procese sunt observabile în toate regnurile naturii şi evident, şi în om. Ştiinţa Iniţiatică numeşte aceste două principii „Iona“ şi „Horev“.

Iona şi Horev sunt două cuvinte ebraice ce se traduc prin porumbel şi corb. Porumbelul şi corbul sunt două păsări pe care Noe le-a scos din arca sa ca să vadă dacă apele potopului s-au retras. „După patruzeci de zile, spune cartea Facerea, a deschis Noe fereastra, pe care o făcuse la corabie. Şi a dat drumul corbului, ca să vadă de a scăzut apa pe pământ. Acesta, zburând, nu s-a mai întors până ce a secat apa de pe pământ. Apoi, după el a trimis porumbelul, ca să vadă de s-a scurs apa de pe pământ. Porumbelul însă, negăsind loc de odihnă pentru picioarele sale, s-a întors la el, în corabie; căci era încă apă pe toată faţa pământului. Şi a întins Noe mâna şi l-a apucat şi l-a băgat la sine, în corabie. Şi aşteptând încă alte şapte zile, a dat iarăşi drumul porumbelului din corabie. Şi porumbelul s-a întors la el, spre seară, şi iată avea în ciocul său o ramură verde de măslin. Atunci a cunoscut Noe că s-a scurs apa de pe faţa pământului. Mai zăbovind încă alte şapte zile, iarăşi a dat drumul porumbelului şi el nu s-a mai în tors”.

Putem asimila Iona, principiul vieţii, cu spiritul, iar Horev, principiul morţii, cu materia. De la formarea fetusului în sânul mamei, aceste două principii încep să se manifeste luptând unul împotriva celuilalt. Din momentul în care spiritul începe să coboare în corpul copilului ca să-l însufleţească, materia îi opune propria ei putere, şi în timp ce puterile vieţii se mobilizează ca să însufleţească organismul,

principiul materiei acţionează deja în surdină ca să frâneze procesul, în primii ani ai vieţii, principiul materiei rămâne supus iar rolul său este secundar; el pune piedici atunci când poate, dar acţiunea sa este limitată de voinţa şi puterea spiritului. Mai târziu, atunci când spiritul a reuşit să-şi împlinească proiectele în corp, el se îndepărtează, şi atunci începe cu adevărat mişcarea descendentă.

Perioada ascendentă este aceea a împlinirii, a înfloririi, a speranţei. Părinţii încântaţi constată că odrasla lor creşte „ca o ciupercă”, fiind plină de forţă, de supleţe, de strălucire. Bătrânii suspină: „Ah! Ce frumoasă este tinereţea!” Acest principiu, a cărui funcţie este aceea de a aduna elementele, lucrează până la un anumit punct. Dar vine şi momentul în care spiritul începe să se îndepărteze de corp, în care nu-şi mai face lucrarea ca înainte: el vrea să părăsească corpul şi să meargă în altă parte, vizitând alte regiuni, făcând o altă lucrare, învăţând lucruri noi. Principiul materiei are atunci din ce în ce mai multă îndrăzneală şi îşi urmează în mod activ activitatea sa de dislocare. Din când în când, spiritul intervine totuşi ca să i se opună, apoi se îndepărtează din nou. Până în ziua în care pleacă definitiv.

Principiul distructiv nu întrerupe niciodată acţiunea sa; imediat ce viaţa apare, el începe lucrul. Dar puterea sa este limitată. Un anumit timp, el este ţinut la respect de puterea pe care spiritul o posedă asupra materiei. Apoi vine momentul în care obţine victoria, fiindcă există o lege: tot ceea ce se naşte trebuie să moară. Viaţa şi moartea sunt un frate şi o soră care îşi dau mâna şi lucrează amândoi în sensul evoluţiei. Moartea ne apare ca un lucru îngrozitor, dar judecaţi puţin, închipuiţi-vă ce s-ar întâmpla dacă şi-ar înceta lucrarea, ar fi şi mai rău!... Horev şi Iona lucrează pe acelaşi şantier, dar în perioade diferite. Aşa cum spune şi Solomon în Eclesiastul: „Pentru orice lucru este o clipă prielnică şi vreme pentru orice îndeletnicire de sub cer. Vreme este să te naşti şi vreme să mori; vreme este să sădeşti şi vreme să smulgi ceea ce ai sădit. Vreme este să răneşti şi vreme să tămăduieşti; vreme este să dărâmi şi vreme să zideşti. Vreme este să plângi şi vreme să râzi... “

Numai spiritul este nemuritor şi se încarnează fără încetare în forme noi care, la rândul lor, vor fi distruse. În acest timp, omul care se străduieşte să ofere în sinea sa primul loc spiritului face să întârzie acţiunea principiului distructiv, ce este de asemenea asimilat de timp: Cronos sau Saturn; el se scaldă în acest izvor al tinereţii care este

lumina divină şi se regenerează. El se străduieşte în toate faptele vieţii sale să-şi deschidă inima bunătăţii, blândeţii, frumuseţii, astfel ca să facă loc primăverii în fiinţa sa.

Nu putem învinge principiul distructiv, dar trebuie să ne opunem lui în mod conştient, să îi împiedicăm acţiunea şi mai ales să ştim cum să-l folosim. Cum? Atunci când boala şi bătrâneţea încep să facă ravagii, atunci când îţi pierzi forţele şi mijloacele fizice, trebuie să-ţi spui că a sosit clipa ca să-ţi găseşti alte ocupaţii, alte surse de bucurie. Trebuie să ştii să foloseşti totul, iar dacă eşti lipsit de energiile fizice, trebuie să sapi în tine ca să faci să ţâşnească energiile spirituale care sunt inepuizabile.

Inteligenţa Cosmică a organizat astfel lucrurile pentru binele nostru. Dacă principul care face să crească şi să împlinească fiinţele nu ar întâlni opoziţii şi obstacole în planul fizic, omul s-ar pierde. Da, dacă bătrâneţea, boala şi alte rele nu ar exista ca să-i limiteze puţin, câţi oameni nu s-ar transforma în monştri! Dar toţi ştiu că drumul lor merge într-o singură direcţie: moartea; în acest domeniu, toţi oamenii sunt egali. Deci, toţi sunt obligaţi să se încline, să fie modeşti, să judece, să se cuminţească şi să descopere calea ce duce la Dumnezeu.

*Atât timp cât sunt tineri **şi sănătoşi**, oamenii nu se gândesc niciodat**ă că** principiul dezagreg**ă**rii va ajunge **să** înving**ă** într-o bun**ă** zi. Ei au tendin**ţa să** cread**ă că** lumea le apar**ţ**ine **şi** viitorul nu va înceta niciodat**ă să** le surâd**ă.** Ce surpriz**ă***

*Balan**ţa** cosmic**ă** – Num**ă**rul **2***

vor avea atunci când vor vedea că totul începe să le scape! în această luptă fără milă ce s-a angajat între Iona şi Horev, unii doresc s-o reţină pe Iona prin toate mijloacele, ceea ce îi îndeamnă să facă tot felul de prostii. Mulţi trăiesc această perioadă a bătrâneţii ca pe cea mai dureroasă a existenţei lor. Când înţeleg că Horev câştigă din ce în ce mai mult teren, ei aruncă în luptă tot ceea ce trebuiau să păstreze pentru o altă sarcină, şi pierd totul.

Veţi spune: „Dar nu este corect să luptăm?” Da, dar să ştiţi cum să luptaţi, aceasta este problema. Nu am venit pe pământ ca să rămânem veşnic tineri şi sănătoşi, ci să facem un stagiu, o ucenicie. Cele două principii nu sunt duşmane; ele au fost create de Domnul şi trebuie să lucreze în alternanţă. Funcţia lui Horev este aceea de a face ca elementele să se reîntoarcă la locul de unde au venit şi să elibereze astfel sufletul uman de lumea iluziilor. De aceea, odată cu trecerea

timpului el îi ia lui Iona împărăţia sa lumească, înţeleptul este acela care cunoaşte cât de sinuoasă este calea şi se străduieşte să folosească totul. În lumea spirituală, ascensiunea este neîntreruptă. Aici, jos, orice am face, ne vom vedea fruntea şi obrajii ridându-se, părul albindu-se, dinţii căzând. Dar trebuie să înţelegem că aspectul exterior nu are nicio importanţă dacă, în spatele părului alb şi al ridurilor, se exprimă strălucirea vieţii spirituale.

Se spune că moartea este îngrozitoare şi urâtă. În realitate, acest principiu care descompune este cel mai mare binefăcător: el permite fiinţelor să se elibereze ca să meargă mai departe, mai sus. Iniţiaţii, care cunosc planurile Inteligenţei Cosmice, acceptă realitatea acestor două principii şi se străduiesc să lucreze cu Iona care purifică, înfrumuseţează, iluminează. Iona este un principiu mai degrabă mental şi spiritual. Ştiind că acest principiu poate fi întărit atunci când este alimentat de gânduri curate, de sentimente generoase, putem să încetinim cu toţii acţiunea lui Horev din noi.

Eu nu vă spun însă toate acestea ca să vă închipuiţi că puteţi trăi într-o veşnică tinereţe; nu veţi reuşi nicicum. Eu vreau numai să lămuresc această problemă ca să ştiţi să acordaţi preponderenţă spiritului: spiritul din voi este acela care va întreţine activitatea şi vă va oferi supleţea şi bucuria. Secretul tinereţii este acela de a nu te opri niciodată din mersul spre vârfurile munţilor spirituali.

II.

Nu este nevoie să fii un mare filosof ca să constaţi că există mereu în viaţă două forţe prezente ce se înfruntă, producând alternativ în noi sănătatea şi boala, bucuria şi tristeţea, speranţa şi descurajarea, moderaţia şi violenţa. Şi acestea sunt manifestări ale celor două principii ale vieţii şi morţii: Iona şi Horev. Dar nu ajunge să constaţi aceste manifestări, trebuie de asemenea să fii vigilent ca să ajungi să echilibrezi aceste forţe antagoniste.

Sunteţi iritaţi, prost dispuşi, nefericiţi? înseamnă că un taler al balanţei voastre interioare atârnă periculos într-o parte. Trebuie deci să puneţi o greutate în celălalt taler. Dar ce greutate? Ei bine, de exemplu, gândul că sunteţi un fiu al Domnului, că aveţi un suflet nemuritor, că aveţi părinţi, copii, prieteni... Există atâtea lucruri de pus pe acest taler: gânduri, sentimente, cuvinte... Căutaţi-le, străduiţi-vă să vă impregnaţi până în momentul în care veţi simţi că aţi restabilit

echilibrul. Da, dar trebuie ca acesta să fie un fapt conştient, altminteri veţi uita. În unele zile, nu ştim de ce, echilibrul se restabileşte singur, dar alteori nu, iar dacă nu ne obişnuim să reacţionăm imediat ce simţim ceva ce nu merge, putem lăsa să coboare în mod periculos unul dintre talerele balanţei.

Eu v-am prezentat atâtea metode care acţionează, care sunt puternice! De exemplu, cineva se poartă nedrept cu voi, este atât de răutăcios încât nu puteţi decât să-l detestaţi. Gândul acestor răutăţi vă urmăreşte şi luptaţi, suferiţi. Iată ce trebuie să faceţi: pe celălalt platou al balanţei puneţi numai această cugetare: „Oh, sărmanul, ca să fie atât de rău trebuie să fie cu adevărat foarte nefericit. Condiţiile în care a trăit au fost cu siguranţă foarte rele. Atunci, în loc să mă răzbun pe el, trebuie să-l ajut fiindcă eu sunt mai privilegiat". Iată cum înţelegerea, compasiunea fac o lucrare, şi începeţi să nu-l mai detestaţi. Astfel vă eliberaţi. Faceţi-o cel puţin pentru voi, ca să vă descotorosiţi de această povară a urii. Judecând, reflectând, puneţi deja o greutate pe celălalt taler al balanţei, şi veţi fi cei dintâi uşuraţi, liniştiţi.

Există de asemenea oameni care sunt nefericiţi fără să ştie chiar de ce. Pe aceştia eu îi sfătuiesc să viziteze nişte ospicii, spitale sau închisori, ca să vadă ce înseamnă cu adevărat mizeria fizică şi morală. Să-şi dea seama de tot ceea ce ei posedă! şi vor vedea cu adevărat că trebuie să le fie ruşine să-şi arate astfel tulburările lor interioare care vin din faptul că nu se străduiesc deloc să-şi pună ordine în viaţa lor psihică. Ei sunt leneşi, atât de leneşi! Singurul lucru pe care ştiu să-l facă, este acela de a se grăbi spre farmacie la cea mai mică tulburare, la cea mai mică indispoziţie. Eu nu vreau să spun că nu trebuie să mergeţi la farmacie, că nu trebuie să luaţi medicamente. Dar de ce să recurgeţi numai la aceste remedii materiale, fizice, în vreme ce adesea cauza nu se află în planul fizic ci în regiuni mult mai subtile?

Aveţi dureri de cap, de exemplu, şi luaţi aspirine, dar această durere de cap poate avea o cauză morală: iritarea, neliniştea... Deci, chiar dacă obţineţi o ameliorare, ea nu este de durată dacă vă mulţumiţi să înghiţiţi un medicament. Să nu uitaţi că în acest caz puteţi de asemenea să recurgeţi la remedii psihice, la lucrarea gândului. Poate că este mai lungă, dar într-o bună zi este definitivă.

Ce este un război? Un dezechilibru al balanţei: oamenii au pus pe un taler invidiile lor, ambiţiile lor, lăcomia lor, fără să pună nimic pe celălalt taler ca să-l echilibreze. Se ajunge astfel şi la clipa în care

disproporţia este atât de mare încât violenţa domină: Horev, corbul, a învins pe Iona, porumbelul. Este imposibil să împiedici neînţelegerile, ostilităţile între indivizi, între popoare. Dar dacă, în acelaşi timp, ar exista suficient de multe persoane ca să restabilească echilibrul datorită gândurilor, sentimentelor, rugăciunilor lor, talerul negativ al balanţei nu s-ar mai apleca până la punctul în care războiul ar izbucni. Şi ce facem când războiul a izbucnit? Miniştrii, ambasadorii se întâlnesc, pun problema în faţa ONU, etc. Desigur, nu este inutil, dar este exact ca în cazul medicamentelor: în loc să acţionezi asupra cauzelor, acţionezi asupra consecinţelor.

Ştiinţa Iniţiatică ne învaţă că înainte ca un război să se declanşeze în planul fizic, el s-a declarat deja în înalt, în planul psihic: sunt egregorurile, entităţile colective ale ţărilor care se războiesc. Nu credem îndeajuns în puterea gândului şi a sentimentelor. Se acumulează atâtea neînţelegeri, atâta ură în lumea psihică încât, fatalmente, faptele se împlinesc într-o bună zi. Faptele sunt mereu consecinţa gândurilor şi a sentimentelor. Dacă iubiţi pe cineva, dacă vă gândiţi la lucruri bune pentru el, imediat ce îl veţi zări, vă veţi grăbi ca să-l salutaţi, să-l îmbrăţişaţi. În timp ce, dacă nutriţi la adresa sa tot felul de gânduri şi sentimente rele, veţi reuşi să-l loviţi.

Nu este niciodată de ajuns să le spui oamenilor cât de important este să creeze focare de lumină şi de pace ca să neutralizeze puterea haosului. A venit vremea ca ei să înveţe cum lucrează forţele cosmice. Balanţa există în toate domeniile. Ştiţi cum se calculează în fizică rezultanta a două forţe. Ei bine, această lege nu este valabilă numai în planul fizic, ci la fel şi în cel psihic. Dacă există de o parte câteva mii de fiinţe care lucrează cu adevărat pentru binele omenirii, în timp ce alte miliarde se ocupă numai ca să-şi aranjeze propriile afaceri arătându-se geloase, egoiste, răzbunătoare, cum mai vreţi ca binele şi pacea să triumfe? Şi în acest caz, evenimentele nu vor fi decât rezultanta forţelor existente.

Gândurile, sentimentele, dorinţele, faptele exercită o presiune în lumea invizibilă, iar acelea care exercită cea mai mare presiune izbândesc. Veţi spune: „Dar există mult mai multe mii de oameni care doresc triumful binelui!" Da, dar atât de slab, de moale! Ceea ce-şi doresc, este să găsească într-o frumoasă dimineaţă trezindu-se, pacea, bogăţia, fericirea, fără să facă nimic ei înşişi pentru ca această pace, această bogăţie, această fericire să triumfe. Este adevărat că

majoritatea oamenilor doresc pacea... Dar când vor realiza oare că alături de egoismul, de proasta lor înţelegere a lucrurilor, de lenea lor, nu vor putea atrage decât războiul?

Cap. 11 – Triada KETHER – HASED – GHEBURAH

I. Sceptrul şi globul

Sceptrul şi globul sunt însemnele regalităţii şi, într-o manieră mai generală, ale puterii. De fiecare dată când un personaj este reprezentat cu un sceptru în mâna dreaptă şi cu un glob în mâna stângă, ştim că este un personaj regal. Dar ce cunoaştem despre semnificaţia profundă a acestor două obiecte? Oare monarhii înşişi le cunosc cu adevărat?

În general, se consideră că sceptrul este simbolul autorităţii, iar globul acela al teritoriului asupra căruia se exercită această autoritate. În realitate, lucrurile merg mult mai departe. Sceptrul şi globul reprezintă cele două principii masculin şi feminin. Principiul masculin este întotdeauna simbolizat printr-o linie dreaptă (un sceptru, un caduceu, o lance, o spadă, un stâlp, un pom) şi prin mâna dreaptă. Iar principiul feminin este simbolizat printr-o linie curbă (toate obiectele scobite sau rotunjite: o sferă, un vas, o cupă sau chiar o prăpastie, o grotă) şi prin mâna stângă. A ţine sceptrul şi globul înseamnă a înţelege cele două principii şi a şti să lucrezi cu ele.

Regăsim echivalentul globului şi al sceptrului regal în lucrarea magică. Magul trasează un cerc pentru a delimita un spaţiu şi din acel moment spaţiul respectiv devine sacru, nicio entitate, niciun element străin lucrării lui nu mai are dreptul de a pătrunde. Apoi, în interiorul acestui cerc, el se foloseşte de bagheta sa pentru a comanda spiritelor. Cercul reprezintă spaţiul material în interiorul căruia magul va lucra, deci principiul feminin. Iar bagheta, puterea spiritului său care va acţiona, adică principiul masculin.

Aceste două obiecte simbolice care sunt sceptrul şi globul revelă o concepţie a regalităţii potrivit căreia regii pământului sunt reprezentanţi ai Regelui Cerului. Deci, ideal, monarhul trebuie să fie în acelaşi timp preot şi rege. Datorită faptului că este inspirat de modelul divin, el primeşte puteri pe pământ. Din păcate, istoria ne arată că lucrurile sunt rareori aşa, puţini dintre monarhi au fost capabili să încarneze o atât de înaltă concepţie a regalităţii. Şi câţi dintre cei

cărora li s-a încredinţat sceptrul şi globul, nu au fost decât oameni slabi, neştiutori, dezmăţaţi, cruzi. Dar simbolismul a rămas...

Din moment ce puterea pământeană şi puterea spirituală nu puteau fi încredinţate unui singur om (un preot exersând puterea pământeană sau un monarh exersând puterea spirituală), ele au fost separate. Au existat diferite perioade istorice în care cele două puteri au reuşit să se echilibreze: preoţii şi monarhii conştienţi de responsabilităţile lor lucrau fiecare în domeniul său pentru binele poporului. Dar aceste perioade au fost rare şi de scurtă durată. S-au făcut abuzuri de ambele părţi: preoţii au dorit să îi domine pe regi pentru a-şi servi interesele, şi invers. De asemenea, în unele cazuri, s-a considerat că este preferabil ca cele două puteri să fie separate, independente una de cealaltă, fiecare lucrând de partea sa. Da, atât timp cât oamenii nu sunt la înălţimea funcţiei lor pentru că nu ştiu să lucreze dezinteresat, aceasta este cea mai bună soluţie. Dar ideal este ca aceste două puteri să lucreze împreună.

Să revenim acum la cele două simboluri al sceptrului (care reprezintă principiul masculin) şi al globului (care reprezintă principiul feminin) şi să vedem ceea ce Arborele Sefirotic ne poate învăţa despre acest subiect.

în vârf domneşte Kether, Coroana. Este capul, care acţionează folosindu-se de cele două braţe ale sale: sefiroţii celor doi stâlpi laterali ai Rigorii şi Milei ce reprezintă cele două principii masculin şi feminin. Regele, capul, este în înalt şi în mijloc, pentru a supraveghea şi a păstra un echilibru corect între cele două braţe, adică între indulgenţă şi severitate care sunt în mod particular simbolizate prin sefirotul Hased şi Gheburah.

Când citim Evangheliile în lumina acestor noţiuni descoperim că aceşti doi curenţi erau reprezentaţi pe lângă Iisus de către sfântul Petru şi sfântul Ioan. Sfântul Petru era un om dur, gata de luptă, mergând până în punctul de a scoate spada. Aceste trăsături de caracter îl făceau apt pentru realizări materiale şi de aceea Iisus a sfârşit prin a-i spune: „Tu eşti Petru şi pe această piatră voi zidi Biserica mea”. Cât despre Ioan, din contră, întreaga sa existenţă a fost dedicată iubirii şi contemplaţiei. Sfântul Ioan şi sfântul Petru reprezintă cei doi curenţi pe care trebuie să ştim să-i echilibrăm, să îi folosim cu discernământ. Din păcate, de-a lungul istoriei, Biserica a adoptat mai ales manifestările sfântului Petru.

Deci nu numai regii, ci toţi oamenii sunt legaţi de aceste simboluri ale sceptrului şi globului. Fiecare trebuie să ştie când să manifeste indulgenţă şi când rigoare. Fiindcă pe acest echilibru este bazată viaţa în societate. Dacă manifestăm mereu severitatea (Gheburah) sau mereu indulgenţa (Hased), unde vom ajunge? Forţa şi blândeţea sunt evident în opoziţie permanentă una cu cealaltă şi nu le putem cere să fie altceva decât ceea ce sunt. Aşa cum sunt, amândouă sunt necesare în viaţă şi în natură. Aceluia care se află în mijloc îi revine sarcina de a şti cum să le folosească, şi acesta este rolul capului: Kether. În momentul în care trebuie să acţionaţi cu severitate, treziţi în acelaşi timp şi indulgenţa în inima voastră, altminteri veţi deveni duri, nedrepţi. Şi invers, când doriţi să manifestaţi indulgenţă în privinţa unei persoane, trebuie în acelaşi timp să păstraţi o anumită rigoare pentru ca ea să nu-şi închipuie că sunteţi slabi şi că-şi poate permite totul. Da, trebuie găsit mereu un echilibru, şi acest lucru este dificil.

Pe moment, poate că nu sunteţi interesaţi de ceea ce vă spun. Dar aşteptaţi să aveţi într-o bună zi o funcţie care să vă aducă oameni sub responsabilitatea voastră, şi veţi vedea dacă este cazul să ţineţi cont de toate acestea. Ca părinţi şi educatori, mulţi dintre voi au aceste responsabilităţi, dar ce fac ei? Se plâng că întâlnesc numai greutăţi de care, desigur, îi acuză pe copii şi elevi.

Să nu acuzaţi pe nimeni decât pe voi, care nu ştiţi cum să echilibraţi cei doi curenţi ai rigorii şi milei, ai intelectului şi inimii!

Toţi bărbaţii şi toate femeile posedă aceste două principii psihice simbolizate de sceptru şi glob, dar le lipseşte conştiinţa, ei nu-şi dau seama de bogăţiile pe care le posedă, şi cu atât mai puţin cum să le folosească. Întâlnim foarte rar fiinţe care sunt capabile să dezvolte armonios facultăţile intelectului şi cele ale inimii, fiinţe care ştiu să fie perspicace, riguroase, fiind în acelaşi timp capabile de indulgenţă, de supleţe şi deschidere în faţa celorlalte. Cauza constă în faptul că oamenii nu ştiu să alterneze activităţile ce hrănesc intelectul şi cele ce hrănesc inima. Acest echilibru necesită o mare vigilenţă. Dacă omul nu este conştient, dacă nu ia măsuri, riscurile sunt mari ca să fie antrenat să comită excese într-un sens sau altul.

II. Intelectul şi inima

La fel cum în planul fizic avem două picioare pe care trebuie să le mişcăm unul după celălalt ca să putem merge, tot aşa şi în planul

psihic trebuie să apelăm alternativ la intelect şi la inimă. Iar în acest caz este mult mai greu. În planul psihic, majoritatea oamenilor merg într- un singur picior. Este adevărat că există mai puţini care se folosesc numai de piciorul drept – intelectul – fiindcă aici trebuie cel puţin să studiezi şi să judeci. În vreme ce aceia care se folosesc numai de piciorul stâng sunt foarte mulţi! Este mult mai uşor să te laşi copleşit de sentimente şi emoţii...

Unii dintre voi sunt poate miraţi să mă audă spunând uneori că îmi place mult circul, considerând că acest spectacol este pentru copii. Da, este un spectacol pentru copii, fiindcă ei nu îi descoperă sensul său mai profund. Dar atunci când judecăm, înţelegem că anumite numere de circ reprezintă victoriile pe care omul trebuie să le obţină în viaţa sa interioară: îmblânzirea tigrilor, leilor şi a panterelor, lecţiile de dans ale urşilor şi elefanţilor, traversarea unui cerc în flăcări, aruncarea în gol şi prinderea, mersul pe sârmă etc. Să luăm exemplul acrobatului pe sârmă: ca să-şi păstreze echilibrul, el înaintează îndepărtându-şi braţele sau folosindu-se de o prăjină orizontală. El trebuie mereu să-şi corecteze poziţia: la dreapta, la stânga... puţin mai sus, puţin mai jos. Această situaţie este deopotrivă aceea a omului, fiindcă viaţa este o sârmă rigidă, iar dacă nu vrea să cadă trebuie să se gândească mereu să adauge ceva într-un loc, să scoată altceva din altul, ca să menţină în echilibru cele două talere ale inimii şi intelectului.

Centrul echilibrului se găseşte în urechi, iar înţelepciunea este legată simbolic de urechi. Înţeleptul este acela care ştie să păstreze echilibrul, care ştie de fiecare dată să redreseze situaţia. Iar expresia „a redresa situaţia" înseamnă tocmai faptul că în existenţă lucrurile au mereu tendinţa să meargă fie într-un sens, fie în altul şi trebuie de fiecare dată să le îndreptăm.

Atunci când două persoane sunt în conflict, ele au tendinţa instinctiv să se refere la o a treia, sau la o instanţă superioară care va pune lucrurile la punct, acest rol fiind, în principiu, cel al tribunalelor. Da, dacă se ajunge la tribunal, înseamnă că nu au fost în stare ele însele să-şi rezolve corect problemele. Nu putem să ne rezolvăm problemele, şi mai ales pe cele interioare, decât dacă ne concentrăm asupra unei a treia instanţe, mai înalte. Această instanţă, cea mai înaltă, cea mai puternică, o numim Dumnezeu, şi trebuie să ajungem până la ea ca să ne rezolvăm problemele. Este ceea ce semnifică locul lui Kether deasupra celor doi stâlpi.

Inima şi intelectul posedă fiecare cincizeci la sută din adevăr, şi trebuie ca un al treilea factor să se interpună ca să spună când să se manifeste unul şi când celălalt. Dacă se ajunge la căsătoria intelectului cu inima, adevărul va exista din plin şi complet. Care este preotul care va oficia căsătoria? Cel de-al treilea factor ce stă la vârful stâlpului echilibrului: Kether. Da, Kether este preotul, factorul echilibrant. Iată încă un subiect de reflecţie: de ce trebuie ca o a treia persoană (preot, primar) să prezideze căsătoriile? Această ceremonie a căsătoriei este plină de sens şi merită să meditäm asupra ei.

în realitate, această idee a unei forţe ce le echilibrează pe celelalte două poate fi înţeleasă într-o manieră mult mai largă. Viaţa noastră psihică se bazează pe trei elemente esenţiale: intelectul, inima şi voinţa. Intelectul gândeşte, inima are sentimente iar voinţa împinge la acţiune. Deci, pentru a avea o atitudine corectă, trebuia ca, în funcţie de circumstanţe, inima să echilibreze intelectul şi voinţa, fie ca intelectul să echilibreze voinţa şi inima, fie ca voinţa să echilibreze inima şi intelectul. Atunci când sunteţi tulburaţi, neliniştiţi, dezorientaţi, să ştiţi că în voi se află cauza: nu aţi ştiut ce principiu să puneţi în centru ca să le echilibraţi pe celelalte două. Cel de-al treilea factor nu trebuie niciodată să ia partea unuia sau altuia, ci să vegheze ca ceilalţi doi să se echilibreze.

Calitatea esenţială pentru păstrarea echilibrului este vigilenţa. Priviţi acrobaţii: câtă vigilenţă, câtă concentrare! O secundă de neatenţie şi urmează căderea. La fel se întâmplă şi în viaţă: câte greşeli şi căderi nu avem fiindcă nu am simţit că balanţa se înclina periculos într-o parte! Ca să nu pierdeţi echilibrul, trebuie să vă concentraţi asupra unui înalt ideal, care este de asemenea un aspect al acestei a treia instanţe, şi să-l aşezaţi în faţa privirii voastre interioare. Tot ceea ce veţi face atunci va rămâne în linia acestui înalt ideal ce vă menţine cu fermitate şi vă împiedică să cădeţi. Accidentele vieţii nu mai au prea multă influenţă asupra voastră fiindcă vă păstraţi echilibrul, ştiţi cum să reacţionaţi, ştiţi în ce moment şi în ce manieră să manifestaţi calităţile principiului masculin şi acela ale principiului feminin.

III. Linia dreaptă şi linia curbă

Este cunoscut faptul că linia dreaptă este cea mai scurtă cale de la un punct la altul. Dar trebuie mereu să ne folosim de linia dreaptă? Este foarte rar cazul în care dorind să ne atingem direct un scop, nu ne

izbim de interese contrare cu ale noastre. Este deci de preferat uneori să urmăm o linie curbă, adică să o luăm pe căi ocolite, trecând prin locuri unde nu vom întâlni obstacole. Dar cum toate ocaziile nu ne sunt la fel de favorabile, trebuie să aşteptăm şi cel mai bun moment ca să trecem. Aceasta înseamnă că, atunci când vrem să ne realizăm proiectele, este mai bine să evităm să ne impunem imediat, ci să dăm dovadă de psihologie, de răbdare, de supleţe.

În general, bărbaţii au mai degrabă tendinţa să urmeze linia dreaptă iar femeile linia curbă. Această tendinţă se regăseşte în conformaţia lor fizică: observăm în general mai multe linii drepte la bărbat şi mai multe linii curbe la femeie. Dar femeia este mai rezistentă în ciuda fragilităţii ei, fiindcă ştie mai bine să se adapteze decât bărbatul. ştiind că nu va fi niciodată avantajată de forţă, şi pusă de multă vreme într-o situaţie de dependenţă în raport cu bărbatul, ea a dezvoltat perspicacitatea, supleţea, şi este mai inteligentă în anumite domenii. Bărbatul are tendinţa de a avansa mereu drept, şi întâlneşte fatalmente obstacole, dar cum doreşte să învingă, el nu dă înapoi, şi apare confruntarea. Este adevărat că la sfârşit, din cauza tuturor acestor lupte, el poate deveni o fiinţă excepţională căreia să i se confere mari responsabilităţi, fiindcă nu se lasă tulburat de criticile, opoziţiile şi obstacolele care îi apar în cale.

Ca să devii o fiinţă de excepţie trebuie să ştii să mergi urmând linia dreaptă. Dar aceasta nu vrea să spună că linia dreaptă este mereu de preferat liniei curbe, totul depinde de domenii şi de circumstanţe. Traiectoria luminii este în acelaşi timp linia dreaptă şi sinusoida; ea ne învaţă că trebuie să ştim să avansăm urmând aceste două principii care sunt, în mod simbolic, linia dreaptă şi linia curbă. În natură totul este construit după aceste două linii, le regăsim chiar pe chipul nostru prin nas, care este schematic o linie dreaptă verticală, şi prin gură care este o linie curbă orizontală.

Dar tendinţa naturală a oamenilor, bărbaţi sau femei, este aceea de a dori să se impună, adică de a cere, de a pretinde, de a constrânge, iar ceea ce este extraordinar este că acest lucru li se pare uşor. În momentul în care cer ceva, sau dau un ordin, nu se gândesc că vor întâmpina opoziţii, aceasta fiind situaţia cea mai întâlnită, şi că se va declanşa atunci o luptă din care vor ieşi epuizaţi. Aceia care manifestă această tendinţă de a dori mereu să comande trebuie să se analizeze, şi vor înţelege de unde le apare oboseala. Bineînţeles, mulţi vor pretinde

că au o meserie în care trebuie să-şi asume mari responsabilităţi, şi că munca lor îi oboseşte fiindcă ceilalţi nu încetează să le creeze greutăţi. Nu, oboseala nu vine de la muncă atunci când ştii cum să lucrezi, ea apare din confuzia ce o facem adesea între a lucra şi a comanda, a ne impune.

Câte persoane nu realizează faptul că în toate manifestările lor au o atitudine dominatoare! Fie că este vorba despre viaţa lor profesională sau despre cea de familie, ele trebuie mereu să-şi impună punctul lor de vedere. Ei bine, această atitudine le uzează. Veţi spune: „Dar este obositor, eşti copleşit şi atunci când ai în spate pe cineva care-ţi comandă: fă aşa, nu fă aşa!" Da, fiindcă nu se cunosc metodele de transformare a acestor curenţi emisivi. Dacă le-ar fi cunoscut, ar fi simţit, dimpotrivă, că se întăresc. Încercaţi şi veţi vedea: a învăţa să suporţi este o artă, şi în vreme ce acela care caută să se impună se epuizează, celălalt, care primeşte aceste energii şi ajunge să le transforme, se întăreşte. De ce credeţi voi că bărbaţii trăiesc mai puţin decât femeile? Fiindcă simt mai mult nevoia să-şi manifeste voinţa, necesitatea lor de a domina. În vreme ce femeile sunt mai mult obişnuite să suporte; şi adesea chiar, în mod inconştient, adoptând o atitudine mai pasivă, se întăresc.

Linia dreaptă ne învaţă că trebuie să fim autoritari, dar voinţa trebuie să rămână sub stăpânirea inteligenţei şi să fie inspirată de elanul inimii. Acela care este animat numai de voinţă nu face decât să se războiască cu ceilalţi şi cu el însuşi, producând pagube. În acelaşi timp voinţa este motorul activităţii, iar a fi lipsit de voinţă este cel mai rău lucru. Trebuie să ai voinţă, adică să mergi urmând linia dreaptă, dar ştiind totodată să te foloseşti de linia curbă, adică să avansezi cu discernământul intelectului şi bunătatea inimii.

Cap. 12 – Legea schimbului

Întreaga viaţă în societate este bazată pe echilibrul balanţei, adică pe schimburi echitabile. Iar schimburile corecte se rezumă în două cuvinte: a primi şi a da. Activitatea ce ilustrează cel mai bine această idee este aceea a comerţului. Intraţi într-o băcănie, cereţi un kilogram de cireşe... Băcanul le cântăreşte ca să vă dea exact cât aţi cerut: el pune cireşele pe un taler al balanţei, iar pe celălalt greutăţile. Evident, în zilele noastre, balanţele sunt mai moderne, dar sunt bazate

pe acelaşi principiu. Apoi el vă oferă cireşele iar voi, în schimb, îi plătiţi. Dacă aţi plătit, totul este în regulă, sunteţi chit, altminteri veţi avea necazuri.

Cum se face că oamenii au înţeles atât de bine importanţa acestei chestiuni a echilibrului în schimburile lor cotidiene? De mii de ani ei au căutat să pună la punct instrumente de măsură, de cântărit, ca să uşureze schimburile, şi tot din acelaşi motiv au creat şi banul. Problema este clară pentru toată lumea în planul material, fiecare ştie ce înseamnă schimburile corecte şi echitabile. Dar iată că aceasta nu este de ajuns, fiindcă legea schimbului atinge toate domeniile existenţei. Cineva spune: „Eu sunt corect, cinstit, îmi plătesc impozitele, le ofer salarii bune angajaţilor mei, nu îmi înşel clienţii”. De acord, dar cum te comporţi cu părinţii tăi, cu soţia ta, cu copiii tăi?

Este mult mai uşor să fii cinstit şi corect în planul materia] decât în planul psihic! Observăm chiar cum unii oameni afişează tot felul de semne exterioare ale cinstei şi echităţii lor ca să ascundă mai bine necinstea în adevăratele relaţii umane care sunt mult mai nedefinite şi mai subtile decât raporturile de bani şi de interese materiale! Ei îi pot înşela pe alţii... dar nu totdeauna; însă ei nu înşeală Justiţia Divină care are alte concepţii decât justiţia umană asupra a ceea ce înseamnă cu adevărat a primi şi a dărui.

Justiţia Divină nu judecă numai faptele voastre, ci şi gândurile, sentimentele, intenţiile voastre. Aţi dat în mod conştient un sfat prost cuiva, l-aţi îndemnat la revoltă, la disperare: din punct de vedere material, obiectiv, nu vi se poate reproşa nimic. Dacă această persoană merge la judecător şi spune: „Priviţi în ce stare m-a adus acest individ“, judecătorul îi va răspunde că acest caz nu este prevăzut în cod, că nu poate face nimic pentru ea. Mulţi oameni, ştiind că nu există niciun tribunal care să pedepsească gândurile rele, sentimentele rele, intenţiile rele şi cuvintele mincinoase, sunt destul de şireţi ca să fie impecabili în domeniul faptelor pentru a nu fi prinşi!

Da, există oameni care sunt aşi în domeniul subînţelesurilor, ca să strecoare îndoiala în capul cuiva. De exemplu, un om vrea să-i facă rău colegului său de serviciu: el ştie că acesta este gelos pe soţia sa şi aşa, dintr-odată, îi spune într-o dimineaţă: „Ieri am trecut pe strada X... şi mi s-a părut că am zărit-o pe soţia ta”, ştiind că menţionând numele acelei străzi va trezi cele mai rele bănuieli soţului ei... Seara, la întoarcerea acasă, soţul îi face o scenă soţiei sale care se apără, se

justifică, şi în sfârşit adevărul se restabileşte. Dar chiar dacă celălalt ia apoi un aer ruşinat şi ipocrit: „Oh! Scuză-mă, dragul meu, m-am înşelat, am confundat-o cu altcineva” răul este făcut, el a reuşit să insinueze îndoiala la soţ. Ce tribunal poate condamna un asemenea comportament? Există mii de modalităţi de a face rău fără a cădea sub jurisdicţia umană. Dar nimeni nu scapă de justiţia divină.

Iar în schimburile cu oamenii, vă puteţi comporta cinstit în aparenţă, niciun portărel nu se va prezenta la uşa voastră, dar ceva înăuntru vă va frământa repetându-vă: „N-ai fost drept, ai luat şi nu ai dat”. Chiar dacă nu sunteţi conştienţi, aici se află realitatea: ceva în interior vă frământă şi nu sunteţi fericiţi.

Câte persoane nu întâlnim în viaţă care cad victime acestui gen de dificultăţi! Nu sunt lovite de un anume rău, dar nu încetează să exprime o nemulţumire, o amărăciune a cărei cauză nu o cunosc, şi evident pentru ele alţii sunt vinovaţi. Ele întreţin în sinea lor o stare jalnică găsind mereu ceva de criticat în atitudinea anturajului lor privitoare la ele. De ce nu a venit nimeni să le vadă? De ce nu au fost invitate? De ce nu li s-a scris? De ce nu au fost felicitate pentru maşina nouă, pentru noua rochie sau noua coafură?... Evident, fiindcă nu sunt iubite sau cineva este gelos pe ele... Motivele lor de reproş sunt nenumărate. Niciodată aceste persoane nu vor admite că veritabila cauză a dificultăţilor lor se află în ele însele.

Adevărata tragedie a oamenilor constă în faptul că aşteaptă de la ceilalţi altceva decât pot ei să le ofere. Iar ceea ce aceştia le oferă ca un dar preţios, ei îl nesocotesc, fiindcă nu aceasta aşteptau. Ei sperau mereu altceva, şi cum acesta nu vine, nu numai că sunt nerecunoscători de ceea ce au primit, dar devin răzbunători. Priviţi, oare creaturile umane poartă recunoştinţă Creatorului? Nu, şi ele au chiar tot felul de reproşuri să îi facă. Oare copiii sunt cu adevărat recunoscători părinţilor lor? îi auziţi adesea cum îşi bat joc de ei şi îi critică... Să nu mai vorbim despre plângerile discipolilor la adresa Maestrului lor! De ce el nu îi eliberează de toate relele lor fizice şi psihice?... De ce nu le dă mijloacele să-şi găsească o soţie (sau un soţ) şi o situaţie bună?... De ce nu le descoperă toate secretele Ştiinţei Iniţiatice?... Maestrul le-a oferit toate metodele ca să lucreze asupra lor înşişi, să se perfecţioneze şi să devină adevăraţi fii ai Domnului, luminoşi, surâzători, dar nu aceasta îşi doresc ei, nu, iar Maestrul este foarte vinovat că nu răspunde dorinţelor lor. Fiindcă rolul unui

Maestru este acela de a satisface toate poftele nemăsurate ale discipolilor săi; dacă nu aţi ştiut-o încă, ei bine, o veţi afla astăzi.

Doamne Dumnezeule, ce să faci cu asemenea fiinţe? Nu trebuie să ne mai uimim apoi dacă ele sunt veşnic nefericite. Să înveţe puţin să ofere ceva în schimbul a tot ceea ce primesc de la Domnul, de la părinţii lor, şi de la Maestrul lor – dacă au unul. Să aibă cel puţin sentimente de recunoştinţă, şi balanţa se va echilibra din nou: ei vor găsi pacea şi bucuria. Fiindcă schimburile echilibrate sunt o lege a naturii, trebuie să înţelegeţi că ingratitudinea rupe acest echilibru şi într-o bună zi nu veţi mai primi nimic.

Asistaţi la concertul unui virtuos... să spunem un pianist. El oferă publicului inspiraţia sa, rodul unei lungi lucrări, dar dacă acest public nu manifestă nicio recunoştinţă pentru această lucrare, dacă face zgomot sau chiar dacă este neatent, pianistul va simţi, şi chiar dacă este cel mai mare virtuos din lume, el nu va da tot ceea ce este în stare să dea, fiindcă schimburile nu se fac corect. Se mai poate întâmpla ca, privind în sală, acest pianist să descopere o singură privire încântată, fermecată. Atunci el va cânta pentru acea privire, pe care poate că nici n-a observat dacă aparţine unui bărbat sau unei femei, pentru acea lumină ce străluceşte acolo, în întunericul sălii, şi devine genial! Omul are nevoie, oricum ar fi, să simtă un ecou al faptelor, al cuvintelor sale. Dacă nu există reciprocitate, niciun schimb nu este posibil. Or, schimbul este legea vieţii.

Vă lipsiţi de multe lucruri neştiind să recunoaşteţi valoarea a ceea ce vi se dă. Chiar şi persoana cea mai răbdătoare, cea mai generoasă, ajunge în final să se descurajeze. De ce să mai continue să vă facă bine, dacă voi nici măcar nu observaţi? Ea simte că-şi pierde vremea cu voi, atâta tot, şi se va îndrepta spre altcineva, mai capabil să aprecieze ceea ce ea vrea să ofere. Chiar şi un Maestru Spiritual trebuie să ţină cont de această realitate. El îşi oferă bogăţiile şi cunoştinţele unor oameni cărora le poate trezi un ecou. Altminteri, el tace, nu-şi încredinţează comorile unui vapor naufragiat. Veţi spune: „Dar nu ştiam că lucrurile stau astfel şi că trebuie să fim atât de atenţi!” Ei bine, trebuie să învăţăm. În limba franceză există expresia „legătură comercială cu cineva“ în sensul de „contact cu cineva“. Or, comerţul înseamnă „schimb“. Gândiţi-vă de acum înainte să meditaţi asupra tuturor aplicaţiilor ce derivă din acest cuvânt.

În planul fizic, dacă oferiţi un obiect, este sigur că nu-l veţi mai

avea. Iar dacă în schimbul unui kilogram de cireşe cumpărate la băcănie daţi bani, aceasta va însemna ceva mai puţin în buzunarul vostru. Dar atunci când dovediţi recunoştinţă, chiar dacă nu vi se oferă nimic, primiţi. Da, acest lucru este extraordinar! Fiindcă recunoştinţa este o deschidere a inimii şi a sufletului vostru, şi deschizându-vă veţi primi tot ceea ce este frumos şi bun în natură şi în viaţă. Chiar dacă aceste cadouri nu vă erau personal destinate, le veţi primi voi, în vreme ce, acela care trebuia să le primească, dacă este ingrat, nu va primi nimic.

Într-o Şcoală Iniţiatică învăţaţi că legea schimbului este o lege inflexibilă: dacă luaţi, trebuie să daţi. Şi chiar dacă nu luaţi deloc, va trebui totuşi să daţi! De ce? Fiindcă în acest fel veţi declanşa o mişcare, şi veţi primi ceva în schimb. Dar începeţi cel puţin prin a învăţa să daţi atunci când aţi primit, fiindcă va fi deja un progres.

Revizuiţi tot ceea ce aţi trăit alături de creaturile care vă înconjoară. Examinaţi în mod sincer cum vă comportaţi cu părinţii voştri, cu copiii voştri, cu prietenii voştri, în societate, dar şi cu natura, şi în sfârşit cu Dumnezeu. Veţi observa că aţi luat multe lucruri de la creaturile vizibile şi invizibile fără să vă preocupaţi să înapoiaţi cât de puţin. Aveţi deci datorii. Ei bine, trebuie să ştiţi că v-aţi încarnat tocmai ca să plătiţi aceste datorii. Fără excepţie, noi avem cu toţi o karmă de rezolvat. Contează mai puţin faptul dacă este vorba despre o karmă individuală sau una colectivă. Există karme personale cât şi karme sociale, naţionale, rasiale, dar nu este neapărat nevoie să vă puneţi întrebări în această privinţă. Trebuie să ne plătim datoriile, atâta tot, fiindcă este vorba despre dreptate; altminteri vom acumula o datorie karmică.

Karma are la origine dezechilibrul balanţei. În ziua în care oamenii vor înţelege filosofia balanţei, ei vor ajunge să aranjeze atât de bine lucrurile încât nu vor mai fi nici urmăriţi, nici pedepsiţi de legi. Ascultaţi-mă, şi străduiţi-vă să mă înţelegeţi. Atunci când veţi auzi cuvântul „justiţie”, va trebui ca întreaga voastră fiinţă să tresară la gândul că acest cuvânt conţine toate secretele echilibrului cosmic.

Cap. 13 – Cheia şi încuietoarea

V-aţi gândit vreodată ce este o cheie?... Cu un gest automat, aproape distrat, introducem zilnic cheia în încuietoare fără să ne

întrebăm măcar ce reprezintă o cheie şi cu atât mai puţin să interpretăm simbolurile cheii şi ale încuietorii. Ele conţin o ştiinţă formidabilă! Cum am putea rezolva problemele vieţii, dacă nu ne-am gândit ce reprezintă o cheie şi o încuietoare?

Schematic, putem spune că o cheie este alcătuită din trei elemente: o parte zimţată ce deplasează pana încuietorii, o tijă, şi în sfârşit, o extremitate de formă geometrică, deseori circulară, dar care poate fi şi triunghiulară sau cruciformă. Iar funcţia unei chei, toată lumea o ştie, este aceea de a intra într-o încuietoare pentru a deschide sau a închide o uşă.

Să revenim la cea de-a doua carte a Taratului. Papesa, aşezată în faţa unui voal întins între două coloane, stă cu mâna dreaptă pe o carte întredeschisă aşezată pe genunchiul său drept şi ţine în mâna sa stângă două chei: una de aur ce se termină printr-un triunghi şi cealaltă de argint, ce se termină printr-o cruce. Triunghiul şi aurul corespund principiului masculin: spiritul; crucea şi argintul corespund principiului feminin: materia. Acest lucru ne arată că dacă avem cunoaşterea celor două principii posedăm cheia ce deschide marea Carte a Naturii. Veţi spune: „Dar există două chei!" Da, dar aceste două chei nu reprezintă de fapt decât o singură cheie: cunoaşterea celor două principii.

Vă mai amintiţi ce v-am spus despre numărul 2? Pentru Ştiinţa Iniţiatică 2 nu reprezintă 1+1, ci 1 polarizat în masculin şi feminin. Trebuie întotdeauna să menţinem prezent în minte că 1 îl conţine pe 2 ca putere iar 2 este polarizarea lui 1. Atunci când Iniţiatul introduce cele două chei în încuietoare (putem considera natura ca pe o imensă încuietoare), poarta se deschide, adică voalul Templului întins între cei doi stâlpi se înlătură.

Aceste simboluri ale cheii şi încuietorii se regăsesc în toate domeniile existenţei. Peste tot se găsesc chei şi încuietori ce deschid uşi, pentru că peste tot există o materie în care spiritul trebuie să pătrundă pentru a-i descoperi bogăţiile.

Cabaliştii ne învaţă că acela care a parcurs cele 32 de căi ale înţelepciunii reuşeşte să deschidă cele 50 de porţi ale lui Binah. Binah este Mama Divină, materia primordială, cea mai pură, cea mai subtilă. Iar Tatăl Ceresc este cheia care deschide încuietorile materiei. Pentru acela care ştie cum să o deschidă, această materie este inepuizabilă. Este într-un sens ceea ce fac savanţii atomişti: ei au ajuns să deschidă o

poartă în materie, iar această putere fantastică pe care au eliberat-o astfel poate arde totul. Ei au găsit o cheie ce le permite să realizeze fisiunea atomului, dar nu ştiu încă să se folosească corect de ea pentru binele umanităţii. Prin spirit, singura cheie adevărată, ei vor reuşi să deschidă încuietorile materiei şi să elibereze puterile sale ascunse. Deocamdată, ei sunt departe de a cunoaşte secretele acestei materii primordiale pentru că nu adoptă o atitudine corectă faţă de principiul feminin, şi tocmai de aceea Mama Divină le refuză comorile sale.

Toate comorile sunt conţinute în materie, dar nu în această materie pe care o cunoaştem şi care nu este decât o iluzie, o asemănare a materiei. Adevărata materie nu se găseşte aici. Nici măcar chimiştii şi fizicieni nu cunosc adevărata materie. Atunci când descompun materia, ei constată că eliberează energie. În realitate, dacă ar fi avut aparate mai perfecţionate, ar fi descoperit că această materie a cedat locul unei alte materii mai fină, mai subtilă, ce aparţine unei alte regiuni. Dar oamenii nu vor ajunge niciodată să descompună materia ultimă, numai Dumnezeu însuşi o poate face. Atunci când El va descompune materia, ea va reintra în sânul său, nimic nu va mai exista, va fi liniştea absolută, noaptea cosmică. Până aici, dispariţia materiei se aseamănă cu dispariţia norilor. Aţi observat aceasta: câţiva nori albi încep să se formeze pe un cer albastru complet senin... De unde au apărut? După câteva clipe ei s-au topit în spaţiu, nu mai există nimic. Deci, ei se aflau acolo, dar nu mai sunt... În realitate, densitatea materiei este aceea care se schimbă; materia nu dispare deloc, fiindcă ea este polul complementar al spiritului. Nici chiar fisiunea atomului nu face să dispară materia.

Trebuie ca această materie să fie ceva extraordinar de viu, de curat şi luminos, pentru ca Dumnezeu însuşi să se folosească de ea ca să creeze. Adevărata materie este soţia Domnului, pe care cabaliştii o numesc Şekina. Iar oamenii repetă în viaţa lor aceste fenomene cosmice, dar nu sunt conştienţi de ele. Ei nu-şi dau seama că reproduc, în cel mai simple fapte ale existenţei lor, misterele Creaţiei. Bărbatul are nevoie de femeie ca să dea un trup energiilor ce emană din el şi să aducă pe lume copilul, tot aşa cum artistul are nevoie de materie ca să dea formă ideilor sale. Şi acesta este deopotrivă misterul cheii şi al încuietorii.

În spatele simbolurilor cheii şi încuietorii se găsesc toate puterile, toate bogăţiile. Dar oamenii se folosesc în mod mecanic de

cheia lor căutând încuietori. Oare ce deschid ei în acel moment? Uşi prin care diavolii încep să iasă ca să-i atace şi să-i distrugă treptat! Ei nu ştiu ce uşi să deschidă şi nici cum să le deschidă: în loc să învârtă cheia la dreapta, ei o răsucesc la stânga. Iar atunci când doresc să închidă la loc o uşă ce au deschis-o printr-o întâmplare nefericită, ei nu mai ştiu cum să o facă, şi lasă să scape toate relele: este povestea cutiei Pandorei!

Atunci când oamenii vor dori cu adevărat să studieze semnificaţia cheii şi a încuietorii, ei vor dispune de chei ca să deschidă încuietori la care nici măcar nu s-au gândit vreodată. Da, urechile, gura, nările, iată încuietori; chiar şi creierul este o încuietoare. Atât timp cât oamenii nu vor înţelege aceasta, le vor lipsi cheile ca să deschidă porţile naturii, dar şi porţile din ei înşişi. Câţi nu rămân încă închişi în propria lor închisoare interioară! Ei se află acolo, prizonieri, nenorociţi, cu o coajă de pâine şi un pahar cu apă, în vreme ce, dacă ar fi ştiut să găsească cheile pentru toate încuietorile ce le poartă în sinea lor, ar fi trăit în libertate şi belşug. Fiecare explică în felul său propriile nenorociri, dar eu vă spun: necazurile voastre vin din faptul că nu cunoaşteţi nimic despre chei şi încuietori!

Ca să rezumăm, putem spune că o cheie există în cele trei lumi ale spiritului, ale sufletului şi ale corpului. Există deci trei chei, care reflectă această cheie unică ce nu o putem găsi decât în înalt. Hermes Trismegistul numeşte această cheie ce deschide toate uşile Telesma. Este „forţa cea mai puternică dintre toate forţele ce va învinge toate lucrurile subtile şi va pătrunde în toate lucrurile solide“. Această forţă Telesma vine de la soare, şi acolo trebuie să o căutaţi. Atunci când contemplaţi soarele, cereţi-i să vă descopere această cheie care vă va da viaţa veşnică

Cap. 14 – Lucrarea spiritului asupra materiei – cupa Graalului

Cele două principii masculin şi feminin, care sunt cele două principii ale spiritului şi materiei, îşi au originea în înalt, în regiunile celeste. Dar aceste principii se manifestă şi acţionează în toate planurile, până în planul fizic, şi în toate domeniile planului fizic, fiindcă polaritatea se exprimă în toate domeniile. Atunci când lucraţi, voi înşişi sunteţi spiritul care acţionează asupra materiei, iar acest

lucru nu este valabil numai atunci când doriţi să fabricaţi un obiect sau să pregătiţi masa; activitatea spirituală este deopotrivă o lucrare a spiritului asupra materiei. „Dar asupra cărei materii?“ veţi replica... Aveţi răbdare, veţi înţelege imediat.

Imediat ce conştientizaţi necesitatea de a îndrepta anumite lucruri în voi înşivă şi vă decideţi să începeţi această lucrare, vă polarizaţi: existaţi voi şi materia asupra căreia doriţi să lucraţi. Lucrarea spirituală cere mai întâi cunoaşterea de sine, adică să ştii să distingi eul de non eu. Trebuie deci să ne îndepărtăm de ceea ce în mod obişnuit denumim eul nostru dar care în realitate nu ne reprezintă, ca să ne apropiem de ceea ce suntem noi cu adevărat: eul nostru divin. Dacă dorim să facem o lucrare, înseamnă că noi conştientizăm deja că nu ne identificăm realmente cu acel obiect asupra căruia dorim să lucrăm, şi separându-ne de acesta, ne polarizăm.

Polarizarea începe din momentul în care ne hotărâm să înfăptuim această lucrare. Ea se face în mod inconştient, dar pe măsură ce ne separăm de noi înşine, ea devine mai conştientă. Începem să observăm din ce în ce mai mult diferenţa dintre partea care face lucrarea, spiritul, şi cea care reprezintă obiectul, deci materia acestei lucrări. Ajungem chiar la concluzia că gândurile, sentimentele datorită cărora executăm această lucrare, nu sunt decât instrumente aflate în slujba noastră, înţelegem că adevăratul nostru eu se află dincolo de gânduri, de sentimente şi de fapte: el nu gândeşte, el nu simte, el nu acţionează, el se găseşte mereu dincolo, este lumină pură.

Dar îndepărtarea de sine nu înseamnă că trebuie să te părăseşti definitiv. Noi nu-l părăsim pe acest eu, faţă de care luăm o anumită distanţă, dimpotrivă, îl păstrăm la vedere, şi după ce ne-am înălţat până la Cer cu ajutorul gândului, coborâm ca să-l orientăm mai bine şi să-i afânăm materia. Şi din nou ne îndepărtăm, şi din nou ne apropiem. Ne înălţăm spre Cer şi după ce ne-am întărit, limpezit, iluminat, coborâm din nou ca să ne instalăm în aceste locuinţe care sunt corpul mental, corpul astral şi corpul fizic. Până în acest moment, nu ne-am instalat cu adevărat în corpul nostru aşa cum o cred anumiţi materialişti; dimpotrivă, îl tragem după noi, suntem cufundaţi în el, striviţi, sufocaţi uneori, dar nu ne-am instalat în el.

Spiritul nu se poate instala decât într-o locuinţă demnă de el. Aşteptând, spiritul (sau mai degrabă ceea ce credem că este spirit!) se

plimbă cu corpul, exact ca un bărbat şi o femeie cumsecade ce se plimbă braţ la braţ, împleticindu-se... Ce spectacol! Dar aceasta este exact situaţia fiinţei umane care nu a înţeles încă că trebuie să facă o lucrare asupra ei însăşi. Care este acea lucrare? Să elibereze principiul divin din ea pentru ca acesta să se poată ridica cât mai sus posibil, astfel ca la întoarcere să purifice, să ilumineze locuinţa ce îi aparţine.

închipuiţi- vă că primiţi un teren ce nu a fost niciodată cultivat: este acoperit de buruieni. Îl puteţi lăsa aşa cum este, necultivat, nelucrat. Dar îl puteţi de asemenea şi defrişa, lucra, însămânţa, uda, iar după o vreme el devine minunat: cereale, pomi fructiferi, legume, flori... Apropiindu-vă de el, l-aţi „spiritualizat41. Dar a trebuit mai întâi să vă îndepărtaţi ca să căutaţi unelte care să vă permită să lucraţi această bucată de pământ.

Iată încă un exemplu. Se poate întâmpla ca un tată de familie să nu-şi găsească în ţara sa de lucru pentru a-şi putea întreţine familia; atunci el pleacă în străinătate. Acolo, lucrează o vreme, şi atunci când se reîntoarce după ce a câştigat mulţi bani, este fericit că poate asigura viitorul soţiei şi copiilor săi. Dar a trebuie mai întâi să-i părăsească o vreme ca să poată apoi să le satisfacă nevoile. Acelaşi lucru se petrece cu discipolul care meditează, se roagă, cu diferenţa că nu este vorba despre luni şi ani, ci numai de câteva momente atunci când spiritul se îndepărtează de corpul fizic. Rămânând prea legat de corp, el nu poate face mare lucru pentru acesta, deci pleacă „în străinătate” ca să câştige bani... să spunem mai degrabă ca să primească lumină. La întoarcere, el readuce acea lumină corpului şi locuitorilor săi: el îi luminează, îi însufleţeşte, îi purifică, îi regenerează. Dacă vă simţiţi uneori lipsiţi de vlagă şi pierduţi, înseamnă că spiritul vostru nu mai este cu voi, el călătoreşte. Să nu vă îngrijoraţi, el va reveni, şi în acel moment vă veţi simţi din nou activi şi creativi.

Aceia care nu vor să plece în străinătate vor continua să-şi ducă cu ei în mod penibil corpul. Şi spunând „corpul“, eu înţeleg mai ales creierul care nu va fi niciodată pregătit să înţeleagă marile mistere ale naturii, nici să rezolve corect problemele vieţii. Trebuie deci să existe mereu această îndepărtare şi această apropiere. Această mişcare dublă este simbolizată de steaua lui Solomon: spiritul (triunghiul cu vârful în jos) coboară ca să se încarneze în materie, iar materia (triunghiul cu vârful în sus) trebuie să se afâneze, să se purifice, astfel ca să nu se mai opună vibraţiilor spiritului care lucrează asupra ei ca să o aducă la

prima ei puritate, la lumina originară. Alchimiştii au denumit aceste două procese „solve” şi „coagula41, adică a dizolva şi a coagula.

Pentru ca spiritul să coboare în noi, trebuie să ne consacrăm Cerului spunând: „Oh îngeri ai Cerului, arhangheli şi divinităţi, servitori ai Domnului Atotputernic şi ai Mamei Divine, luaţi-mă în posesia voastră cu tot ceea ce îmi aparţine, astfel ca împărăţia Domnului să se împlinească pe pământ şi Epoca de Aur printre oameni”. Atât timp cât nu sunteţi consacraţi

Cerului, nu sunteţi cu adevărat determinaţi, şi nu ştiţi măcar în slujba cui vă aflaţi. Atunci, nu sunteţi folositori nimănui, nici altora şi nici vouă înşivă.

în spaţiu se dă o luptă între forţele luminii şi cele ale întunericului, şi ca să contribuiţi la victoria luminii, trebuie să începeţi să reduceţi tot ceea ce este şi neclar şi întunecos în voi. Astfel veţi împlini programul pe care Iisus ni l-a dat în rugăciunea de duminică, Tatăl Nostru. „Sfinţească-se numele Tău” în intelectul nostru, „Vie împărăţia ta“ în inima noastră, „Facă-se voia Ta precum în Cer aşa şi pe pământ“, ceea ce înseamnă consecinţa primelor două activităţi.

Fiecare om este vizitat fie de spirite luminoase, fie de spirite întunecate, fiindcă şi unele şi altele îşi găsesc în el hrana. După direcţia ce o urmează şi idealul care îl însufleţeşte, el atrage entităţi celeste sau infernale. Este deci o întreagă lucrare pe care trebuie să o efectueze asupra proprie sale materii ca să atragă spiritele luminoase şi să devină receptaculul Divinităţii. Divinitatea nu coboară într-un vas murdar, ea nu poate coborî decât într-o cupă luminoasă, cristalină, aşa cum este cupa Graalului.

în lumina învăţământului nostru, ce cuprinde toate tradiţiile din trecutul cel mai îndepărtat, care ne dă cheile şi însufleţeşte toate simbolurile, această poveste a căutării Graalului ia o semnificaţie excepţională. După legendă, Graalul este o cupă prelucrată din smaraldul căzut de pe fruntea lui Lucifer atunci când acesta a fost aruncat în prăpastie. De această cupă Iisus s-a servit în seara Cinei şi în această cupă Iosif din Arimateea ar fi cules câteva picături din sângele lui Iisus după crucificarea sa. Iosif din Arimateea lăsă această cupă fiului său. Apoi, i s-a pierdut urma, şi de atunci oamenii au încercat s-o regăsească, dar în zadar.

Cupa de smarald este principiul feminin: culoarea verde este aceea a lui Venus, dar în toată puritatea sa. Este receptaculul, forma

materială ce culege şi protejează la sânul ei principiul masculin, spiritul, reprezentat aici de sângele care este de culoare roşie, culoarea lui Marte. În semnificaţia sa iniţiatică, cupa Graalului este imaginea ideală a corpului omului care a ştiut să lucreze asupra propriei materii, purificând-o, făcând-o nealterabilă, incoruptibilă, demnă de a primi cea mai preţioasă dintre chintesenţe: sângele lui Hristos, spiritul.

Deci, fiecare discipol al unei Şcoli Iniţiatice este un Parsifal care pleacă în căutarea Graalului. Dar în realitate, trebuie să plecăm în noi înşine în căutarea Graalului. Cupa Graalului este corpul nostru – şi înţeleg prin aceasta nu numai corpul nostru fizic, ci şi corpul nostru astral (sediul sentimentelor noastre) şi corpul nostru mintal (sediul gândurilor noastre). Fiindcă suntem vii, înseamnă că deja cupa noastră este receptaculul vieţii divine, al sângelui lui Hristos, al spiritului, dar este un receptacul imperfect. Câte strădanii nu mai sunt de făcut înainte a străluci ca Sfântul Graal şi a produce efectele sale minunate! După legendă, cavalerii erau aceia care plecau în căutarea Graalului, fiindcă virtuţile necesare pentru a realiza această lucrare interioară sunt acelea care îl caracterizează în general pe un cavaler: îndrăzneala, tenacitatea, loialitatea, fidelitatea, nobleţea caracterului. Iar învăţământul nostru ne oferă toate metodele ca să dezvoltăm aceste virtuţi.

Mulţi se tem să se angajeze pe calea spirituală, fiindcă au impresia că se aruncă în gol. Evident, este periculos să te arunci în gol, atât timp cât nu ţi-au crescut aripile. Dar acela care se aruncă în gol fiind însufleţit cu adevărat de dorinţa de a se pune în slujba spiritului, nu va cădea: aripile i se vor desface şi va zbura în spaţiu. Nu veţi fi feriţi de căderi rămânând în materie, dimpotrivă. Iar dacă unii şi-au spart capul alegând viaţa spirituală, înseamnă că această alegere nu a fost inspirată de mobile curate, dezinteresate şi adevărat spirituale. Încercaţi să întrezăriţi viitorul ce se deschide acum în faţa voastră. Atunci când aţi descoperit minunile vieţii spirituale, ele sunt mai preţioase decât banii, mai preţioase decât aurul. Veţi spune: „Da, dar într-o zi ne-aţi vorbit despre un secret pe care-l cunoaşteţi ca să obţineţi aur, deci aceasta vă interesează cu adevărat". Da, am spus-o, dar aţi uitat ce am mai adăugat. V-am spus că atunci când vreţi să obţineţi gradele cele mai înalte ale Iniţierii, trebuie să ajungeţi să nu vă mai folosiţi de cunoştinţele şi puterile voastre într-un scop material, ci numai într-unul spiritual (Măreţia unei fiinţe, adevărata sa putere, este

aceea de a nu folosi niciodată în scop personal puterile ce le posedă. Acela care se foloseşte de practicile magice ca să obţină iubirea, mărirea, banii, sau să se descotorosească de un duşman, comite de fapt acte de magie neagră. Adevărata magie, magia divină, constă în a dori să-ţi foloseşti toate capacităţile, toate cunoştinţele, pentru realizarea împărăţiei Domnului în sine şi în ceilalţi. Foarte puţini magi ajung la acest grad superior în care nu mai au interes pentru magia în sine, în care nu mai întreprind operaţii magice, în care încetează să mai comande spiritelor ca să-şi satisfacă câteva ambiţii personale, în care unicul ideal este acela de a lucra în lumină şi pentru lumină. Aceia care reuşesc sunt teurgii, adică fiinţe care practică magia divină, lucrarea lor fiind complet dezinteresată. Aceştia sunt binefăcătorii omenirii.). Am dorit să verific eficacitatea acestei metode pe care o cunoşteam: am făcut o încercare, şi după câteva zile am primit câteva mici monede de aur. Oh! Nu vă holbaţi aşa la mine, nu erau decât foarte puţine. Desigur, vreţi să ştiţi ce am făcut cu ele. Le-am dat. Vreţi să ştiţi cui? Ce curioşi sunteţi! Câtorva copii. Am magnetizat acele mici monede şi am dat-o pe fiecare dintre ele unui copil ca un talisman. Ce-aţi fi vrut să fac eu cu acele monede de aur? Am vrut numai să verific metoda. Am verificat-o, am văzut că merge şi mi-a fost de ajuns. Gândul meu se află în altă parte, lucrarea mea este în altă parte.

Cap. 15 – Uniunea dintre eu **şi** corpul fizic

Destinul unei fiinţe care vine să se încarneze pe pământ este în mare parte determinat de sexul ei, masculin sau feminin. De aceea, în toate ţările din lume, prima grijă a părinţilor la naşterea unui copil este aceea de a şti dacă este băiat sau fată, fiindcă după conformaţia sa fizică, fiinţa umană este predestinată unei anumite funcţii sau activităţi mai degrabă decât alteia. În chip fizic, afectiv, mental, nu ne aşteptăm ca bărbaţii să se manifeste ca femeile, şi invers. Şi unii şi ceilalţi au capacităţi, anumite calităţi de dezvoltat, fiindcă au roluri diferite de asumat.

La modul fizic, o fiinţă umană nu poate fi decât bărbat sau femeie, şi în general este imposibil să ne înşelăm în acest caz. Dar din punct de vedere psihic, lucrurile sunt mai complexe: în mod psihic, fiecare fiinţă umană posedă cele două principii şi nu putem deci să-l asimilăm pe bărbat cu principiul masculin iar pe femeie cu principiul

feminin. Iniţiaţii din trecut care au meditat asupra enigmelor naturii umane au tradus această idee prin figuri, prin imagini, prin mituri, în simbolismul chinezesc al yin-yang-ului, partea yin neagră, feminină, conţine un punct alb iar partea yang, albă, masculină conţine un punct negru, exprimând astfel faptul că masculinul conţine întotdeauna o parte feminină şi invers. Şi în mitologiile greacă şi latină regăsim reprezentări ale Afroditei (Venus) având barbă şi pe Zeus (Jupiter) cu o barbă şi cu sâni de femeie.

Bărbaţii şi femeile vii nu sunt principii abstracte, bărbaţii şi femeile vii sunt combinaţii ale masculinului şi femininului în proporţii inegale, şi chiar mai mult, de la o încarnare la alta, ei îşi pot schimba sexul fizic. Fiindcă Inteligenţa Cosmică a stabilit că, pentru a evolua, pentru a se perfecţiona, fiinţa umană trebuie să cunoască ambele stări, ambele condiţii, obţinând astfel pe deplin calităţile fiecărui principiu. Se poate întâmpla ca o femeie să fie în realitate un bărbat ascuns într-o formă feminină, şi nu veţi găsi în ea principiul feminin pe care îl căutaţi. De ce această fiinţă are o formă feminină în timp ce temperamentul ei este acela al unui bărbat? Pentru a învăţa să îndulcească acest principiu masculin care a făcut din ea, în trecut, o fiinţă dură şi dominatoare. Sub această aparenţă feminină, ea este obligată să lucreze asupra calităţilor principiului feminin. La fel, aşa cum există femei care sunt în sinea lor bărbaţi, există şi bărbaţi care sunt în sinea lor femei: ei se simt foarte prost în trupul lor de bărbat.

Majoritatea oamenilor au ambele principii aproape egal dezvoltate şi se adaptează indiferent de corpul în care se află, acela de femeie sau de bărbat. Dar alţii nu reuşesc, şi acest lucru poate explica multe cazuri de homosexualitate. Unele fiinţe găsesc principiul complementar de care au nevoie la persoane de acelaşi sex. Fiindcă într-o manieră generală, nu forma exterioară este aceea care contează, ci senzaţia pe care o trăieşti în prezenţa acestei forme. Eşti atras de o fiinţă – bărbat sau femeie – la care găseşti principiul complementar, psihic şi spiritual.

Un spirit, un. suflet se leagă de un corp pentru o viaţă. În momentul morţii intervine separarea, şi mai târziu, în încarnarea următoare, se va face o altă uniune. Eul omenesc nu este nici bărbat, nici femeie, el devine unul sau celălalt încarnându-se pe pământ în funcţie de cum este polarizat pozitiv sau negativ. Dacă este polarizat pozitiv, el se încarnează în general sub o aparenţă feminină pentru a

poseda ambele principii; şi invers, dacă este polarizat negativ, el ia corpul unui bărbat. Vă veţi întreba: „Dar de ce depinde această polarizare a eului omenesc?“ De stadiul de evoluţie în care se află şi de lucrarea ce trebuie să o ducă la îndeplinire pentru a se perfecţiona.

Încarnarea pe pământ este deja, într-un anume fel, o formă de căsătorie. Putem spune că prima căsătorie pe care o face o fiinţă umană este aceea a eului său cu corpul fizic, iar această căsătorie cere fidelitate.

Cap. 16 – Taina împărtăşaniei

Unii dintre voi se vor gândi fără îndoială că dau o importanţă excesivă problemei celor două principii masculin şi feminin. O fac pur şi simplu pentru că nu au ştiut să interpreteze anumite pasaje din Evanghelii.

Recitiţi în Evanghelia după Ioan povestea vizitei pe care Nicodim i-a făcut-o lui Iisus. Nicodim era un medic din Israel, şi de frica ca să nu se compromită pe lângă membrii Sanhedrinului, a venit să îl întâlnească pe Iisus noaptea. El îl întrebă, iar Iisus i-a făcut această revelaţie ce nu-şi va epuiza niciodată bogăţia simbolică: „Adevărat, adevărat zic ţie: De nu se va naşte cineva din apă şi din Duh, nu va putea să intre în împărăţia lui Dumnezeu”. Or, ce reprezintă apa, dacă nu principiul feminin? Iar ce este spiritul, dacă nu principiul masculin, focul? (A se vedea în „Revelaţiile focului şi apei“ (Col. Izvor 232) capitolul I: „Apa şi focul, principii ale creaţiei”.

Dar la fel de importante pentru înţelegerea celor două principii sunt cuvintele pe care Iisus le-a pronunţat cu ocazia ultimei cine alături de discipolii săi. În timp ce mânca, Iisus a luat pâinea, a binecuvântat-o, a rupt o bucată şi a dat-o discipolilor săi spunând: „Luaţi, mâncaţi, acesta este Trupul meu”. Apoi a luat un pahar de vin, l-a binecuvântat şi l-a dat spunând: „Beţi dintru acesta toţi că este sângele meu. Aceasta să faceţi spre pomenirea mea”. Aceste gesturi şi cuvinte ale lui Iisus sunt repetate de preot în timpul unei slujbe, în momentul împărtăşaniei. Nu vom putea înţelege ce reprezintă cu adevărat o slujbă religioasă dacă nu vom înţelege că este o ceremonie magică în care împărtăşania este momentul cel mai semnificativ. Pâinea şi vinul reprezintă cele două principii veşnice, masculin şi feminin, pe care s-a bazat întreaga creaţie.

Atunci, de ce în religia catolică credincioşii nu îşi fac comuniunea decât cu pâine, cu anafura, trupul lui Hristos, care reprezintă principiul masculin? Vinul, sângele lui Hristos, principiul feminin este rezervat numai preoţilor. Credincioşii sunt hrăniţi numai cu un singur principiu, principiul masculin; principiul feminin lipseşte.

Pentru mine totul este sacru şi nu doresc să mă amestec în problemele Bisericii Catolice; dar poate că într-o bună zi ea îşi va da seama că există ceva ce nu este complet. Nu cunosc motivele pentru care ea a hotărât astfel; poate aceste motive sunt valabile, eu nu ştiu, şi nu este treaba mea. Dar adevărata împărtăşanie presupune existenţa ambelor principii, iar suprimarea unuia dintre ele produce un dezechilibru.

Veţi spune că acest lucru nu este atât de important: împărtăşania este un act simbolic, iar anafura pe care preotul o pune în acea cupă care este anaforniţa poate foarte bine reprezenta în acelaşi timp şi trupul şi sângele lui Hristos. Nu, dimpotrivă, într-un act simbolic trebuie luate în consideraţie toate aspectele astfel ca să îi aprofundaţi sensul. Nu este important faptul că acei credincioşi înghit anafura sau mănâncă o bucată de pâine, şi beau o înghiţitură de vin, fiindcă ei nu vor fi nici mai mult nici mai puţin sănătoşi. Important este ca ei să înţeleagă simbolul, iar dacă simbolul este mutilat în reprezentarea sa, percepţia lor va fi şi ea la fel.

Absenţa principiului feminin în împărtăşanie este grea în consecinţe. Biserica Catolică a amputat religia de ceva esenţial pentru înţelegerea marilor mistere ale vieţii. Viaţa nu se poate naşte dintr-un singur principiu, ea se naşte din fuziunea celor două principii masculin şi feminin. Ne putem închipui o nuntă la care să fie prezent numai mirele? Iar persoana care ar veni să explice: „Mireasa a rămas acasă, dar nu este grav, vom face totuşi ceremonia“, va fi mai degrabă prost primită. Nicăieri nu s-a văzut aşa ceva; chiar şi în ţările în care există obiceiul de a ţine pe femei închise, departe de priviri, mireasa este prezentă la căsătorie. Faţa îi este poate acoperită cu un voal, dar ea este prezentă. La ceremonie, atât bărbatul cât şi femeia sunt prezenţi fiindcă reprezintă cele două principii datorită cărora viaţa continuă să se perpetueze.

Împărtăşania şi căsătoria sunt două taine care celebrează uniunea celor două principii masculin şi feminin datorită cărora viaţa se perpetuează din înalt până la baza creaţiei. Diferenţa constă în

faptul că această căsătorie priveşte mai mult planul fizic, viaţa socială, în vreme ce împărtăşania se referă la planul spiritual şi la viaţa interioară. Dar simbolul este acelaşi şi îl regăsim la începutul şi la sfârşitul misiunii lui Iisus. După Evanghelia lui Ioan, Iisus a făcut primele minuni în Caana Galileii unde a fost invitat la o nuntă: a schimbat apa în vin. Ca să asiste la nuntă şi să facă acolo primele sale minuni, însemna că Iisus vedea în această ceremonie cu totul altceva decât ceea ce văd oamenii obişnuiţi. Iar taina împărtăşaniei a fost ultima faptă ce a săvârşit-o înaintea morţii sale. Cum să nu observăm atunci că învăţământul lui Iisus se bazează pe cunoaşterea acestor două principii?

Cap. 17 – Mitul androginului

În dialogul intitulat Banchetul, Platon se referă la mitul androginului primitiv. În timpuri imemoriale, pe pământ au trăit creaturi umane care erau deopotrivă bărbaţi şi femei: ele erau de formă sferică şi posedau două chipuri, patru braţe, patru picioare, două organe genitale etc. Aceste fiinţe posedau o vigoare excepţională, şi fiind conştiente de puterea lor, au început să-i atace pe zei. Foarte îngrijoraţi, aceştia au căutat o modalitate să le slăbească, iar Zeus a fost acela care a găsit soluţia: ele vor fi tăiate în două! Ceea ce s-a şi întâmplat. Şi iată de ce, de atunci, aceste două jumătăţi separate ale aceleiaşi fiinţe n-au încetat să rătăcească prin lume căutându-se una pe cealaltă pentru a se uni şi a-şi regăsi astfel integritatea lor primară.

Această idee a androginului primitiv, fiinţa perfectă care posedă dubla natură masculină şi feminină, se regăseşte într-un fel sau altul în majoritatea marilor tradiţii religioase şi filosofice. Chiar şi în cartea Facerea o putem întâlni fiindcă anumiţi cabalişti au interpretat episodul în care Dumnezeu o scoale pe Eva din coasta lui Adam ca o menţionare a separaţiei sexelor. Şi alchimiştii văd în lumea minerală această polaritate a masculinului şi femininului pe care o exprimă prin simbolul lui Rebis, cuvânt ce înseamnă: lucru dublu. Rebis este o figură în formă de ou (care este un simbol al întregului) în interiorul căruia este reprezentat un corp cu două capete: un cap de bărbat deasupra căruia se află soarele (principiul masculin), şi un cap de femeie deasupra căruia se află luna (principiul feminin). Toate aceste tradiţii reiau ideea conform căreia creaţia este rezultatul polarizării unităţii. Fiecare creatură nu este decât o jumătate dintr-un întreg, ea se simte

deci în permanenţă incompletă şi nu poate trăi în linişte decât în clipa în care îşi va găsi partea complementară.

Întreaga aventură umană nu este deci decât căutarea unei jumătăţi pierdute. Peste tot observăm numai bărbaţi şi femei care se caută. Ei nu ştiu nici măcar de ce o fac, dar se caută, este un fapt instinctiv, o voce le spune că astfel îşi vor regăsi integritatea lor primordială. Din când în când, pentru câteva minute, câteva secunde, ei gustă ceva ca o fericire de nedescris, ca o dilatare misterioasă, dar aceasta nu este de durată, şi apar fatalmente decepţiile, necazurile. Dar cum nu-şi pierd niciodată speranţa, ei continuă să caute schimbând subiectul... sau obiectul!

De ce se întâmplă toate acestea? De ce? De ce fiinţa umană nu ajunge să realizeze aspiraţiile sale cele mai profunde? Fiindcă această uniune nu trebuie să se facă mai întâi în planul fizic. Planul fizic nu trebuie să fie decât sfârşitul unei lucrări ce a fost în prealabil împlinită în planurile psihic şi spiritual. Altminteri, nu vom găsi, în cel mai fericit caz, decât plăceri şi stări de fericire trecătoare. Dacă unii, foarte puţini la număr, au ajuns să realizeze în chip durabil această unitate fuzionându-se în planul fizic, înseamnă că au făcut în prealabil o întreagă lucrare interioară. Fiecare fiinţă umană trebuie să caute să unească cele două principii mai întâi în ea însăşi, lată filosofia androginului, aceasta fiind cea mai înaltă filosofie care există.

În mitul povestit de Platon, există un detaliu ce este deosebit de semnificativ: ca să slăbească acele creaturi care ameninţau puterea zeilor, Zeus s-a hotărât să le taie în două. Ideea ce reiese din acest fapt este clară: puterea fiinţei umane constă în posesia celor două principii. Tocmai această posesie a celor două principii masculin şi feminin o face să fie asemănătoare zeilor.

De fapt, chiar şi în starea de mutilare în care se află, fiinţa umană posedă în mod fizic cele două principii. Da, în gura sa: limba este un principiu masculin, iar cele două buze sunt un principiu feminin, ele având un copil: cuvântul. De aceea, singura putere adevărată a fiinţei umane se găseşte în cuvânt. Priviţi: printr-un singur cuvânt, ea poate obţine tot atâtea rezultate ca prin orice alt mijloc material. Ea poate construi şi distruge, poate aduna şi separa, poate restabili pacea sau declanşa un război, poate vindeca sau îmbolnăvi. Atunci când androginul primitiv s-a divizat, putem spune că, în mod simbolic, femeia şi-a păstrat buzele, principiul feminin, iar bărbatul

limba, principiul masculin. De aceea, pentru a putea regăsi acum puterea lor originală, ei se caută pentru a se uni. Da, aici se găseşte originea îndepărtată a acestui impuls care face ca bărbaţii şi femeile să se caute.

Chiar dacă observăm că această căutare ia adesea forma plăcerii, a distracţiei, sensul ei profund este acela de a regăsi unitatea Verbului, unitatea principiului creator care este masculin şi feminin. În partea superioară a corpului lor bărbaţii şi femeile au păstrat aceste două principii: în gură, limba şi cel două buze se află împreună. Deci, chiar dacă un bărbat singur sau o femeie singură nu pot zămisli un copil, prin cuvânt, fiecare, separat, este un creator datorită celor două principii ce există în gură.

Toate Evangheliile nu sunt decât ilustrarea acestei idei. Datorită atotputerniciei Verbului Iisus a făcut minuni. El îi spune slăbănogului: „Scoală-te, ia-ţi patul tău şi umblă! Atunci când îl învie pe Lazăr, el merge la mormântul acestuia şi strigă cu glas mare: „Lazăre, vino afară!“ Atunci când învie pe fata lui Iair, el o ia de mână şi spune: „Copilo, scoală-te!“ Atunci când îl vindecă pe omul cu duh necurat, el ordonă demonului: „Taci şi ieşi din el!” Atunci când vindecă un lepros, el spune: „Voiesc, curăţeşte-te!” Atunci când potoleşte furtuna, el porunceşte mării: „Taci! încetează!”

Eu v-am explicat adesea că felul în care corpul nostru este zămislit conţine o întreagă învăţătură. Despre problema celor două principii corpul nostru ne învaţă că numai jos în planul fizic acestea s-au separat: o fiinţă umană nu poate fi decât bărbat său femeie din punct de vedere fizic, hermafrodiţii fiind cazuri extrem de rare. Dar în înalt, în planul divin, cele două principii sunt reunite aşa cum sunt reunite în gură, şi de aceea, în înalt, fiinţa umană este o creatoare, este liberă, trăieşte în împlinire. Greutăţile provin din faptul că, atunci când coboară ca să se încarneze, fiinţele, atât de obsedate de aparenţa lor exterioară de bărbat sau femeie, uită că în înalt, în planul divin, ei sunt amândouă. Iar sarcina Iniţiatului este aceea de a le reaminti acest lucru.

Când mă refer la „înalt”, trebuie să înţelegeţi că acest „înalt” nu este situat la ani lumină, înaltul se află deopotrivă în noi, partea superioară din noi înşine. O femeie trebuie să ştie că principiul masculin se află în ea, o aşteaptă, şi se va arăta la capătul căutării ei spirituale aducându-i forţa, cunoaşterea, înţelepciunea. Şi pe bărbat îl

aşteaptă principiul feminin în înalt, în el însuşi, ca să îi dea adevărata frumuseţe, iubirea, viaţa divină în plenitudinea ei.

Adevărata Iniţiere este un proces interior la sfârşitul căruia o fiinţă umană este capabilă să fuzioneze cu partea complementară a fiinţei sale. De aceea ea nu se simte niciodată privată, niciodată singură. Contactele trupeşti nu sunt acelea care fac ca un bărbat sau o femeie să se simtă mai puţin singuri. Mulţi vă vor confirma! Ei şi-au înmulţit întâlnirile şi experienţele, dar în interiorul lor există mereu singurătatea, deşertul. Da, fiindcă anumite întâlniri trebuie să aibă loc mai întâi în sine, în planul psihic, în planul spiritual. Jos nu găsim decât ceea ce am realizat mai întâi în înalt. În exteriorul nostru nu găsim decât ceea ce am realizat deja în sinea noastră.

Ceea ce este extraordinarul cazul oamenilor este faptul că, în domeniul iubirii şi al sexualităţii, ei manifestă mereu tendinţa de a interpreta greşit ceea ce li s-a spus pentru a-i ajuta. Imediat ce li se spune că păstrând aceleaşi puncte de vedere, aceleaşi vechi atitudini, nu vor regăsi niciodată ceea ce caută, ei îşi închipuie că sunt împiedicaţi să iubească şi să fie fericiţi. Şi totuşi, experienţa lor le-a arătat de zeci de ori că aceste puncte de vedere şi aceste atitudini nu le aduc decât eşecuri şi decepţii, dar nu iau în seamă toate acestea, ei doresc mereu să înceapă exact în acelaşi mod! După părerea lor, nu este vorba despre o înţelegere greşită a iubirii, nu, ci pur şi simplu de faptul că nu au întâlnit încă sufletul pereche. Fericirea constituie pentru ei o întâlnire. Atunci, ei caută acest suflet pereche, îşi consultă horoscopul, merg la clarvăzători ca să ştie dacă această întâlnire va avea loc în curând. Sau aşteaptă ca Maestrul lor să le prezinte persoana pe care providenţa le-a destinat-o.

Din nefericire, lucrurile nu stau aşa, fiindcă sufletul pereche este înainte de toate o noţiune de ordin spiritual. Sufletele pereche se atrag ca iubirea cu înţelepciunea, ele sunt sufletul şi spiritul care se caută ca să fuzioneze. În semnificaţia lor iniţiatică, sufletele pereche sunt o repetiţie a celor două principii veşnice, masculin şi feminin, înţelegeţi bine toate acestea: sufletul pereche nu este un bărbat sau o femeie pe care îi întâlniţi din întâmplare pe stradă, şi de care vă îndrăgostiţi la prima vedere. Întâlnirea sufletului pereche este mai întâi un proces psihic ce face, aşa cum v-am spus, ca partea superioară din voi înşivă să-şi atragă partea sa complementară. Şi trebuie să fi lucrat multă vreme ca să te identifici cu partea superioară. O femeie obişnuită nu

poate atrage un arhanghel, iar un bărbat obişnuit nu poate atrage pe regina Cerului. Dar aceia care se vor strădui ca să se arate demni de jumătatea lor divină, o vor atrage. O legătură se va stabili cu ea, fiindcă ea locuieşte în ei. Iar aceia care au ajuns să-şi găsească astfel sufletul pereche iubesc toate femeile şi toţi bărbaţii de pe pământ, îi iubesc în chip spiritual din cauza sufletului pereche care i-a satisfăcut deja din plin.

Dacă doriţi să vă găsiţi sufletul pereche, să nu începeţi să îl căutaţi în exterior, ci lucraţi cu lumina, şi el va veni, atras de acea licărire pe care o vede că străluceşte în voi. Nu ştiţi unde se află sufletul vostru pereche? El ştie el însă unde vă găsiţi voi. Nu-l căutaţi, fiindcă dacă îl veţi căuta, veţi risca să vă înșelaţi. Este suficient să-l aşteptaţi în interiorul vostru: el va veni.

Adevărata uniune nu se poate face decât în interior cu principiul divin care se găseşte în fiinţa voastră. Atunci când ajungeţi să aprindeţi scânteia, veţi simţi dintr-odată întreaga voastră fiinţă vibrând la unison cu imensitatea, topită în uni vers, şi întreaga voastră existenţă se va transforma. Esenţialul constă în a trăi cel puţin o dată experienţa unei asemenea fuziuni. Va fi asemenea unei picături de lumină ce va continua să trăiască în voi. V-aţi regăsit şi trebuie să continuaţi să menţineţi această uniune până când veţi ajunge să ştiţi tot, să obţineţi toate puterile. În acel moment va începe adevărata lucrare. Aţi trecut pe malul celălalt, sunteţi pe calea perfecţiunii, dar mai aveţi încă un întreg drum de parcurs. Aţi captat o picătură de lumină, şi datorită acesteia puteţi deja să beţi, să vă bucuraţi. Dar nu posedaţi încă oceanul, deci trebuie să continuaţi până vă veţi identifica cu oceanul luminii divine. În acel moment vă veţi regăsi cu adevărat.

Atunci când v-aţi găsit principiul complementar, aveţi senzaţia că întâlniţi acest principiu peste tot, la toate fiinţele, şi în întreaga natură. Nu veţi mai simţi acea lipsă care vă obligă mereu să căutaţi cu ce să o satisfaceţi, veţi simţi că toate întâlnirile ce le aveţi contribuie să vă îmbogăţească. Atunci când aţi realizat împlinirea în fiinţa voastră, vedeţi celălalt principiu în toate creaturile, sunt satisfăcuţi pe deplin prin ceilalţi. Sunt lucruri inexplicabile şi inexprimabile. Numai acela care le-a realizat le poate înţelege. Dar câtă cale este până aici! Să suferi mereu, să fii decepţionat, să cauţi mereu fără să găseşti. Ne spunem: „Iată-l! A venit”, apoi, după o vreme, ne dăm seama că nu pe el îl aşteptam. Poate că este altcineva?... Şi vom continua până când vom

descoperi că nu-l vom putea găsi decât în sinea noastră. Şi atunci când l-am găsit în sine, îl vom găsi peste tot în afară.

Înţelegeţi-mă bine. Eu nu condamn şi nu sfătuiesc pe nimeni să evite contactul fizic. Eu vă explic numai că, dacă vreţi cu adevărat să aflaţi împlinirea în planul fizic, va trebui să realizaţi uniunea celor două principii mai întâi în voi înşivă. Iar dacă, într-un cuplu, fiecare este conştient de această lucrare de îndeplinit, ei vor deveni unul pentru celălalt nişte preţioşi colaboratori. Prin atitudinea lor, prin gândurile lor, ei se vor ajuta mutual să descopere principiul complementar ce se află în sinea lor, şi în această unitate reconstituită, vor trăi senzaţia de a regăsi Paradisul pierdut. Evangheliile relatează despre o întâlnire pe care Iisus a avut-o cu unii saduchei care au venit să-l întrebe despre învierea morţilor. Iisus le spune: „Căci ia înviere, nici nu se însoară, nici nu se mărită, ci sunt ca îngerii lui Dumnezeu în cer". Mulţi au concluzionat că Iisus vroia să spună că îngerii erau asexuaţi şi că în lumea cealaltă, nu mai există nici bărbaţi, nici femei, ci numai spirite la rândul lor asexuate. Iată o interpretare greşită. Ca să înţelegeţi acest răspuns al lui Iisus, trebuie să posedaţi câteva noţiuni exacte pe care vi le voi da imediat.

Atunci când vorbim despre spirite, vorbim despre fiinţe care nu sunt încarnate, dar aceasta nu ne oferă nicio idee despre sex. Fiindcă spiritele nu au corp fizic, ele nu pot avea sex în sensul în care există la oameni; dar ele nu sunt nici cu adevărat asexuate, fiindcă sunt polarizate. În toate regiunile universului, până la tronul Domnului, polarizarea există, fiindcă în afara polarizării nu există manifestare. Manifestarea subînţelege polarizarea, iar polarizarea subînţelege manifestarea. Suprimaţi polarizarea, şi manifestarea nu va mai exista, totul va reintra în haosul primordial care era o stare de nediferenţiere.

Spiritele sunt deci polarizate în masculin şi feminin, şi între ele există legături, schimburi, despre care voi nici nu vă puteţi închipui. Ele nu se leagă prin legătura căsătoriei ca aici, pe pământ, dar fac fără încetare schimburi de iubire, iar din aceste schimburi ţâşneşte viaţa bogată şi îmbelşugată ce se propagă în întreg universul. Faptul că ele sunt libere şi că nu au nici soţ, nici soţie, nu înseamnă că nu fac niciun schimb. Dimpotrivă, aşa cum razele soarelui pătrund întreaga creaţie, ele se întrepătrund cu raze pure din iubirea lor şi se găsesc mereu în frumuseţe şi în bucurie.

Ascultaţi-mă, nu este aşa de greu de înţeles. Dacă ştiţi cum să vă

observaţi, veţi constata că o mare parte din viaţa voastră afectivă este constituită deopotrivă din asemenea schimburi. Plecaţi dimineaţa de acasă şi întâlniţi bărbaţi şi femei pentru care nutriţi sentimente de prietenie, de simpatie sau de admiraţie. Îi salutaţi, ei vă răspund la salut şi sunteţi fericiţi. Aceste schimburi se fac prin intermediul inimii voastre, al intelectului vostru, ale sufletului şi spiritului vostru. Şi chiar dacă nu întâlniţi fizic bărbaţi şi femei care vă inspiră aceste sentimente de iubire sau de admiraţie, îi puteţi asculta la radio sau vedea la televizor. Citiţi de asemenea cărţi, ascultaţi muzică, contemplaţi opere de artă ce vă încântă. Oare aceste nu sunt schimburi ce le faceţi cu creaturi? Prin capodoperele lor, artiştii vă dau ceva iar voi, prin admiraţia voastră, prin iubirea voastră, le răspundeţi cu ceva. Veţi spune: „Dar mulţi au murit deja!” în mod fizic da, dar sufletul şi spiritul lor care au creat capodopere sunt nemuritoare şi continuă să vă alimenteze sufletul şi spiritul vostru.

Ei bine, iată ce simplu este, spiritele lumii invizibile fac asemenea schimburi, ele se întâlnesc în spaţiu, se salută şi îşi continuă drumul. Nu înseamnă că dacă nu posedăm un corp fizic nu putem face schimburi. Şi voi faceţi la rândul vostru cu creaturile din jur mii de schimburi care nu sunt fizice. Nu îmbrăţişaţi pe toată lumea!... Nu sunteţi într-un pat cu întreaga lume!... Dar au loc fără încetare întâlniri care vă hrănesc, vă fac fericiţi.

Iubirea aşa cum o înţeleg cei mai mulţi oameni reprezintă cu adevărat o sclavie. Această iubire este limitată, posesivă, geloasă, crudă, nu există cuvinte pentru a-i exprima toate imperfecţiunile. Veţi spune. „Dar avem un corp, nu ne putem manifesta ca îngerii”. Trebuie să ştiţi că, în realitate, nu corpul vostru este acela care se opune cel mai mult manifestărilor spirituale ale iubirii, ci lumea voastră psihică, prost stăpânită: dorinţa de a poseda, de a vă impune, gelozia, capriciile, calculele, răzbunările... Faptul că aveţi un corp nu vă împiedică deloc să vă apropiaţi de această concepţie spirituală a iubirii, fiindcă sufletul şi spiritul din noi sunt la fel de reale ca şi corpul nostru fizic.

Sufletul nostru există, spiritul nostru există, şi ele pot face schimburi cu toate celelalte suflete şi spirite din univers. Într-o bună zi, atunci când vor obosi să mai sufere, oamenii vor fi obligaţi să schimbe multe lucruri în concepţia lor despre iubire. Veţi spune: „Dar ne predicaţi iubirea liberă!” Niciodată, eu vă vorbesc despre o iubire care face fiinţele libere, nu vă vorbesc despre libertinajul care, dimpotrivă,

le face sclave. Depinde numai de voi ca să găsiţi acum această iubire ce vă va face liberi.

Cap. 18 – Fuziunea cu sufletul universal şi cu spiritul cosmic

Ce este Dumnezeu? Câţi filosofi, teologi, mistici au încercat să ofere un răspuns acestei întrebări! Niciunul nu a reuşit cu adevărat, fiindcă Dumnezeu nu poate fi explicat cu ajutorul cuvintelor. Nu vom putea şti ce este Dumnezeu decât în ziua în care vom ajunge să fuzionăm cu El; dar vom şti numai pentru noi înşine, nu vom putea explica.

Eu v-am explicat deja cum această entitate pe care o numim Dumnezeu este deopotrivă masculină şi feminină. Atunci când vorbim despre Spiritul Cosmic şi despre Sufletul Universal, vorbim despre Dumnezeu ca despre o entitate unică polarizată. Ne putem apropia totuşi de această entitate inexprimabilă, de neconceput. Prin meditaţie, prin rugăciune, spiritul nostru intră în contact cu Sufletul Universal şi sufletul nostru cu Spiritul Cosmic. În acest fel se face fuziunea completă.

Subiectul cel mai des tratat în arta sacră creştină este desigur acela al Fecioarei cu Pruncul. În general, vedem numai reprezentarea unei mame, Maria, alături de fiul ei Iisus, şi suntem înduioşaţi. Dar un Iniţiat observă ceva în plus în aceste tablouri, el vede acest dublu principiu masculin şi feminin; el vede pe Mama Divină purtând Spiritul Cosmic, şi ştie că atinge în acest caz latura cea mai misterioasă a religiei pe care cabaliştii au exprimat-o prin schema lui Iod în He 3. Evident, nu există nicio comparaţie între sufletul şi spiritul omului şi Sufletul şi Spiritul Cosmice, dar ele sunt identice în esenţa lor. De aceea sufletul şi spiritul nostru au nevoie să fuzioneze cu aceste entităţi divine: Dumnezeul masculin şi Dumnezeul feminin. Sufletul nostru care se înalţă se alătură Spiritului Cosmic, iar spiritul nostru se alătură Sufletului Universal. Astfel se realizează schimburile între cele două entităţi spirituale ale noastre şi entităţile divine: latura masculină din noi înşine se uneşte cu latura feminină a Domnului, iar latura feminină din noi înşine se uneşte cu latura masculină a Domnului. Dar câtă muncă este necesară înainte de a ajunge la această fuziune!

Iniţiaţii, marii mistici, sunt fiinţe care nu numai că au înţeles această realitate, dar au consacrat totul pentru a o trăi, şi trăiesc

plăceri nelimitate. Altfel, ce aţi crede? Că ei erau nişte bieţi nefericiţi care, nu se ştie de ce – fără îndoială pentru că aveau mintea puţin bolnavă!— au abandonat toate plăcerile pământului pentru a trăi în singurătate, în privaţiuni, în ariditate... În deşert, nu! Ei bine, nu, ei mergeau să întâlnească cele mai mari bogăţii, cea mai mare împlinire. Toate religiile ne învaţă că trebuie să te rogi lui Dumnezeu, să Il adori, dar de ce? Aceste precepte sunt fondate pe legi privind legăturile care există între ora şi Dumnezeu, între sufletul şi spiritul omului şi Sufletul şi Spiritul Cosmice. Eu nu vă pot revela totul, pentru că sunt cele mai mari mistere ale Ştiinţei Iniţiatice, dar vă pot orienta cel puţin pe drumul cel bun.

Sufletul şi spiritul nu sunt noţiuni inventate de minţi neclare, ele sunt realităţi ce corespund unor realităţi cosmice. Oricare ar fi numele care li s-ar da, omul posedă o părticică din aceste două principii creatoare. Corpul său se aseamănă cu universul creat, iar sufletul şi spiritul său, pe care nu le vedem, sunt reflectări ale celor două mari principii masculin şi feminin, Sufletul universal şi Spiritul Cosmic. Veţi spune: „Dar de ce suntem atunci atât de limitaţi în planul fizic?“ Pentru că în încarnările anterioare nu aţi acordat suficientă atenţie sufletului şi spiritului vostru. Aţi acordat mai multă atenţie intelectului şi inimii voastre, intelect şi inimă ce reprezintă aspectul inferior al sufletului şi al spiritului şi care, nefiind luminate de ele, v-au inspirat calcule interesate, dorinţe egoiste. Or, intelectul şi inima modelează la rândul lor corpul fizic, fiindcă planul fizic este întotdeauna modelat de forţele planurilor ce se găsesc imediat deasupra sa, adică forţele planului astral (inima) şi ale planului mental (intelectul). Prima lucrare a spiritualistului este deci aceea de a purifica, de a lumina şi de a înnobila inima şi intelectului său cu ajutorul puterilor sufletului şi spiritului.

Tot ceea ce există în planul fizic a fost creat mai întâi în înalt, în planul divin, de către Spiritul Cosmic şi Sufletul Universal. Fuziunea lor, schimburile lor umplu spaţiul constelaţiilor, al nebuloaselor, al galaxiilor şi al creaturilor care populează aceste galaxii. Şi noi suntem creaţia lor, şi, la fel ca ele, noi putem crea. Da, şi noi putem crea la fel ca Dumnezeu, dar atunci când vom fi conştienţi, când vom fi eliberaţi, când principiul masculin şi principiul feminin din noi înşine vor dobândi plenitudinea mijloacelor lor. Şi pentru aceasta, trebuie să ne unim cu Dumnezeu. Rugăciunea, meditaţia, contemplarea sunt

singurele metode pe care le avem pentru a ajunge să înţelegem toate misterele divine şi să devenim creatori. În dorinţa de a ne înălţa pentru a pătrunde în Sufletul Universal, noi fertilizăm această lumină ce este materia creaţiei prin spiritul nostru. Iar sufletul nostru, primeşte în schimb germenii Spiritului Cosmic şi aduce pe lume copii divini: iluminări, bucurii, fapte de nobleţe.

Atunci când ne rugăm, când medităm, sufletul nostru este atras de Spiritul Universal iar spiritul nostru este atras de Sufletul Universal; iar când ele se întâlnesc, suntem împliniţi. Această întâlnire dă un sens rugăciunilor şi meditaţiilor noastre. Altfel, de ce să ne mai rugăm? A te ruga este altceva decât a adresa tot felul de cereri Domnului: „Am nevoie de asta, vreau acel lucru... “ Rugăciunea ne dă posibilităţi de a descoperi adevăratele dimensiuni ale fiinţei noastre. Sensul rugăciunii este tocmai această întâlnire a ceva din noi cu ceva asemănător din univers. Există aici o încrucişare: întâlnirea a două entităţi polarizate. Această încrucişare reprezintă cel mai mare secret al religiei: sufletul uman care caută Spiritul Divin şi spiritul uman care caută Sufletul Universal. Sufletul nostru este fertilizat de Spiritul Cosmic iar spiritul nostru fertilizează Sufletul Universal. Dumnezeu este androgin, iar fiinţa umană în sufletul şi în spiritul ei este tot androgină.

Dacă bărbaţii şi femeile ar fi fost suficient de evoluaţi ca să realizeze în iubirea lor această întâlnire a sufletelor şi a spiritelor, iubirea lor ar fi reprezentat pentru ei o sursă inepuizabilă de bogăţii şi bucurii. Din nefericire, trupurile sunt acelea care se întâlnesc cel mai des, şi urmează astfel numai neînţelegeri şi decepţii. De aceea, aşteptând să ajungeţi la acel grad de evoluţie în care veţi fi capabili să vă oferiţi această împlinire unii altora, încercaţi cel puţin să o căutaţi în înalt legându-vă de Sufletul şi Spiritul Cosmice.

Aceia care ajung să atingă regiunile luminii şi ale iubirii divine primesc curenţi de particule foarte pure şi foarte puternice ce pătrund până în profunzimile fiinţei lor şi hrănesc toate celulele corpului lor. Dar ai nevoie de o lungă pregătire pentru a primi această lumină, fiindcă este un curent de o putere nemaiauzită, iar dacă drumul nu este liber, dacă întâlneşte impurităţi, arde totul în calea sa. Este un incendiu îngrozitor care poate produce cele mai rele perturbaţii în organismul psihic şi chiar în cel fizic: o senzualitate nestăvilită, dereglări mentale, ca şi tulburări fiziologice ale inimii şi creierului.

Da, trebuie să ştiţi, aceste exerciţii cer o adevărată pregătire. Nu

este de ajuns să doreşti să întâlneşti Spiritul Cosmic şi Sufletul Universal pentru a reuşi. Trebuie să începeţi prin a face o lucrare de purificare. Eu v-am spus-o deja de sute de ori şi o repet pentru că, o constat, este un punct încă departe de a fi înţeles: este periculos să doreşti să pătrunzi în lumea spirituală dacă nu eşti în prealabil purificat (A se vedea „De la Om la Dumnezeu“ (Col. Izvor 236), Cap. „: „Iesod, fundamentul vieţii spirituale”). Trebuie ca lucrurile să fie clare: această dorinţă de a atinge Sufletul Universal şi Spiritul Cosmic trebuie să fie inspirată de cel mai înalt ideal, de singura nevoie de a te perfecţiona şi de a servi voinţei Domnului.

În Ştiinţa Iniţiatică nu întâlnim numai cunoştinţe destinate intelectului, ci abordăm un domeniu ce atinge totalitatea fiinţei umane, resorturile cele mai intime, şi de aceea trebuie să fim extrem de prudenţi. A lucra cu sufletul şi cu spiritul înseamnă a lucra cu cele două principii creatoare, şi deci a atinge entităţile, curenţii cei mai puternici ai universului. În măsura în care creează viaţa, organele sexuale ale bărbatului şi ale femeii sunt în planul fizic echivalentul sufletului şi al spiritului, şi acela care se joacă de-a ucenicul vrăjitor cu puterile sufletului şi spiritului declanşează până în corpul său forţe formidabile pe care în curând nu le va mai putea controla.

Aceia care abordează Ştiinţa Iniţiatică cu voinţa de a obţine puteri ce le vor permite să se îmbogăţească şi să îi domine pe alţii, se expun la mari pericole, fiindcă energiile care curg spre ei trec pe căi ce nu sunt libere şi aceasta produce în organism surescitări, excitaţii ce ating chiar organele genitale. Nu trebuie să ascundem realitatea. S-au cunoscut în istorie cazurile unor persoane care, dedicându-se ştiinţelor oculte, au sfârşit rău, şi întreaga lume a rămas stupefiată. Multă vreme aceste fiinţe au oferit imaginea înţelepciunii, a spiritualităţii: ele se preocupă numai să studieze, să reflecteze, să mediteze. Şi apoi, într-o bună zi, ca şi cum o forţă misterioasă ar fi pus stăpânire pe ei, ele s-au dedat la acte nesăbuite de dezmăţ, de violenţă: cele câteva succese obţinute le-au făcut să-şi piardă minţile. Ele nu ştiau că, dimpotrivă, cu cât există mai mult dorinţa de a te înălţa, cu atât mai mult trebuie să te arăţi mai exigent cu tine însuţi, devenind şi mai dezinteresat, şi mai umil. Ele vroiau să aibă tot, să posede tot, iar aceste energii ce erau de o putere formidabilă au întâlnit în ele obstacole, toate acele impurităţi acumulate de ambiţiile şi plăcerilor lor nemăsurate, şi au măturat totul în calea lor. Astfel au devenit

victimele propriilor lor aspiraţii.

Un alt pericol este acela de a considera viaţa spirituală ca pe un drog, un opium. Mi se întâmplă să primesc scrisori de la unele persoane care îmi povestesc viaţa lor: suferinţele, eşecurile, decepţiile lor... Dar acum, spun ele, după ce au descoperit Ştiinţa Iniţiatică, întreaga lor existenţă s-a schimbat, şi îmi arată cum s-a întâmplat, închipuindu-şi că mă vor bucura cu ceea ce sunt pe cale să descrie. Adevărul este că, nu numai că nu mă bucur, dar chiar mă îngrijorez, fiindcă ceea ce exprimă aceste persoane este înainte de toate o dorinţă de a fugi de muncă, de eforturi, de responsabilităţi, ca şi cum viaţa spirituală constă în a te lăsa în voia unor curenţi agreabili, în a pluti într-un spaţiu oarecare plin de imagini neclare. Ei nu, viaţa spirituală are exigenţe, şi exigenţe încă şi mai mari decât viaţa materială şi cea socială. Viaţa spirituală bine înţeleasă nu este o fugă din faţa realităţilor existenţei, ea trebuie să vă facă capabili să vă asumaţi chiar mai bine viaţa voastră pe pământ. Fiindcă şi aici întâlnim echilibrul balanţei spre care trebuie să tindem: un acord între spirit şi materie.

Iniţiaţii, marii Maeştri ne-a dat mereu acest avertisment: „Aceia care nu sunt puri să nu se apropie de sanctuar!" Dar ce este puritatea? Contrar a ceea ce mulţi oameni cred, puritatea nu se referă atât de mult la problema sexuală, sexualitatea fiind un aspect limitat al ei. Există alte forme de puritate mai înalte, mai importante. Adevărata puritate se află mai întâi în gânduri, în sentimente şi în dorinţe; este o virtute ce constă în a nu păstra nimic pentru sine. Tot ceea ce învăţăm, tot ceea ce dobândim, trebuie să-i facem să beneficieze, într-un fel sau altul, şi pe ceilalţi. Cât priveşte impuritatea, ea este egocentrismul sub toate formele sale. A vrea să fii pur ca să te păstrezi mai bine pe tine însuţi nu înseamnă puritate. Este pur cu adevărat numai acela care caută puritatea pentru a da mai mult celorlalţi, oferindu-le numai elementele cele mai preţioase.

Adevărata puritate trebuie doar să vă folosească ca să pregătiţi sălaşul Duhului Sfânt astfel ca el să vină să se instaleze în voi, fiindcă vă va oferi condiţiile ca să lucraţi la venirea împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ. Prea mulţi din aşa zişii spiritualişti cred încă că a fi pur înseamnă să se păstreze deoparte de orice contact, închişi într-un vas. Nu, această puritate care nu aduce nimic este aproape inutilă, este chiar nocivă, fiindcă în această lipsă de acţiune numai diavolul ştie ce se poate întâmpla: fermentaţii, putrefacţii. Suntem uimiţi uneori să

descoperim să aflăm ceea ce se află în mintea unor persoane aşa zis pure şi inocente. În realitate, dacă aţi găsit adevărata puritate, fie că nu permiteţi nimănui să vă atingă sau vă poate atinge întreaga lume, aceasta nu schimbă mare lucru. Sunteţi puri în ambele cazuri, fiindcă Duhul Sfânt se află deja acolo, iar atunci când Duhul Sfânt se află în voi, nimeni nu vă mai poate murdări: sunteţi un izvor care ţâşneşte şi toate impurităţile, de oriunde ar veni, sunt aruncate.

Există oameni care fac totul pentru a se proteja de microbi, dar cum rămâne ceva în ei ce atrage microbii, ei sunt mereu contaminaţi. În timp ce s-au văzut alte persoane pline de iubire, de devotament şi abnegaţie, care îngrijeau bolnavi contagioşi şi care nu au fost niciodată atinse; ca şi cum puritatea sentimentelor şi intenţiilor lor ar fi reuşit să purifice de asemenea sângele lor şi să le protejeze. Acum, nu trebuie să folosiţi ca pretext ceea ce v-am spus, pentru a vă arunca în braţele întregii lumi sau să circulaţi în mijlocul bolnavilor contagioşi fără a vă lua nişte precauţii. Aşteptând ziua în care veţi reuşi cu adevărat să introduceţi puritatea in voi, va trebuie să vă păstraţi, dar nu într-un scop egoist, trebuie să vă păstraţi pentru ceilalţi, pentru a-i ajuta. Iată adevărata puritate, în timp ce cealaltă puritate este în realitate impură fiindcă este egoistă. Vă este clar acum?

Adevărata puritate este iubirea divină, fiindcă iubirea divină este viaţa, este apa ce ţâşneşte din izvor, şi ea îndepărtează tot ceea ce este murdar, întunecos, obscur. Chiar dacă sunteţi albi ca zăpada, o puritate în care nu există iubire nu este cu adevărat puritatea. Câţi oameni nu au crezut că puritatea constă în a se păzi de iubire! Da, există fiinţe care sunt pure ca zăpada, dar şi reci ca zăpada, nu posedă iubire, iar puritatea lor este sterilă. Adevărata puritate este aceea a apei cristaline care ţâşneşte, care curge, şi care va uda câmpurile şi grădinile. Nu trebuie să ne ferim de iubire, ci de gândurile şi sentimentele egoiste: imediat ce asemenea sentimente pătrund în voi, nu mai sunteţi puri.

În înţelepciunea sa, în imensitatea sa, în generozitatea sa, Dumnezeu a dat bărbatului şi femeii mijloacele de a-şi manifesta iubirea în planuri le superioare ale sufletului şi spiritului. Atunci, în loc să fiţi mereu atât de nefericiţi fiindcă după numeroase experienţe decepţionante nu aţi reuşit să vă găsiţi perechea, gândiţi-vă că Dumnezeu v-a pregătit pentru a vă manifesta iubirea fără încetare, fuzionând sufletul şi spiritul vostru cu Sufletul Universal şi Spiritul

Cosmic. Aşa cum apa care coboară din cer va hrăni planta până la rădăcină, această energie ce vine din înalt vă va inunda, vă va impregna, depunând particule de lumină în toate organele corpului vostru, până la picioare.

Eu ştiu că acestea sunt concepţii foarte îndepărtate încă de voi, dar nu contează. Steaua polară este şi ea foarte îndepărtată, dar ne putem dirija după ea, aşa cum au făcut-o toţi navigatorii de-a lungul mileniilor, ajungând la destinaţie. Aceste adevăruri pe care vi le descopăr sunt tot atât de îndepărtate de voi ca şi steaua polară, dar asemenea ei, ele vă vor ghida...

CUPRINS